

Giới thiệu Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!

Bạn đang theo dõi truyện teen mới từ tác giả Conan Edogawa mang tựa đề Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!. Nguyễn Nhật Linh Chi (nó): Là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của tập đoàn Nguyễn Gia. Luôn đc m.ng yêu chiều hết mực nhưng ko vì thế mà chảnh choẹ, điệu chảy nc như những tiểu thư khác. Có vẻ đẹp thần thánh, ai nhìn vào cũng phải thốt lên rằng: "Trời ơi, đẹp quá!" Tính cách khó đoán, nắng mưa thất thường. Soi về độ quậy thì khỏi phải nói. Ai cũng khiếp.

Số phận đã đưa đẩy nó và hần (Hoàng Khánh Sơn) đến vs nhau. Tưởng chừng như ko thể nhưng điều ấy lại xảy ra. Ai nhìn vào tình yêu định mệnh của 2ng cũng ko khỏi ngưỡng mộ. Đẹp đôi quá! Nhưng sóng gió luôn luôn ập đến. Liệu họ có thể vượt qua? Vậy thì các bạn cứ theo dõi truyện thường xuyên đi rồi sẽ biết.

Những nhân vật khác mik sẽ giới thiệu sau nha! Giờ mik bắt đầu vô đọc truyện thôi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tóm Tắt Truyện

Nguyễn Nhật Linh Chi (nó): Là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của tập đoàn Nguyễn Gia. Luôn đc m.ng yêu chiều hết mực nhưng ko vì thế mà chảnh choẹ, điệu chảy nc như những tiểu thư khác. Có vẻ đẹp thần thánh, ai nhìn vào cũng phải thốt lên rằng: "Trời ơi, đẹp quá!" Tính cách khó đoán, nắng mưa thất thường. Soi về độ quậy thì khỏi phải nói. Ai cũng khiếp.

Số phận đã đưa đẩy nó và hần (Hoàng Khánh Sơn) đến vs nhau. Tưởng chừng như ko thể nhưng điều ấy lại xảy ra. Ai nhìn vào tình yêu 2ng cũng ko khỏi ngưỡng mộ. Đẹp đôi quá! Nhưng sóng gió luôn luôn ập đến. Liệu họ có thể vượt qua? Vậy thì các bạn cứ theo dõi truyện thường xuyên đi rồi sẽ biết.

Những nhân vật khác mik sẽ giới thiệu sau nha! Giờ mik bắt đầu vô truyện thôi nào!

Bầu trời trong xanh, ko khí trong lành, tiếng chim hót véo von nghe thật vui tai. Trong căn phòng lộng lẫy và sang trọng nọ, Linh Chi đang ngủ say sưa ko biết trời đất gì hết. Ánh nắng khẽ lượn qua khe cửa sổ chiếu nhẹ lên gương mặt hoàn mĩ của nó. Tư thế nó ngủ mới đáng yêu làm sao! Đẹp quá, xinh quá! Nhưng... hơi lộn.

"Tút tut tut"- Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi phá hỏng giấc mộng đẹp của nó. Chính vì thế nên chiếc đồng hồ tội nghiệp phải nhận lấy cái kết đắng.

"Bốp"- Nó thẳng tay ném chiếc đồng hồ đáng thương xuống dưới đất. Đây là chiếc thứ n đc nó cho hôn đất miễn phí nên giờ đã chất thành đồng. Ôi! Các em mới đáng thương làm sao!

-Đồ quý ám!- Nó lồm bồm rồi dậm đầu ngủ tiếp. Nhưng chưa đến 10s sau, nó giật mình choàng tỉnh rồi lồm cồm phi xuống đất nhặt đồng hồ lên xem.

-OMG! 7h30' rồi ư? -Nó hét toáng lên rồi vội vã đi làm vs cn. Chẳng qua là sáng nay nó phải đi nhận lớp ở trường mới, ngày đầu mà đến trễ thì mất mặt quá đi! May mà bác nó là hiệu trưởng nên có thể qua loa đc phần nào nhưng dù sao cũng phải nhanh lên thôi. Trễ 30' ơy. Nó vội vã lao ra đường bắt taxi đến lớp, ko thèm ăn sáng. M.ng đều đi làm hết nên ko ai đánh thức nó đc. Còn mấy ng giúp việc thì sợ ko dám bước vào. Trời ơi, hi vọng m thứ đều ổn. Ko thì nó độn thổ mất! Mới về Việt Nam tới qua thôi mà mới sáng đã gặp xui rồi. Ko biết cả ngày hôm nay sẽ ra sao nữa? Rồi cánh cổng mạ vàng rộng lớn của ngôi trường Royal cũng hiện lên trước mắt. Nó vội vã đưa tiền cho bác tài xế ko thèm lấy lại tiền thừa mà cấp tốc chạy nhanh vào trong trường. May quá, nó kịp giờ rồi! Suýt chút nữa là cánh cổng đc bảo vệ đóng lại. Thở phào nhẹ nhõm, nó lại phải lang thang trong ngôi trường rộng lớn tìm... Phòng hiệu trưởng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nó đến trễ nên trường đã vào học từ lâu. May sao lúc này bác bảo vệ đóng cổng muộn nên nó mới có cơ hội chui lẹ vào trong. Nếu ko có khi bấy giờ nó đang ở bên ngoài đếm ng qua đường rồi. Đi vòng quanh cái ngôi trường rộng lớn muốn chết này, cuối cùng cánh cửa to lớn nạm đá quý có biển đề trước cửa là: Phòng hiệu trưởng cũng đập vào mắt nó. Nó hớn hờ lon ton chạy đến chuẩn bị tìh thần... đập cửa!!! Nếu là nhữg h.sih khác thì họ sẽ chuẩn bị tìh thần đề gõ cửa, nhưng nó thì ngược lại, ổn định tâm lý đề đập cửa. Quả là tr.họp đặc biệt đó nha!

"1...2...3...và...RẦM!!!!!!"-Nó đếm nhầm rồi thực hiện cái kế hoạch có 1-0-2 ấy của mik.Sau đó,hiên ngang bước vào.

Thầy hiệu trưởng nghe thấy tiếng động đầy bạo lực thì khó chịu ngẩng mặt lên.Định nhìn trong lòng rằng lát nữa sẽ trừng trị cái kẻ "ăn gan hùm" kia.Ấy vậy mà ngẩng mặt lên thấy nó liền lập tức thay đổi sắc thái :Từ tức giận chuyển sang vui sướng,ngờ ngàng Ông vui vẻ bắt chuyện:

-Ôi cháu gái yêu của ta,cháu mới về nè ư?Sao ko nghỉ thêm vài bữa rồi hẵng đi học?-Thầy hiệu trưởng quan tâm

-Dạ,cháu muốn đi học hơn ạ!-Nó lễ phép trả lời kèm theo 1 nụ cười dễ thương.

-Vậy hả?Tốt lắm,ko hổ danh là cháu của ta!Nào,ta dẫn cháu đi nhận lớp.Ta đã sắp xếp sẵn rồi đó.-Thầy h.trưởng cười tươi xoa đầu đứa cháu gái cưng nói.

-Cháu cảm ơn bác ạ!-Nó cúi đầu cảm ơn rồi đi theo ông bác đến lớp của mik.

Con đường đến lớp nó thật dễ nhớ.Nhưng ko biết những ngày tháng ở đây có dễ dàng như vậy ko nữa?Để biết diễn biến tiếp theo,các bạn nhớ theo dõi truyện thường xuyên nhé!Cho comment ý kiến ở dưới đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tới lớp 11a1,thầy hiệu trưởng dắt nó vào trong. Cái lớp học đang ồn ào như chợ vỡ bỗng dừng im bất động đầy nghiêm trang, đến bà giáo già đang ngồi vắt chân chữ ngũ lướt facebook cũng phải vội vút ngay cái điện thoại đi đứng dậy như những học trò khác khi thấy "hiệu trưởng iu wí".Thầy hiệu trưởng khề ho một cái cảnh cáo rồi nói :

-Lớp mik có bạn mới, nhớ giúp đỡ bạn nghe chưa?

-Dạ rồi ạ!-Cả lớp đồng thanh.

Nghe xong câu nói đó, ng bác yêu của nó yên tâm bước ra ngoài. Trước khi đi ko quên nở một nụ cười tươi rói vs nó. Nó cũng cười lại rồi tiến lên bực giảng. Sau khi thầy hiệu trưởng đi, cả lớp lại loạn như ong vỡ tổ.Ai ai cũng trầm trồ khen ngợi trước vẻ đẹp của nó. Hường về nó, ánh mắt yêu có, ngưỡng mộ có và ghen tị cũng có. Ai bảo nó xinh quá làm chi!

-Em giới thiệu về bản thân mình cho các bạn biết đi!-Bà giáo già nói.

-Vâng.-Nó lễ phép với cô giáo rồi quay sang cả lớp nói:-Mik là Nguyễn Nhật Linh Chi, học sinh mới chuyển đến, hi vọng các bạn giúp đỡ! -Và miễn phí luôn cho m ng một nụ cười rạng rỡ khiến mấy boys trong lớp say nắng trầm trọng.

-Đương nhiên, bạn hãy nói với mình khi cần giúp đỡ một việc gì đó nhé! Mik luôn sẵn sàng! -Boy thứ nhất

-Mik cũng thế,mik sẽ rất vui nếu làm đc việc gì đó cho ng đẹp!-Boy thứ 2 nói vs đôi mắt long lanh hinh trái tim làm nó thẳm "oẹ" trong lòng.

-Bọn con trai lớp mình quên uống thuốc hay sao mà như điên thế nhỉ? Cô ta có xinh đc bằng tao ko mà đòi.-1 nhò girl kênh kiệu nói. Trông nhò ta cx xinh đó, nhưng chưa bằng phần một vạn vạn vạn...của nó.

-Phải,làm sao cô ấy bằng mày đc!Trong khi mày xấu như ma chê quỷ hờn còn ng ta lại đẹp thế kia,sao có thể bằng mày đc?-1 girl nói quá chuẩn làm nhò kia gợn tím mặt.

...bla blap...vân vân và mây mây...

Có vô số kẻ những bình luận về nó. Đây ko phải lớp học mà là chợ búa -nơi tụ tập những con người nói nhiều.

Bà giáo già tức lắm. Nó mới đến mà đã làm cả lớp loạn lên rồi, thật chẳng coi bà ta ra gì mà! Nếu nó ko phải là cháu gái ruột của thầy hiệu trưởng thì chắc chắn

bà ta đã ko để yên rồi.Ai bảo làm lu mờ h.ảnh bà trước mắt đám h.sinh làm chi?(Ng ta ko đim bà cx tự chìm nhá!)

"CẠCH!!!!"-Tiếng gõ thước đầy man rợ của bà cô chủ nhiệm làm lũ học trò bỗng im thin thít.

-Linh Chi,em ko về chỗ ngồi mà ở đó bán dằm à.-Bà giáo già vô cớ câu nó

Nó rất khó chịu trước các hành xử của bà ta nhưng vẫn 1 dạ 2 vâng:

-Nhưng em ngồi ở đâu ạ?

-Thì ngồi ở đâu thì ngồi-Bà giáo lạnh nhạt.

-Vâng.

Nghe câu nói khi nãy của bà giáo,cả lớp lại bắt loạn cả lên.Mấy boys trong lớp đùa thì:"Ngồi đây vs mik nè Linh Chi oi!",đùa thì:"Ngồi cạnh tớ đi ng đẹp!" "...v.v...Ngồi nghiêng mãi, cuối cùng thì nó cũng đã tìm được chỗ thích hợp -Bàn cuối cùng dãy giữa. Ở đó, nó thấy ko có ai ngồi cả. Với lại, ngồi bàn cuối để giáo viên đỡ chú ý.

Thế là nó lon ton chạy xuống bàn cuối cùng dãy giữa của lớp trong biết bao con mắt mấy đứa trong lớp hướng về mình:Con trai thì vừa tiếc nuối, vừa ngỡ ngàng và cx vừa thấy đáng thương thay cho nó. Con gái thì vừa tức giận, vừa ngạc nhiên, vừa thấy vui thầm trong lòng và cx vừa thương cảm cho số phận của nó. Bà giáo già thấy thế cũng ko khỏi bàng hoàng nhưng rồi lại nở một nụ cười cực kỳ hiểm hóc và đáng sợ. Nó đã vô tình bắt gặp nụ cười đó của bà ta nhưng chưa thể đoán ra dc ẩn ý bên trong là gì. Chẳng lẽ có điều gì đó ko hay sắp xảy ra với nó? Liệu điều ấy có nguy hiểm? Nếu bạn nào tò mò thì hãy đón đọc chap tiếp theo nhé! Đảm bảo sẽ thú vị lắm đó!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thì Cậ Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chap trước mik viết bị lỗi mới sửa lại.Bạn nào ko biết thì quay lại đọc nha!Thôi ,vô truyện nào!

Nó vừa mới chuyển đến bàn cuối ngồi cũng là lúc tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến vang lên.Học sinh các lớp chạy ủa ra sân trường như một đàn ong vỡ tổ.Sân trường vắng vẻ,im ắng khi nãy bỗng dưng náo nhiệt,đông vui hơn bao giờ hết.Hồi sáng nó chưa ăn gì nên bây giờ ĐÓI!!! Ở đây hình như cũng có canteen nhỉ? Vậy thì phải xuống đó đánh chén ngay thôi!

-Bạn oi,đường đến canteen như thế nào vậy bạn?-Nó hỏi 1 bạn girl trong lớp

- À,bạn đi...bla blap...là tới đó!-Girl ấy tốt bụng chỉ dẫn cho nó.

-Cảm ơn bạn!-Nó cười cảm ơn rồi đi đến canteen theo sự chỉ dẫn của cô bạn tốt bụng kia.

Chẳng mấy chốc, nó đã đứng trước cửa canteen rồi vào trong. Từ trên lớp xuống đây, con trai con gái các lớp đều hướng ánh mắt đủ kiểu cảm xúc về nó. Kèm theo đó luôn là những lời bàn tán có khen ngợi, có ngưỡng mộ, có ghen tị,... v.v...Nó thật sự cảm thấy hơi khó chịu vì mình cứ như là trung tâm chú ý của m.ng.Nhưng cũng phải thôi, tại nó đẹp quá mà! (Lại kiêu!!!!)

Bất chấp m.ng đang nhìn chăm chăm và bàn tán xôn xao về mình, nó vẫn tự nhiên gọi những thứ mik thích.Những thứ nó gọi nào là :sữa Milo,KFC,bim bim,...Nói chung là ko dưới 10 món làm chị phục vụ ghi mỗi cả tay và thậm nghĩ :Cứ đẹp là phải ăn thật nhiều ư?

Khoảng 7'sau,những thứ nó gọi đều đã được chuẩn bị tinh tươm. Nó bảo chị phục vụ bỏ tất cả vào túi bóng rồi đưa cái thẻ ATM của mình ra xoet một cái là xong. Nó cảm ơn chị ấy sau đó đi lên lớp. Nó ko thích ăn ở đây. M.ng cứ nhìn vào nó ko rời mắt làm nó thật ngại. Vậy nên thôi, lớp học thẳng tiến là trên hết!

Đang tung tăng chạy lên lớp 11a1 thân iu,bỗng nó bị ngăn đường bởi một con nhỏ tóc vàng rực. Đi theo sau nhỏ ta là một đám con gái mắt xanh mở đồ ống ẹo đến phát ón. Hình như muốn kiếm chuyện với nó thì phải.

-Mày có phải là con nhỏ lớp 11a1 mới tới sáng nay ko?-Nhỏ tóc vàng kênh kiệu.

-Thì sao? -Nó phát bực trước thái độ của nhỏ ta.

-À,vậy là đúng rồi hả? Thế thì mày phải gọi bọn tao bằng chị rồi! Mà đã là đàn em thì phải làm cái gì đó thể hiện lòng tôn kính với đàn chị chứ nhỉ? -Nhỏ đó ra vẻ đàn chị nhưng lời ăn tiếng nói của nhỏ có khi còn chẳng đáng làm chất của nó.

Dù rất tức nhưng nó vẫn cố kìm nén mĩa mai lại:

- Thế à?Nhưng theo tôi thấy thì chúng ta bằng tuổi nhau thì phải.Vậy sao có thể bắt tôi gọi mấy ng bằng chị dc chứ?Nếu mà gọi tôi bằng chị thì còn chấp nhận dc đấy!

-Mây...À thôi ,ko thèm chấp mây.Muốn biết tại sao phải gọi bọn tao bằng chị phải ko?Là vì mây mới đến trường này ,chưa ở đây lâu bằng bọn tao!!!-Nhỏ đó tức học máu nhưng vẫn ra vẻ ko chấp nhặt trẻ em kiêu căng nói.

-Thế muốn tôi làm gì?-Nó hỏi thử

-Quý xuống lạy bọn tao.-Nhỏ tóc vàng cười nham hiểm

-Chuyện đó thì ko thể rồi bạn ạ!-Nó nở 1 nụ cười vs hàm ý trêu tức lũ kia.

-Thế thì đừng có trách.-Nhỏ tóc vàng nghiêng răng ken két.

-Đc thôi.-Nó bình thản nói

-Bọn bay đâu xông lên!!!!-Nhỏ tóc vàng ra lệnh.Lập tức,đám con gái mặt trét cả tấn phấn đằng sau tiến lên.Cờ này đưa chắc khoảng trên dưới 50 con.

M.ng trong trường đứng tụ tập lại xem.Ai ai cũng xót thương cho số phận lát nữa của nó.Mấy con này thuộc dạng đánh đá nhất trường.Chưa ai dám đụng đến bọn nhỏ.Kể cả một số con trai.Xem ra lần này nó rất rắc rối to.Mới chuyển đến mà đã gặp xui xẻo rồi!Nhưng ai biết đc,lỡ m thứ xảy ra theo một cách khác thì sao?

Đc lắm,tao sẽ cho bọn bay biết thế nào là chánh chó-Nó thầm nghĩ trong lòng rồi chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Trận chiến sắp bắt đầu.Ko khí thật trầm mặc.Thoang thoang đâu đây là mùi ám khí.Chưa chính thức bắt đầu mà m thứ căng thẳng quá!Liệu chiến thắng sẽ đến vs nó hay đám mặt xanh mớ đồ kia?Thật khó đoán.Nếu các bạn muốn biết diễn biến trận đấu thì hãy đón đọc chap tiếp theo nhé!Góp ý cho mik ở phần comment phía dưới đi nào! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Trận đấu thật sự bắt đầu.Lũ ng nhỏ tóc vàng tiến lên rất khí thế.Bọn nhỏ khá mạnh.Hầu như đứa nào cx biết võ.Mà nếu ko thì cũng chỉ cần đánh ủa theo số đông là đc.Tuy nhiên,nó đâu phải dạng vừa!Những thế võ karate pha chút taewondo kèm theo vovinam đc nó tung ra quả thực rất đẹp mắt và chắc chắn.Đã lâu rồi nó chưa thể hiện tài năng này ,hôm nay có dịp thì phải thật hoành tráng mới đc!Cứ thế ,nó đánh cú nào là cú ấy có ng ngã xuống trong đau đớn.Chưa đến 5' sau,xác ng chưa chết đang nằm la liệt dưới đất đã chất thành đống.Trông thì thấy đáng thương thật đấy,nhưng cách cư xử và thái độ của lũ kiêu ngạo này thì đáng đời đúng hơn!May mà nó còn chưa ra tay mạnh nên chỉ cần đi sang nc ngoài chữa bệnh và phẫu thuật thẩm mỹ là đc.(Chỉ cần thôi ư?).Nếu ko thì vs trình độ luyện võ từ năm 5t của nó sẽ khiến chúng chỉ có thể đi gặp vương ca ngay & luôn mà thôi!

M.ng nhìn nó bằng ánh mắt khâm phục.Nhiều đứa trong trường này(Ko có nghĩa là tất cả nha!)còn chưa dám đụng đến lũ đánh đá kia mà nó lại..

Đánh nhau vs bọn nhỏ đó nó ko biết mệt là gì.Bởi sao ư?Đơn giản thôi!

1.Bọn chúng là con gái nên dễ hạ hơn con trai.

2.Chỉ có 50 đứa chiến đấu thì quả là quá ít vs nó

3.Nghĩ gì mà với trình độ võ công thâm hậu như nó lại chịu thua đám chân yếu tay mềm này?(Bà này lại tự kiêu!*-.*À mà các bạn nè,lũ này chân yếu tay mềm vs nó thôi chứ vs chúng ta thì ko bình thường đâu ah!)

Chỉ cần vs lí do cuối nó cũng đã đủ hạ đc bọn nhỏ đó rồi. Trừ ừi, sao mà mik giỏi wá đề!!!-Nó tự sướng trong lòng. Ngoài mặt, vẫn giữ thái độ lạnh băng như lúc mới bắt đầu trận đấu.

-Sao?Cô muốn giống lũ đàn em hoa hòe hoa sói của cô ko?-Nó hỏi nhỏ tóc vàng đang sợ hãi đứng nhìn đàn em nằm sống sòai dưới đất.

-Tôi ...Tôi...-Nhỏ ta lo sợ tới mức ko nói nên lời.-Tôi ...Tôi xin lỗi!-Biết nói gì hơn xin lỗi đây?

Thấy nhỏ ta cúi đầu ăn năn,nó tỏ vẻ ko hài lòng.

-Xin lỗi tôi mà chỉ có vậy thì ko đc.Lúc này cô bắt tôi quý xuống đúng ko?Vậy thì cô quý ngược lại đi!

Nghe câu nói đó của nó,nhỏ ta như sét đánh ngang tai.G...Gì chứ?Bắt nhỏ quý sao?Lại giữa đông ng như thế này?Chẳng phải mặt mặt nhỏ lắm sao?Nhỏ

ko muốn làm vậy.Nhưng cũng ko muốn nhận lấy kết cục giống đàn em của mik.Vậy nên...

-Tôi...xin lỗi.-Nhỏ tóc vàng ham sống sợ chết quỳ xuống miễn cưỡng xin lỗi nó,mặt đỏ bừng vì xấu hổ.Nói chung là nhìn cảnh này...Vui cực!!!

Nó thấy thế thì rất hài lòng,cười nhạt:

-Đc rồi,tha cho cô.Nhưng nếu còn kiêu căng,hợm hĩnh và bắt nạt những ng mới đến như tôi(Chuyện có bị sao đâu?)thì cô ngày bị ng khác trừng trị nặng hơn đấy-Nó cho nhỏ ta một lời khuyên rất rất bổ ích!

-Vâng.-Nói xong,nhỏ tóc vàng vội đứng dậy bỏ đi.Đàn em cũng hồi sức lại rồi đi theo.Trong lòng đầy căm phẫn.

Hừ,chết tiệt.Mấy dám sỉ nhục tao sao?Đã thế tao sẽ cho mày biết tay.Hãy đợi đấy!-Nhỏ ta cùng đàn em tức anh ách nghĩ thầm trong lòng,hẹn ngày trả thù

Còn về phần nó,mấy nhỏ kia đi rồi mừng liền vỗ tay,vỗ chân đôm đốp tán thưởng nó.Ai ai cũng ngưỡng mộ nó vô cùng.Trong cái trường này,chưa có ng nào dám/thèm đắc tội vs lũ kia vì chúng có quyền thế và địa vị vượt xa bao ng/vì ko quan tâm.Thấy vậy lại tưởng mik oai,bọn nhỏ đó lại càng ra vẻ,thích thể hiện. Nay nó mới đến mà đã trừng trị đc chúng, quả là đáng khâm phục!

Nó cười nhạt rồi đi lên lớp. Ko phải cười với mừng mà là cười vì tiếc cho số phận của đồng đồ ăn nó mới mua ở canteen. Nấy đó chẳng đáng là bao nhưng có tội tình chi đâu mà lại phải nhận lấy cái kết đắng như lũ kia cơ chứ? Nếu ko phải tại bọn chúng muốn gây sự thì có lẽ các em đồ ăn vặt đang được hạnh phúc trong bao tử của nó rồi!(Bó tay.kom)

Lên lớp trong sự tiếc nuối, nó lại càng bức mình hơn khi thấy chiếc cặp bảo bối của mình đang ở xó lớp, trên mình dính đầy bụi bặm và trông tệ hại hơn bao giờ hết.

-Ai?Ai đã làm cặp tôi ra nông nỗi này? -Nó tức giận quát lên. Mấy người trong lớp sợ hãi im re. Chợt...

-Là tôi. -Một anh chàng đập troai vô đối lạnh lùng lên tiếng.

Nghe vậy,nó càng điên tiết xỏ ra một tràng vs volume to khủng khiếp.

-Cái gì? Sao anh dám vút cặp tôi? Nó có tội tình gì hả? Hay anh bị điên nên mới làm thế?...#.@..\$......%...

-Thôi đi, ai bảo đề cặp lên bàn tôi làm gì? -Chàng trai kia ko chịu nổi nữa cx tức mình câu lại nó.

-Đó đâu phải của riêng anh?

-Ko,nó là của riêng tôi.

-Ko phải!!!

-Phải!!!

-Ko phải!!!

-Phải!!!

.....

Vậy là một cuộc hỗn chiến bất phân thắng bại đc diễn ra. Mãi cho đến khi tiếng trống trường vang lên, cô giáo bộ môn tiết tiếp theo vào lớp,mọi chuyện mới được giải quyết.

-Thôi,em nhường nhịn bạn đi Sơn.Bạn mới đến mà!-Cô giáo nhẹ nhàng nói vs hấn.

-Nhưng...-Hấn định phản kháng thì...

-Cô ơi cho em chuyển chỗ đi!Em ko muốn ngồi với hấn. -Nó nói ra những gì mình nghĩ làm mấy đứa con trai trong lớp gieo lên hi vọng,còn hấn thì tức nghẹn họng.

-Nào nào, hai em nhường nhịn nhau tí đi! Vì cả tập thể lớp đc ko?-Cô giáo cố gắng giảng hòa.

Nó và hấn dù không muốn nhưng chẳng nói được gì, đành ngậm ngùi im lặng. Thấy vậy, cô giáo nói tiếp :

-Bây giờ chúng ta bắt đầu vào giờ học nhé!

-Vâng.-Nó và hấn lí nhí đồng thanh. Sự khóp này khiến cả hai lờm lờn nhau một cái chấy da thịt.

Cô giáo cười hài lòng rồi lên bục giảng dạy bài mới. Đám con trai tiếc nuối thờ dài. Đám con gái tức tối khi thấy ộp-pa đang ngồi cạnh bạn mới. Còn nó

và hấn cứ lờm nguýt nhau liên tục. Rồi tiết học bắt đầu từ đây. Chẳng mấy chốc tiếng trống trường lại vang lên, giờ giải lao tiếp theo đã đến. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Thời gian thấm thoát trôi qua, giờ ra chơi tiếp theo đã đến. Sân trường lại trở nên đông vui, tấp nập. Nó mệt mỏi vờn vai đang rộng cánh tay của mình ra và chẳng may...

-Cái cô kia, cô có biết mình đang làm gì không? Sao vô ý thế hả? -Hấn gất um lên khi nó vô tình đang tay đập trúng vào mặt hấn.

-Biết chứ, hủy hoại dung nhan kém chất lượng của anh . -Nó chọc.

-Cô còn chưa xin lỗi tôi. -Hấn kiểm giọng nhắc nhở.

-Thế à?Xin lỗi, hok có ý. Có vậy thôi mà làm như tôi đắc tội gì kinh khủng lắm với anh không bằng! -Nó nói xin lỗi nhưng thập phần trêu ghẹo.

-Còn ko kinh khủng?

-Kinh khủng? Ừ thì kinh khủng, kinh đến mức mà chẳng còn cái gì kinh chán hơn. -Nó tiếp tục mỉa móc.

-Cô...Cô... -Hấn cứng cổ.

-Chán anh thật, thời đại nào rồi mà còn cô cô với chả Quá nhỉ?

Hấn ko nói dc gì nữa, đành ném cục tức vào sâu trong lòng. Kiểm chế lắm mới tạm nguôi giận, hấn lạnh lùng nở một nụ cười gian tà nói với nó làm mấy girls trong lớp chết mê chết mệt,nhưng cũng chẳng tồn tại được chưa đến 3s :

-Cô còn một tội tày đình tôi chưa tính đâu đấy!

-Tội gì? -Nó tò mò.

-Lợi dụng lúc tôi chưa đến dám đặt chân đến đây ngồi. -Hấn nói khiến nó suýt ngã ngửa. Vô lý, quá vô lý!Tuy nhiên, những người trong lớp chẳng thấy gì là lạ cả. Ngược lại, rất triết lý là đằng khác.

-Anh hâm vừa vừa phải phải thôi. Đã nói tất cả bàn ghế đều là của nhà trường cho học sinh nói chung hết rồi mà. -Nó đang giảng dạy cho cái người ngồi bên cạnh nó hiểu về đạo lý của chung .

-Tôi đã nói rồi, đây là chỗ ngồi của riêng tôi! -Hấn lại nhấn mạnh lại.

-Ko phải!!!

-Phải!!!

-Ko phải!!!

-Phải!!!

.....

Một cuộc hỗn chiến nữa giữa nó và hấn xảy ra. Một số người nhìn vào chỉ biết lắc đầu,đa số boys nhìn nó đầy tiếc nuối, đa số girls thì lại ước người đang cãi nhau với hấn là mk...

Rồi 2 nhân vật tiêu biểu nàylại cãi nhau cho tới khi tiếng trống trường lên mới thôi. Cô giáo bộ môn tiết tiếp theo này vào lớp, nó với hấn vội biến hóa thành học sinh ngoan.Tiết học trôi qua êm đềm chỉ có điều nó và hấn vẫn không thôi lờm nhau chấy mắt. Hôm nay, quả thực nó gặp quá nhiều điều xui xẻo, đặc biệt là hấn. Chỉ cần nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét đó là nó lại mất vui. Ông trời ơi, con xinh đẹp, tài năng và tốt bụng(Xinh đẹp, tài năng và tốt bụng?) thế này mà sao ông nở lòng nào bắt công với con vậy ạ?-Nó nghĩ.Nhưng nào biết hấn lại chính là món quà quý giá ông trời ban cho nó.

.....

Tan học, tại nhà nó...

Nó trở về nhà. Những người giúp việc kính cẩn cúi đầu chào nó. Nó cười nhẹ đáp lại. Việc đầu tiên nó làm sau khi trở về nhà là vút cặp vào một xô, ném mình lên chiếc ghế sofa êm ái và xem tv ngon lành.

Đang vừa ăn bím bím vừa xem phim hành động, bỗng nó nghe thấy tiếng chuông và tiếng đàn người giúp việc chào hỏi lễ phép: Chào ông/bà chủ! Bít ngay là pama iu dẫu đã đi làm trở về, nó vội vã chạy ra ngoài hét toáng lên:

-A, pama về rồi!!!

Từ trên chiếc BMW bóng nhoáng, 1 đôi vk ck trung niên bước xuống mỉm cười vs nó.

-Con gái cưng hôm nay đi học có vui ko nào? -Nguyễn phu nhân cười triu mến vuốt tóc nó hỏi.

-Dạ...vui ạ! -Nó trả lời 1 đằng, trong lòng lại nghĩ 1 nẻo.

-Tốt lắm! À mà con chuẩn bị đi, tối nay sẽ có 1 điều bất ngờ dành cho con. -Nguyễn lão gia vui vẻ nói.

-Bất ngờ gì vậy papa? -Nó tò mò hỏi.

-Bí mật!!! -Nguyễn lão gia và phu nhân đồng thanh.

-Ừm..Vậy thì thôi vậy. -Nó tiếc nuối, iu xiu bước vào nhà cùng với pama

Điều thú vị gì sẽ xảy đến với nó vào tối nay? Bí mật nằm ở chap sau, các bạn nhớ đón đọc nhé! Thôi tg pi pi m.ng! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tối hôm đó...

-Mik ơi, xong chưa vậy? -Nguyễn lão gia nóng lòng hỏi vợ.

-Rồi rồi, xuống liền! -Nguyễn phu nhân từ trên lầu vọng xuống.

Và ngay sau đó, Nguyễn phu nhân bước xuống lòng lẫy cùng đứa con gái độc nhất vô nhị. Ôi! Có phải nó đây ko? Nó mà lại ăn mặc kiêu công chúa như vậy ư? Thật ko thể tin nổi!

-Ái chà, con gái cưng của tôi hôm nay đổi style à? Trông xinh lắm đấy! -Nguyễn lão gia lúc đầu hơi ngỡ ngàng trước sự nữ tính bất ngờ của nó, nhưng rồi cũng tấm tắc khen.

-Papa à, đừng trêu con như thế nữa! -Nó ngượng ngùng nói.

-Pa ns thật mà, chẳng giống con mọi ngày gì cả!

-Nhờ bàn tay điêu luyện của em hết đó mình! -Phu nhân tự hào nói.

-Ủây, vk giỏi quá trời! -Lão gia lại quay qua tặng bốc vk mình.

-Hihi, ck quá lời rồi, cx bình thường thôi mà! -Phu nhân cố tỏ ra khiêm tốn, nhưng trong lòng thì Mk giỏi xưa nay rùi mờ!

-Quá đâu, có khi còn chưa nói lên hết đc tài năng của em ý chứ! -Lão gia vẫn không ngừng nịnh hót.

Đôi vợ chồng này đã gắn bó với nhau gần 20 năm rồi mà chẳng khác gì vk ck son. Nó thấy thế thì nổi cả da gà.

-Pama, con đang ở đây, có cần sến ấy thế ko?

-À ờ. -Hai ng này bây giờ mới ý thức đc việc này giờ mình làm trước mặt con cái, cười tươi rói khiến nó ko cười theo ko đc.

-Thôi,mình đi ha!

-Vâng!!!

.....

15'sau

Chiếc BMW sang trọng đậu trước một căn biệt thự to đùng cách mạng. Nguyễn lão gia bước xuống, ga lăng mở cửa cho hai mẹ con là nó vs phu nhân. Đám vệ sĩ bên ngoài lễ phép cúi đầu chào và mở cổng cho gia đình danh giá này vào. Có hai vợ chồng trung niên nhưng trông vẫn rất trẻ đi ra, niềm nở hỏi han cả nhà nó. Đó không ai khác chính là Hoàng lão gia và phu nhân.

-Anh chị đến rồi, rất vui vì sau này chúng ta sẽ trở thành xg!-Hoàng lão gia nói, mặt tươi cười đưa tay ra bắt vs papa nó.

-Tôi cx thế! -Nguyễn lão gia cx tươi ko kém. Hai ng đàn ông bắt tay nhau.

-Papa,xg là gì? -Nó ghé sát tai hỏi nhỏ pa nó.

-Rồi con sẽ biết! -Nguyễn lão gia bí mật.

Nó rất tò mò nhưng đành thôi, chẳng hỏi thêm gì. Bên kia, mama nó đang..

-Lâu ngày ko gặp, trông chị xinh ra đó nha!-Hoàng phu nhân trầm trồ.

-Xinh gì chứ? Chị còn trẻ thêm vài tuổi nữa cơ! -Nguyễn phu nhân cx khen lại.

-Đâu có!

-Thật mà!

.....V....V.....

Nó đứng tần ngần nhìn pama mình đang nói chuyện với hai người lạ.Chuyện này là sao nhỉ?Khó hiểu quá!

-Ồ,con gái anh chị đây sao? Chà,đẹp gái quá! -Hoàng phu nhân bấy giờ mới thấy đc sự tồn tại của nó. Xét một lượt rồi tằm tắc khen.

-Thật à?Con bé đúng là xinh thật! -Hoàng lão gia cx vậy.

-Vâng,nó là con gái của chúng tôi! -Nguyễn lão gia.

-Chào hai bác đi con!-Ng.phu nhân.

-Cháu chào hai bác! -Nó lễ phép.

-Ừ giỏi lắm, mk vào nhà thôi!

Sau đó, tất cả họ bước vào.

Nội thất bên trong rất đẹp. Nó toàn đc trang bị toàn đồ mang hơi hướng cổ điển,trái với nhà nó -Toàn đồ Âu.

Đến bếp...

-Anh chị và cháu ngồi đây nhé! Tôi đi gọi thằng bé!

-Vâng!-Ng.lão gia & phu nhân.

Ngay sau câu nói đó, Hoàng phu nhân tươi cười đi lên lầu.Ở dưới chỉ còn Hoàng lão gia,Ng.lão gia,Ng phu nhân và nó. Tới giờ, nó vẫn chưa hiểu pama nó đang muốn làm gì. Hẳn là có gì đó rất đặc biệt.

-Mẹ,con ko muốn! -Tiếng một người con trai vang lên, nó nghe rõ mồn một.

-Suyt,nói bé thôi, ng ta đang ở đây đây! -Hoàng phu nhân thù thi nhỏ vs chàng trai đó.

-Nhưng...

-A,nó đến rồi, kia là thằng bé nhà tôi -Hoàng lão gia mừng rỡ khi thấy cậu con trai iu quý.

-Ái chà,đẹp hơn bố rồi! -Ng.lão gia nửa đùa nửa thật.

-Phải,cậu bé rất đẹp trai. -Ng.phu nhân cx khen ngợi.

Nó tò mò quay qua xem cái người quý hóanào mà đc pama nó khen nhiều thế. Chợt hai ánh mắt cùng chạm nhau và...

-(00)Là anh/Là cô?!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Các bạn ơi, tğ viết cách mà đăng lên nó chẳng chịu cách. Vậy nên tğ sẽ thay đổi cách viết một tí cho các bạn dễ đọc nhé! Nếu như mk quên chỗ nào thì cũng mong m.ng bỏ qua cho,bệnh nghề nghiệp! Hihi(^_^)Rồi, giờ lại quay lại truyện nha!Các bạn thấy sao thì cứ comment ở dưới. Thanks nhìu nhìu lắm!!!

- Là anh /Là cô?!!!-Nó và ng con trai đó giật mình khi thấy cái bản mặt của nhau.Có lẽ, các bạn đã phần nào đoán ra đc ng con trai quý hóa kia là ai rồi chứ? Hihi, vâng,ko ai khác, chính hấn -Hoàng Khánh Sơn đập troai của chúng ta.

-Ái chà, hai đứa biết nhau à?VẬY là hết bất ngờ rồi! Haha! -Hoàng lão gia cười sảng khoái.

-P...Pama,tên ôn thần chết tiết kia là sao ạ?-Nó ngạc nhiên hỏi pama mk.Sau câu nói đó là hai ánh mắt ko mấy tốt đẹp hướng về nó.

-Ôn thần chết tiết ? Hôn phu của con đó, ăn nói cho cẩn thận! -Ng.lão gia ôn tồn giảng giải.

-Hôn phu?!!!-Linh Chi và Khánh Sơn mắt chữ O,mồm chữ A.H...Hả?!!!hai ng này là...

-Phải,hai đứa là vk ck chưa cưới của nhau đó!-Hoàng phu nhân tươi cười.

-S...Sao lại có thể?!!!-Cả hai lại tiếp tục há hốc mồm vì quá bất ngờ.W...What?Mọi chuyện là như thế nào?Nó vs hấn là kẻ thù ko đội trời chung,vậy mà...

-Sao lại ko thể?Trông hai đứa khá đẹp đôi,mọi vấn đề từ gia cảnh đến trình độ đều ổn.Xứng đôi vừa lứa quá còn chi?-Hoàng lão gia.

-Nhưng con ko thik anh ta/cô ta!-Nói xong,nó và hấn miễn phí cho nhau một cái nguyệt sắc ngọt.

-Ko thik thì chịu thôi các con ạ!Hôn sự này đc định đoạt từ lâu rồi,ko thay đổi đâu!-Ng.phu nhân.

-Từ lâu?!!!(Hai anh chụy lại khớp nữa nè!)- Đương nhiên,tặng thêm cho nhau cái lườm nữa.Khổ thiệt,chẳng khj nào để đôi mắt tội nghiệp đc yên bình cả!

-Uh,hai đứa học cùng trường nhì?Tốt quá,cứ thế tìm hiểu nhau nhé!-H.lão gia.

-Nhưng...

-Ko cãi,y đã quyết,ko thay đổi đâu!- Tất cả phụ huynh đồng thanh.

Và theo lẽ thường,đa số luôn luôn áp đảo thiểu số.Một lần nữa,hai ng này lại phải miễn cưỡng làm theo lời nói của ng khác.Haiz...ĐIÊN ĐIÊN ĐIÊN!!!!

-Khi nào cho mấy đứa nhỏ làm đính hôn đc vậy anh chị?-Hòang lão gia và phu nhân.

-.Uhm...Để hôm nào rảnh tôi sẽ xem xem!-Ng.lão gia.

Bữa tiệc trôi qua rất tốt đẹp vs cả hai cặp phụ huynh.Tuy nhiên,đôi bn trẻ thì thấy như vừa trải qua một con ác mộng.

-Trời đất,hóa ra xg là xuôi gia!Ax,chết tiết!Sao tôi lại phải đính hôn vs một tên điên khùng cơ chứ?-Nó tức giận than vãn.

-Thế cô tưởng phải lấy loại vk như cô là phúc của tôi chắc?-Hắn cx đang rất bức mk.

Hiện,cả hai đang đứng ở ngoài vườn. Vì hắn bảo có chuyện hệ trọng về việc đính hôn nên nó mới đi theo.

-Huhu,tôi ko muốn lấy anh đâu!-Nó méo máo vừa như khóc vừa như không,đang cảm thấy thương thay cho chính bản thân mk.

-Tôi cx ko muốn,cả hai đều ko muốn.Hay là...-Hắn ns giữa chừng ngắt quãng làm máu tò mò trong nó nổi lên.

-Hay là sao?Sao hả?

Rồi nó vs hắn thì thầm rất lâu,rất bí ẩn.

-Haha,tôi đồng ý à nha!-Nó cười hả hê.

-Ừ,vậy nhé!Bây giờ cô đi kiếm người đi,tôi cũng vậy! -Hắn khẽ nhếch môi cười,dù không cong lắm nhưng cũng đủ khiến con gái nhà ng ta chết mê chết mệt,trừ nó.

-Okie-Nó vui vẻ.

Quay lại 5'trước đó...

-Ngày mai con đưa Linh Chi đi chơi nhé-Hoàng phu nhân tươi cười.

-Dạ?!!!-Hắn nghe xong câu nói này bị ngơ ngác ngác luôn.

-Khó khăn lắm à?-Hoàng lão gia.

-Con...

-Mai con trông nom con bé hộ 2 bác vs nhé!-Ng.lão gia nở 1 nụ cười rạng rỡ.

-Papa!!!-Nó vừa ngại vừa xấu hổ.Cái gì mà: Con trông nom hộ 2 bác vs nhé ?Bố mẹ nó gửi hắn chăm sóc?Thật ko thể tin đc!Ax,tức chết đi mà!

-Con...-Hắn ngắc ngứ.

-Vậy đây là lệnh,con chịu rồi chứ?-Hoàng lão gia.

Lại 1 phen nữa khiến hắn chấn động từ đôi tai đến hết mọi giác quan trên cơ thể.Các bạn thấy đó,dù hắn oai quyền đến đâu nhưng khi đứng trước pama của mk thì luôn luôn làcon ngoan.

-Hai đứa cứ như vậy đi.Ko nói thêm gì nữa!-Hoàng lão gia đưa ra quyết định chắc chắn rồi lại quay sang vk ck nhà Nguyễn- Tụi nhỏ sắp xếp xong xuôi rồi,mk đi tặng 2 anh chị nhé?

-Vâng!!!-Ng.lão gia và phu nhân hứng khởi đồng thanh.

Sau đó,2 cặp phụ huynh thân mến cùng nhau đi karaoke,để lại đôi bạn trẻ ở nhà một mình nhằm mục đích cho hai ng ấy có thời gian riêng tư,nhưng chủ yếu bọn họ vui là chính.Hắn bỗng gọi nó ra vườn và mchuyện xảy ra như những điều mk đã nói trước.Rồi nó bắt taxi về nhà trước.Hắn thật chẳng ga lăng gì cả!Ko chịu chờ ng ta về.Nó thì chả thèm bận tâm. Giữa nó và hắn có 1 điểm chung là:ko biết yêu là gì.Thậm chí còn chưa từng nghĩ đến.Nó ko thích đọc ngôn tình,hắn ko thích xem phim tình cảm.Nó ko thích thân mật thái quá vs con trai xa lạ,hắn ko thích nhận lời kết bn từ những ng lúc nào cx:Oppa!Oppa! Nó ko biết tình cảm trai gái là gì,hắn cx thế...Một sự giống nhau đến kì lạ.

Hết chap!Các bn thấy có hay ko?Hay thì comment ở dưới cho mình có thêm động lực,ko hay cx comment ở dưới để mk sửa lỗi sai.Cảm ơn các bn đã đón đọc!Mk iu các bn nhìu!Hi vọng trên con đường dài phía trước,các bn vẫn sẽ luôn ủng hộ mk,ngày càng lớn mạnh FC truyện này!Iuuuuuuu!

#tgConan Edogawa Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Đêm khuya vắng lặng,thời tiết hơi se se lạnh vào cuối thu.Về đến nhà,nó vô cùng bất ngờ khi thấy một ng con gái đặc biệt đang đứng trước cổng đợi mk.Ng con gái đó thật đẹp,dáng cao,body chuẩn,khuôn mặt khá ái và gu thời trang nhẹ nhàng,nữ tính.Thấy nó về, ng con gái đó rất vui,còn nó thì xúc động ko nói nên lời.

-Nguyễn Nhật Linh Chi,mày thấy tao về mà ko vui à?- Vân Anh cười rạng rỡ nói.

-Mày...-Nó nghen ngào.Ồi!Có phải đây là 1 giấc mơ không?1 trong 2 ng bn thân nhất của nó đã về nước!

-Tao về rồi.Con Kiều Vy muốn ở đó với cái tên Bảo Nam của nó,khoảng mấy tháng sau hấn ta về thì nó cũng mới chịu về,để tao phải về một mình đó!Đại trai hết sức mày nhì?- Vân Anh vui vẻ kể.Ngay sau lúc ấy,nó đã ko kìm đc cảm xúc mà lao đến chỗ cô nàng vừa ôm chặt vừa khóc.

-Huhu,mày về rồi.Có biết tao nhớ 2 đứa mày đến nhường nào ko?-Nó ôm Vân Anh khóc như một đứa trẻ con.

-Trời đất!Mới xa một ngày thôi mà mày làm kinh thế?- Vân Anh bật cười

-Một ngày là một thế kỉ.-Nó thuyết minh.

-Hihi,chịu mày luôn!Tao và con Vy cx nhớ mày lắm!- Vân Anh cx ôm nó thật chặt,khóc thút thít.Đối vs cô,một ngày xa nó ko chỉ là 1 thế kỉ mà còn là 1 thiên niên kỉ cơ!-Nè,mày ko định mời tao vào nhà à?-Mãi một lúc sau,khi nc mắt đã cạn,Vân Anh mới đề cập đến chuyện vào nhà nó.

-À quên,bấm chuông zô đi-Gạt đi giọt nc mắt(Thật ra là ko còn giọt nào),nó cười nhẹ bảo cô bạn Vân Anh.

-Bấm làm j?Tao đến đây lâu rồi,nãy giờ ra ngoài này đợi mày,có khoá đâu?- Vân Anh ngây thơ vô (số) tội nói,bị nó lờm toé lửa (tg:chị này thjk lờm ng dữ)*Linh Chi:Tên Khánh Sơn cx đâu có kém!*tg cười:Haha,thế mới là 1 cặp trời sinh chứ!*Linh Chi mặt hầm hầm:Chú mày muốn ăn dếp?!!!*tg sợ hãi toát mồ hôi hột:D...Dạ thôi!)

-Vậy mà bày đặt đòi tao mời vào nhà.-Giọng nó thật kinh hãi,cộng thêm một khuôn mặt cũng chẳng mấy tốt đẹp.

- Hihi,đùa tí í mà,làm chi mà căng thế- Vân Anh đáng yêu hết nấc để nó thôi luyện băng

-Hừ,căng gì mà căng?!!-Nó vờ giận dỗi quay ngoắt 360°.

-Nào,đừng giận nữa .Mk có muốn trêu bạn đâu,đùa vui tạo thôi!Xin lỗi!-Cô bn thân nó thay đổi đại từ nhân xưng từ tao/mày chuyển thành mình/bạn,đứng trước mặt nó sorry.

Thấy khuôn mặt ấy,khuôn mặt ngọt ngào và dễ thương vô cùng,nó ko kìm nổi mà bật cười:

- Đc rồi,coi như tạm tha.Mày định ko vào nhà mà ở ngoài này làm vật trưng bày à?-Nó vẫn cố làm ra vẻ Choảnhhh!!!

- Đương nhiên phải vào rồi!Nhưng bạn hiền ơi,viện bảo tàng nào mà có vật trưng bày cao quý là mk thì hấn đông khách lắm đó!- Vân Anh đùa,trong đó có cái gọi là kiêu,nhưng thật ra đây chính xác là sự thật hiển nhiên,sự thật luôn luôn đúng(tg:Tại chụy dệp quá ă?)*Vân Anh:Hihi,đứng rồi đó em!*tg làm bầm:Tội nghiệp những người có nhan sắc trên đời này!)*Vân Anh nghi ngờ :Cô em nói gì vậy? *tg lắp bắp :K...Ko có chi đâu chị!)

-Thôi thôi, biết rồi. Sao đột này về bỗng dưng mày nỏ nhiều thế? -Nó ko chịu nổi độ cute và chém gió của con bạn, đưa tay véo má Vân Anh cưng nựng hết mực.

-Hihi,gì tao khác rồi, vào nhà đi! - Vân Anh tươi tắn thay đổi ngữ điệu 180°:đang mình bạn ngọt sót lại quay sang tao mày cực lưu manh.

Nó cười, Vân Anh cũng cười. Đôi bạn vui vẻ bước vào trong nhà. Tiếp tục tạo điều kiện cho cái mồm hoạt động.

Cả hai nói chuyện trăng mây,xuyên quốc gia,xuyên lục địa rồi xuyên luôn hành tinh. Đến lúc này -Khoảng 2 tiếng sau, câu chuyện giữa nó và Vân Anh mới tạm kết thúc. Cả 2 tiếc nuối nói lời chia tay :

-Mày phải về thật à?Ồ đây bữa đi! -Nó quyến luyến.

-Tao cũng muốn thế nhưng pama tao không đồng ý. Hôm nay mới về nên phải ở nhà buôn với họ, kể xem cuộc sống bên đó ra sao, thật chi tiết ngon lành. Tiếc nhì? Ít nhất phải đến ngày mai cơ!À mà pama mày đâu rồi.Sao tao ko thấy? - Vân Anh.

Nhắc tới pama, nó hơi chán chán ngã người về phía sau.

-Họ bắt tao đính hôn đó, mày tin ko?

Nghe xong, Vân Anh giật mình.

-Cái gì? Đính hôn? Với ai? Bao giờ? Gia cảnh ng đó thế nào?

Nó kể hết mọi chuyện cho Vân Anh nghe. Hiểu được nội dung mọi chuyện như thế nào, cô nàng cười nghiêng ngả khiến nó nhìn bằng ánh mắt chết người.

- Vui lắm hay sao mà cười?

-Ừ,vui!Vui vì cặp oan gia ngộ hẹp lại là vk ck chưa cưới của nhau!- Vân Anh vừa cười vừa nói,tin này vui quá đề!

-Hừ,bực mày thật!À mà nè,gúp tao 1 việc đc ko?-Đang sát khí đầy mình,chợt đôi mắt nó long lanh như giọt sương mai.

-Chuyện gì?- Vân Anh hỏi.Rồi hai nàng ta thì thà thì thọt rất lâu.

-Ko đc,mục đích của việc này là pama mày muốn mày vs cái tên đó làm quen nhau dần ả!Tao đi thay mày khác gì phá đám?Vớ lại,hắn cũng biết mặt mày rùi mờ?- Vân Anh phản đối.

- Giúp tao đi,ngày mai tao có việc.Hắn ta cx có việc nên đang đi tìm ng giúp giống tao nè!Làm ơn!- Nó năn nỉ con bạn đến cạn từ để nói.

-Việc gì à?

- À... À ko,có việc thật đấy!

.....

Sau một hồi năn nỉ ỉ ôi,cuối cùng Vân Anh cũng mềm lòng mà gật đầu cái rụp:

-Lần duy nhất thôi nhá!

-Ừ,ừ!Iu bạn vô cùng thân nhìu lắm!!!Nhoa nhaa!!!-Nó sướng như điên chạy tới ôm hôn tới tấp Vân Anh. Cô nàng cố phản kháng lại.

-Ế ế,cảm ơn là đc rồi. Làm vậy tao ngọt thờ chết!

Nó cười sảng khoái :

-Cho mày chết luôn! -Rồi tiếp tục ôm hôn Vân Anh nồng nhiệt nhất có thể. Cuộc hôn chiến gối trên ghế sofa bắt đầu từ đây. Tiếng cười vang vọng khắp ngôi biệt thự. Ôi!Vui quá! 2 người bạn thân là phải như vậy chứ nhỉ? Hihi! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Về phần Khánh Sơn...

[Alô,gọi tao có việc j ko?]-Tiếng một ng con trai ầm áp từ đầu dây bên kia vang lên.

[Gia Huy à?Đang làm j vậy?]-Hắn hỏi làm nền cho cuộc đối thoại.

[Học]-Ng đó trả lời vồn vện duy nhất 1 từ.

[IQ đủ cao rồi,học nhiều để muối à?]-Hắn trêu.

[Hihi,nhưng dù có phần đầu như thế nào cx đâu sánh bằng mày!À mà gọi có chuyện chi ko?]-Ng con trai đó vui vẻ.

[Có mới gọi cho mày.]

[Thế mà tưởng quan tâm ng ta cơ đấy!]

[Tưởng bở chắc?Giúp tao một việc nè!]

[Việc j?]

[Là...@\$..#%&...*?@...Vậy đó!Đồng ý nha!]-Hắn kể lại m chuyện rồi nững nị chẳng giống chính mk tí nào.

[Ko đc,việc này đâu phải bình thường?]-Ng con trai bên kia đầu dây phản đối.

[Giúp đi,bao nhiêu lần tao giúp mày khỏi phải đi xem mắt rồi?Lần đầu tao nhờ mà ko đc sao?]-Hắn chẳng giống đang nhờ ng khác mà ra lệnh thì đúng hơn.

[Mày dọa tao hả?]-Ng đó.

[Nghĩ sao cx đc,thế có giúp ko thì bảo?]-Hắn lại dỏ thói ác quỷ.

[Ồ thì giúp.Nhưng nếu mày ns tao đẹp trai,thông minh hơn mày thì thực hiện sẽ hiệu quả hơn ko biết chừng...]Giọng điệu trêu đùa của chàng trai suốt nửa đã đẩy anh vào cuộc tra tấn đã mơn từ hắn.

[Cho nói lại!]-Ngữ khí toàn mùi băng hàn của Khánh Sơn thật kinh khủng.

[Hehe,làm không khí vui vẻ hơn thôi, bớt nóng, í nhầm, bớt lạnh bớt lạnh!]-Ng con trai cố làm giảm hàn khí trong hắn nhưng vẫn chẳng khác gì nói đùa.

[Sao độ này mày yêu đời đến nỗi suốt làm tao bốc hỏa vậy? Đợt trước 2 đứa mình hợp nhau lắm mà?]-Hắn hỏi, lòng đang mừng thay thằng bạn thân khi anh vui tính hơn, ko còn trầm lặng như hắn nữa.

[Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ảnh hưởng bởi Bảo Nam.]-Chàng trai lém lỉnh.

[Bảo Nam?Phải rồi, khi nào nó về?]-Nhắc đến cái tên ấy, hắn tò mò hỏi.

[Khoảng mấy tháng sau.Thằng đó với bạn gái nó đang tận hưởng hạnh phúc bên Pháp,xem ra cô gái lần này rất đặc biệt. Điều gì ở cô ấy đã giữ nó lại nhỉ?]

[Chắc nó yêu người ta thật sự. Hi vọng hai ng sẽ bên nhau trọn đời,nó ko còn thói thay bồ như thay áo!]-Hắn thầm chúc phúc cho người bạn tên Bảo Nam kia,rất chân thành và thật lòng.

[Tao cũng mong giống mày.À mà cho chỗ hẹn cụ thể đi!]-Chàng trai kia.

[Lát tao nhắn,thời mày nhét kiến thức vào đầu tiếp đi!]-Hắn ns mà những ng ham học đau lòngHọc=Nhét kiế thức vào đầu?

[Uh,bye mày!]-Chàng trai vui vẻ

[Bye!]-Chào tạm biệt xong,hắn cúp máy rồi nhắn tin cho nó:[Ok cả rồi,cho địa chỉ cụ thể đi!]

5s sau...

Ting!- Tiếng tin nhắn đến, là nó gửi.Hắn mở ra xem,nội dung như sau:[Tôi cx xong oy,bảo ng ấy ngày mai tại quán cafe 'Our love is forever' nha!]

Hắn nhắn lại:[Quán cafe j cơ?]

[Nghe ko thủng à? 'Our love is forever':Tình yêu của chúng ta là mãi mãi đó! Đồ ngốc!]-Nó nhắn,kèm theo biểu thị lè lưỡi trêu tức hắn.

Hắn:[Ko phải là ko thủng,sao cô chọn cái quán có cái tên sến sến vậy?]

Nó:[Đơn giản là vì quán đẹp,nổi tiếng.Còn j để hỏi nữa ko tên âm binh kia?]

Hắn:[Nè,vốn từ của cô rộng lớn quá ha!Lúc thì nói tôi là chết bầm,chết trôi,chết nổi, chết chìm...Đủ mọi loại chết.Lúc thì điên khùng,lúc thì ôn thần chết tiệt,lúc thì đồ ngốc,lúc thì âm binh...Coi bộ cô học giỏi văn quá nhỉ?]

Nó:[Hihi,tôi ko học giỏi văn,vốn từ cx ko rộng rãi.Nhưng để chửi anh thì còn nhiều lắm!]

Hắn:[Thế hả?Vậy thì chau dồi nhiều vào để mà chửi tiếp]

Nó:[Đc thôi!]-Kèm theo bộ mặt vênh vao.

.....vân vân và mây mây.....

Cứ thế,hắn vs nó chít chóc nhau qua tin nhắn như muốn làm nổ cái điện thoại vô tội luôn!Mãi 1 lúc sau...

[Thoai,ko thèm nhắn vs anh nữa!Tôi ngủ đây,tạm biệt tên đầu heo!]-Nó miễn phí thêm 1 biệt danh nữa cho hắn.

Hắn cười khẩy rồi nhắn lại cho nó :[Thôi ngủ đi kéo bị tước 'danh hiệu cao quý' lợn béo!]

[Ai bảo anh tôi là lợn béo?]-Nó bức xúc.

[Theo tôi biết có giờ ra chơi sáng nay cô đi xuống canteen mua ko dưới 10 thứ đồ ăn đúng không? Mới chat có tí mma đã đòi ngủ.Vậy chi biết ăn với ngủ thì là con gì nhỉ ?]-Hắn trêu.

[Sao anh biết tôi xuống canteen? Lúc đó tôi còn chưa phải nhìn thấy 'cái bản mặt' của anh?]-Nó ngạc nhiên.

[Tôi biết hết! Thế nào?]-Hắn lên giọng đầy thách thức.

[Cấm gọi tôi là lợn béo!]-Giọng nó có chút đe dọa.

[Vẫn gọi thì sao?]

[Thì chết với tôi!]

.....Bla...Blap.....

Rồi cuộc chat chit lại kéo dài tới tận...(Chặc,tg ko tính nổi lun rùi!)Trước khi kết thúc,đôi bn trẻ của chúng ta ko quên nhắn cho nhau lời tạm biệt đá đều:

[Chúc anh ngủ ko ngon,mơ thật nhiều ác mộng!]-Nó.

[Chúc cô bị mất ngủ,gặp thật nhiều xui xẻo!]-Hắn

Tất máy,cả hai mỗi ng mỗi nơi cùng ném chiếc Iphone X lên giường và thả mk tự do về phía sau.Bộp!- Đập đất an toàn nhờ tấm đệm ngoại sịn êm ái.Nó và hắn đang theo đuổi những suy nghĩ vớ vẩn riêng của mk.Nhưng cx ko hẳn là riêng vì...

-Trời đất,sao mk lại nghĩ đến hắn ta/cô ta cơ chứ?-Hai giọng nói một nam một nữ vang lên trong 2 môi trường khác biệt:Nó ở nhà nó,hắn ở nhà hắn.(Hai anh chị này có thần giao cách cảm!)

Dù đã cố gắng xua đuổi nhưng những h/ảnh về nhau vẫn nhõn nhơ trong đầu.Hắn nghĩ kĩ thì thấy nó tối nay cx đẹp đó chứ!Mang trên mk chiếc váy trẻ vai trên bó dưới xoè trắng muốt,khuôn mặt chuẩn high fashion,body đầy đặn ko thừa ko thiếu,da trắng nõn...Ôi!Chẳng phải xinh quá còn gì?

Ax,cái đầu chết tiệt!-Hắn tự mắng mk

Còn nó,tối nay hắn cx thật bảnh trong vest đen thời thượng,khuôn mặt lạnh điện trai...Omg!May mà nó ko bị mất máu!

Linh tinh quá!Ko nghĩ nữa!Ko nghĩ nữa!-Nó cx tự nhủ.

Cả hai ko thôi nghĩ đến nhau dù đã cố gắng No never!Còn 1 giải pháp,Linh Chi và Khánh Sơn dồn hết tâm huyết để...Ngủ!!!!!!

(Các bn ơi,ai đang thắc mắc tại sao cặp đôi trời sinh của chúng ta lại có số đt của nhau thì mk giải thích thế này nhé!Để thực hiện thành công cái kế hoạch có 1-0-2 kia,hai ng này đã tiếc nuôi cho nhau số đt nhằm tiện cho việc liên lạc. Vậy đó!Quay lại truyện tiếp nha!)

Sáng hôm sau...

-Linh Chi,con dậy đi!Hôm nay đi chơi vs Khánh Sơn mà!-Ng.phu nhân khoe giọng thánh thót gọi con thức dậy.

-Hôm nay ngày nghỉ,mama tha cho con!-Từ đồng chăn gối lợn xộn,nó cất giọng uể oải.

-Ko đc,hẹn trước rồi mà!-Ng.phu nhân ko đồng ý.

-Mama yên tâm!Con có ng đi hộ rồi!-Nó ngây thơ nói.

-Hả?!!!!-Ng.phu nhân há hốc mồm.

-Í í ko phải đâu mama!Con nói lợn,giờ con đi liền!!!-Nhận ra mk đã hớ hênh,nó vội bảo chữa rồi vụt dậy vsen,thay đồ...v.v...và phi vội ra khỏi nhà trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

-Phù,thoát chết!-Nó thở dốc,giờ đây đang ở ngoài đường phố.- Ấy chết,chưa kịp chôm mấy cái bánh mì!!!!-Omg!Linh Chi giật mình khi chưa ăn sáng?!!!

Xong phim,lại phải móc ví ra nhà hàng ăn rùi!(Tg:Chị có thiếu tiền đâu mà lo?*Linh Chi:Pama bảo sẽ ko cho tiền tiêu vặt nếu dám giờ trò về chuyện hôn ước nên đề phòng thôi!*Tg:Oh,ra là thế,!Ra là thế!)Rồi nó chán ngắt bắt taxi đến nhà hàng sang trọng nhất thành phố cx như cả nước do tập đoàn nhà nó xây dựng:LC restaurant. Đăng bởi: admin

Chương 11

[A ô,ây ền ưa?Át ừa úp ao ó ợn ẹn ào ó!]-Nó Nhét thức ăn kín mồm đến nỗi ko nói thành lời.(TgCạn lời...)

[Mây nói gì?Tao ko hiểu?]- Vân Anh bên kia đầu dây nhíu mày.

[Ơi út,ao uốt ả!]-Nó nói.Thật ra nguyên văn là:Đợi chút,tao nuốt đã!(Các bn biết lí do chị Linh Chi ko nói nổi chứ nhì?Hihi!)

[Hả?!!!]- Vân Anh càng bó tay.kom

Rồi sau 5s vì vội uống nước mà suýt sặc,cuối cùng thức ăn trong miệng nó đã theo làn nước trôi xuống bao tử an lành.

-Kính khủng!!!!-Nó thốt lên khi nghĩ đến cảnh cái mồm đầy thức ăn mà phải uống nước nữa,kết quả...(Suýt chết sặc đó các bạn!)

-Nãy giờ mày nói linh tinh gì vậy?- Vân Anh hỏi.Con bạn cô có gì đó hơi sai sai.

- À,lúc nãy tao uống nước suýt chết sặc.-Nó vui vẻ kể.Cầm miếng gà rán lên ăn ngon lành.

- Haha!Đáng đời,ai bảo tham ăn làm chi?- Vân Anh an ủi con bạn thân.

-Mây còn trêu tao đc à?Sắp chết luôn đó biết ko?-Nó giận dỗi.

-Thôi,xin lỗi nha!Mà câu đầu tiên mày hỏi tao là gì? -Vân Anh cười nói.

-Tao bảo mày đến chưa? Lát nữa giúp tao nhớ trộn vụn vào đó! -Nó.

-Biết rồi,yên tâm đi!Tao đang ở quán cafe Our love is forever nè!Công nhận đẹp thiệt đó!À mà giờ mày đang ở đâu?- Vân Anh hỏi

-Tao đang ăn sáng ở nhà hàng LC restaurant .Vì sợ pama phát hiện nên phải chuồn lẹ ra ngoài đó!Khổ ghê!-Nó than.

-Mất công thật,thà mày gặp hán quách vứt đi!Công đoạn này quá thừa thãi!-Vân Anh khó chịu.

- Ồ thì bước này hơi thừa nhưng mày làm ơn giúp cho trót đi!-Nó năn nỉ.

-Thôi đc,dù sao cx đã đến,về tao còn tốn sức hơn.Mày ăn tiếp đi,bye nha!-Vân Anh.

-Bye mày,cố gắng giúp tao nha!-Nó

- Ừ.- Vân Anh.

Tút tut...-Tiếng tut kéo dài,cuộc đối thoại kết thúc.Nó tạm yên tâm và tiếp tục hoàn thành nốt bữa sáng. Vân Anh thở dài,con bạn này thật khó hiểu.

Chap này hơi ngắn,các bạn thông cảm cho tg nha!Mà các bạn oi,mk đã viết truyện này đc hơn 1 tháng,cán mốc hơn 1000 lượt đọc,đăng chap này là chap thứ 12,tất cả là nhờ sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn trong thời gian qua hết đó!Cảm ơn các bạn nhiều lắm!Chính những comment của các bạn là động lực cho mk cố gắng viết hay hơn,ko để cho các bạn thất vọng.Lúc mới bắt đầu viết ,mk nghĩ truyện này sẽ bị ném đá nhiều lắm,may sao chưa bị gì.Trái lại,đc các bạn dành tình cảm đặc biệt,mk xúc động chết mất!Dù vậy,mk cx biết đang thiếu sót rất nhiều.Thế nên mk xin hứa vs các bạn- Những độc giả yêu quý là sẽ nỗ lực viết hoàn hảo hơn,chín chu hơn!lu các bạn nhieu lắm!*Cúi đầu*You are my love!!!!*Hôn gió+Bán tyn*

#Conan Edogawa Đăng bởi: admin

Chương 12

Vân Anh ngồi nhìn phố xá đông đúc qua khung cửa sổ, tay khẽ nâng tách trà thảo dược lên nhắm nháp vài ngụm. Hôm nay cô ăn mặc rất xinh: Một áo sơ mi trắng dài tay, phần cổ tay loe rộng, trên cổ thắt chiếc nơ đỏ, dưới mặc váy ngắn màu đen. Trông thật dễ thương và trang nhã! (Tg ko biết giới thiệu nhiều, các bạn tự tưởng tượng nha! Hihi!) Biết bao ánh mắt thèm muốn của đàn ông con trai và ghen tị của đàn bà con gái đang hướng về cô. "Ng đâu mà đẹp vậy cơ chứ?" Thế nhưng cô chẳng hề hay biết, vẫn đắm chìm trong làn người tập nập ngoài đường. Mà có để ý thì chuyện này cx quá thường rồi, ở đâu mà cô chẳng gây chú ý bằng vẻ đẹp chìm lặn cá sa, í nhảm, chìm sa cá lặn của mk cơ chứ?

Cánh cửa kính bất chợt mở ra. Một anh chàng điển trai vô cùng handsome bước vào, thu hút mọi ánh nhìn. Vâng, đó là Đường Gia Huy ạ! Giờ đây, mọi sự chú ý dc tản ra thành hai bên.

1. Boy trong quán nhìn Vân Anh bằng cặp mắt hình trái tim, nhìn Gia Huy bằng cặp mắt hình viên đạn có cả ghen tị và ngưỡng mộ.

2. Girl trong quán thì lại nhìn Gia Huy bằng cặp mắt hình trái tim, nhìn Vân Anh bằng cặp mắt hình viên đạn có cả ghen tị và ngưỡng mộ.

Tiếng xì xầm bàn tán về Vân Anh khi nãy chưa ngớt, có thêm Gia Huy, ở đây chẳng khác gì cái chợ. (-_-)

Bỏ qua mọi lời bàn tán nào là : "Anh ấy đẹp ghê!", "Cô ấy xinh ghê!", "Muốn làm bạn gái của anh ấy quá!", "Muốn làm bạn trai của cô ấy quá!",v...v...., Gia Huy đã đi đến chỗ Vân Anh và hỏi:

- Cô là ng đi thể hôn phu tương lai của Khánh Sơn phải ko ạ? - Rất lịch sự, cực kì lịch sự.

Nghe có ng gọi mk, Vân Anh quay lại. Vô tình, 2 ánh mắt chạm nhau và...

"ĐỪNG!!!!" Tiếng sét ái tình. Vâng là tiếng sét ái tình ạ! 2 ng này lần đầu đầu gặp rồi... đơ luôn!!! Ko hiểu sao tim họ đập nhanh quá! Có vấn đề cần đi khám chẳng? (Phải, có vấn đề, cần đi khám, rất cần đi khám!)

"Anh ấy/cô ấy xinh quá!" - Lại còn chung suy nghĩ nữa cơ! (Tg: Chết thật, hai anh chị này kết nhau là cái chắc! *Vân Anh và Gia Huy đỏ mặt: Nói linh tinh!!! *Tg: Oh, còn đồng thanh nữa cơ à? *2 ng kia càng đỏ mặt: Cho mày ăn đép luôn!!! *Tg sợ hãi vừa chạy vội vừa chấp tay lạy: Ôi ối, em biết lỗi rồi, anh chị tha em!!! Anh chị tha em!!!)

Sau một hồi... "đơ", hai ng này bỗng tỉnh nhờ...

- Anh chị dùng gì ko ạ? - Cô phục vụ nhẹ nhàng hỏi. Đứng cạnh nam thần và nữ thần, cô run quá đi!

- À... - Cả 2 lúng túng.

- Anh gọi đi! Tôi có rồi! - Vân Anh then thùng lí nhí nhưng cx đã đủ để Gia Huy nghe dc.

- Ồ...Ồ... - Gia Huy cx ngại ko kém. Anh lấp bắp rồi quay qua cô phục vụ. - Cho tôi 1 li capuchino.

- Vâng... - Cô phục vụ lúng túng khi "op pa" nhìn thẳng vô mắt mk nói. Cảm xúc lúc ấy... Sướng quá đề!!!!

Ngồi xuống bàn, Vân Anh và Gia Huy chẳng biết nói gì. Đến nhìn thẳng vào mắt nhau thôi mà cũng không dám! 2 ng cứ im hơi lặng tiếng nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng liếc trộm nhau. Khi bị đôi phương phát hiện thì giật mình quay đi, ngượng chết! Đến khi...

- D...Dạ cafe củ...của anh đây...đây ạ! - Cô phục vụ lấp bắp khi đứng trước mặt Gia Huy. (Tg: Lúc đầu tưởng thế nào, hoá ra cx

thuộc hàng ngũ mê zai!!! *Phục vụ biện minh: Ai rồi cx thể thôi em ạ! *Tg: Có em hok sao nè! *Phục vụ: Em là ng biến hoá nhân vật mà! *Tg ngơ ng gãi đầu: Hihi, em quên!)

- Cảm ơn cô! - Gia Huy lịch sự.

- K...Ko có gì ạ! - Cô phục vụ nói rồi chuẩn lẹ. Đứng đó thêm làm gì? Say nắng nữa là chết mất! (-_-)

- Anh là ng đi thể ck tương lai của Linh Chi à? - Sau hồi lâu im lặng, Vân Anh lấy hết can đảm bắt chuyện vs Gia Huy.

- À...Có lẽ vậy! - Gia Huy ngượng ngừng chà kém gì con gái. - Còn cô là...

- Tôi là ng đi hộ Linh Chi. Hóa ra bn anh, tức ng sẽ đính hôn vs Linh Chi tên Khánh Sơn à? - Vân Anh có phần đờ bối rồi hơn.

- Ủ, còn bn cô tên Linh Chi? - Gia Huy cx bớt ngại hơn.

- Phải.

- Theo tôi thấy kế hoạch của hai ng họ hơi thừa đoạn này nhĩ?

- Vâng.

- Cô tên gì?

- Tôi tên Huỳnh Vân Anh. Còn anh?

- Tôi là Đường Gia Huy, rất vui đc gặp cô!

- Tôi cx vậy!

Hai ng cười vs nhau, nụ cười đẹp biết mấy! Bao nhiêu trái tim bên ngoài đang rớt như có phong trào, hai ng trong cuộc... cx thế! Họ đứng hình khi thấy ánh nắng rạng rỡ của đôi phương đang chiếu đến mk. Tim đập lệch 1 nhịp. Cảm giác này... là yêu chăng?

Vân Anh và Gia Huy đã thân thiết nói chuyện vs nhau rất vui vẻ. Trên môi họ lúc nào cx luôn túc trực 1 nụ cười, 1 nụ cười hạnh phúc. Ngoài trời thời tiết đẹp, đẹp cho đôi bn trẻ, đẹp cho tình yêu chớm nở của họ..

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vân Anh và Gia Huy... Hihi, khó nói lắm! Mới quen mà buồn kinh khủng cực! Các bạn biết ko? Họ thân đến mức những ng bên ngoài nhìn mà phát ghen! Boy thì coi Gia Huy như kẻ thù, girl thì coi Vân Anh như tội phạm. Bao nhiêu ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ đang hướng về họ. 2ng này là trung tâm của mọi sự chú ý á! Thế nhưng... cả hai vẫn "ngây thơ" ko hề hay biết. Vẫn nói chuyện vô cùng sôi nổi. Hihi, nhìn bộ mặt ghen của các chàng trai cô gái mà ko nhịn cười nổi! Nào, ta nên chúc phúc trước cho 2 ng này chứ nhĩ?

Hiện nó đã ăn sáng xong nên đang linh kinh xách hàng đồng đồ trong khu trung tâm thương mại.

- Quý khách để tôi xách hộ cho ạ! - Một anh chàng nhân viên điển trai đến chỗ nó ga lăng nói.

- Vậy thì phiền anh, cảm ơn nhiều nhé! - Nó nở nụ cười toả nắng khiến anh chàng kia đỏ rầm rầm. Ko chỉ mình anh ta, m.ng trong khu trung tâm như ngừng hoạt động để ngắm nhìn nụ cười dù chỉ kéo dài trong chốc lát đó.

- Vâng - Sau một hồi chết lặng trước vẻ đẹp của nó, anh nhân viên đã tỉnh táo lại.

Nó vui vẻ đưa đồ cho anh ta xách hộ rồi lại tung tăng chọn thêm cả núi đồ khiến anh nhân viên dù mệt nhưng cx rất thik (Vì đc đi theo ng đẹp đó mấy ché!)

Nhan sắc của nó đi đến đâu là thu hút đến đó. Đương nhiên rồi, có ai sánh bằng nó cho đc: Cao (1m73), 3 vòng chuẩn ko thừa ko thiếu (Chính là mát chuẩn), khuôn mặt V-line cùng mái tóc màu tím than tự nhiên chưa qua 1 lần chỉnh sửa, mắt tím biếc, mũi cao, môi đỏ mọng nhìn mà muốn cắn, gu thời trang ấn tượng. (Cá tính, bụi bặm và có chút nổi loạn) Nói chung là đẹp như khắc tượng. (Conan Edogawa có tham khảo chút chút truyện của tg Thủy Shyndy nhé m.ng!)

Thêm hơn 1 tiếng nữa để lựa, cuối cùng, nó cx đã chịu đi đến quầy thanh toán. Vì một mình anh nhân viên kia ko xách nổi nên nó phải nhờ thêm vài người nữa. Trời ơi! 5 người liền xách đồ cho nó mà vẫn nặng muốn chết! Có cần mua nhiều đến thế ko? (Tg: 0_0)

"Bộp" - Tiếng chiếc túi rộng lớn đựng cả tá đồ của nó bị rơi. Nó quay lại.

- Thành thật xin lỗi quý khách! Chúng tôi bất cẩn quá ạ! - 1 nhân viên cuống quýt xin lỗi nó vì chẳng may đánh rơi túi đồ.

- Ko sao đâu, nhớ cẩn thận vào! Nếu ko ôm nổi thì anh có thể nhờ ng khác mà! - Nó hiền hòa. (Hiền hòa? Tại bình thường nên chưa lên cơn thôi! Nếu ko thì...)

- Vâng - Anh nhân viên đó vô cùng cảm kích nó, m.ng ở đây cũng cực kì ấn tượng vs nó. "Ng gì đâu mà vừa đẹp, vừa giàu lại vừa tốt bụng vậy trời?" (Tg nén cười)

"Ừa, bóng dáng kia là..." - Chợt nó nhìn thấy một sinh vật lạ ở góc xa xa. Nhưng rồi tưởng nhìn nhầm nên đi tiếp đến quầy thanh toán.

- Chị ơi cho em thanh toán/Thanh toán. - Hai giọng nói với hai ngữ khí khác nhau. Một bình thường một lạnh vang lên, nó và một ng có ngữ khí hàn băng kia

quay lại. Thấy nó, ng đó bất ngờ:

- Sao cô lại ở đây?

- Còn anh là ai? - Nó thắc mắc.

- Là tôi. - Ng con trai bỏ chiếc mũ lưỡi trai đen cực chất xuống khiến cả trung tâm bỗng náo loạn như có động đất. Nó mất chữ A mồm chữ O.

- Lại là anh ư?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nó ngạc nhiên không nói nên lời. Sao hán ta lại có thể ở đây được cơ chứ?

- Anh đến đây từ lúc nào? - Nó hỏi.

- Câu đó tôi phải hỏi cô mới đúng. Cô tới nơi này làm gì? - Hán cool chất lừ. Trước khi còi bỏ chiếc mũ lưỡi trai đen sành điệu kia, hán mặc một cây đen kín mít hết gang hồ (Để bớt gây sự chú ý đó m.ng!) Thấy nó liền vút ra, giờ đây hán mới thấy mình đại: con gái bên ngoài đang gào thét ầm trời.

- Làm gì kệ tôi, anh trả lời trước đi! - Nó.

- Ko thik, cô nói trước! - Hán cứng đầu cứng cổ, ko chịu để nó nói sau. (Tg: Anh Khánh Sơn hôm nay lăm lòi phét nhì? Hihi! *Khánh Sơn lạnh lùng lườm rách áo *Tg run lằm cập: E... Em lờ lờ... lòi ạ!)

- Tôi cũng ko thik. - Nó "ko phải dạng vừa đâu".

- Một cô thật, mua sắm. - Hán đến chịu trước độ bùng của nó. Thôi thì nói trước cũng đâu có mất mát gì. (Hehe, chị Linh Chi đúng là chúa cứng đầu)

- O, tôi cũng shopping. - Nó ngó người.

- Sao cô ko ở nhà mà ngủ nướng? Hay vì cái hẹn già tạo kia? - Hán mĩa mai nó. (Tg: Ủa, anh Khánh Sơn biết "sở trường" ngủ nướng của chị Linh Chi từ lúc nào vậy? *Khánh Sơn tự hào: Thế mới gọi là giỏi! *Tg: -_-)

- Anh đoán đúng rồi, anh cx vậy phải ko? - Nó hỏi.

- Thì sao? - Hán giờ giọng kiêu ngạo.

- Thì biến đi! Thấy cái mặt anh tôi ko ưa nổi.

- Cô biến đi mới đúng! Ng gì đâu mà đánh đá hết sức!

- Anh nói lại xem!

- Ko nói, nghe ko nghe thì thôi.

....V....V....

Một cuộc chiến tranh mồm nũa bùng nổ. M.ng vậy lại kín đến nỗi ko có đường ra. Lí do ko chỉ vì nhan sắc của hai ng trong cuộc mà còn vì... trận chiến của họ quá hay! Những câu đốp trả hết sức nhí nhố. Hô hô, bần cừ quá đề!

- Nói chuyện vs anh thật mất hứng, ko thèm nói nữa! - Nó nói.

- Đc thôi, nói chuyện với cô cũng đâu vui gì! - Hán đốp trả.

- Hứ, đồ dở hơi!

- Đồ lưu manh giả danh tri thức! (Nói nhỏ cho các bạn nghe nè: Anh Khánh Sơn gọi chị Linh Chi như vậy vì chỉ có vốn từ để đá đều anh rất nhiều nên gọi là tri thức. Nhưng tính lại dữ như bà chằn nên gọi là lưu manh. Kết hợp lại là thể đó! Có căn cứ chứ nhì?)

- Hứ! - Rồi cả hai chả nói chả rằng mà "Hứ!" nhẹ (Nhẹ?) đi thanh toán "húi đồ" của mình.

-Thanh toán-Một lần nữa nó và hần cùng đồng thanh.Nó ko "ngoan" nữa mà ăn nói cụt ngủn,m.ng lạnh cả sông lung,trừ hần.Đương nhiên lần này cũng như lần khác:Ném cho nhau ánh nhìn cực kì ức chế.

-Thanh toán cho tôi trước chứ nh? -Nó cất giọng lạnh băng(Chắc lấy nhiệm anh Khánh Sơn!)

-Dạ...-Chị nhân viên chưa nói hết câu đã bị hần chặn họng:

-Tôi muốn trước,được ko?- Và miễn phí thêm 1 cái nhếch mép nhẹ ko hần là cười nhưng lại khiến cả trung tâm thương mại như sắp nổ tung bởi tiếng hò hét của các cô gái,chị nhân viên bị đứng hình.(Hám zai quá đi!-_-)

Nó thấy thế thì tức lộn ruột.Gì chứ?Định dùng"ham nhân kế" à?

-Rốt cuộc chị nghe theo lời của ai?-Linh Chi gằn từng chữ một cực đáng sợ.Chị nhân viên thức tỉnh và vừa sợ hãi,vừa luống cuống:

-Tôi...Tôi...

-Giải quyết hộ tôi trước đi mà!-Khánh Sơn lại chen vô,hơi hơi nũng nịu nhưng lại hết sức đáng yêu. Và chuyện thường tình:Con gái trong trung tâm bị mất máu(Trừ chị Linh Chi)Chị nhân viên cảm giác như tim đập lệch một nhịp,đã có sự động lòng.Đang định gặt đầu thật ngoan ngoãn thì...

"Bộp!!!!!!"-Tiếng động man rợn vang lên,là nó "thần thiện"tặng cho cái bàn một phát đập khuyến mãi.Eo ôi!Kính quá đề!

-Nè,đừng tưởng phục vụ này là nữ mà dờ trò quyến rũ ra nhá!!!Anh có cần hèn hạ vậy ko?!!!-Trong khi hần vẫn tỉnh bơ thì tất cả m.ng đều sợ hãi im như thóc.

-Thik đấy,làm gì được nhau?-Hần lên giọng thách thức.

Nó tức đến nổi ko nói nên gì.Phải mất đến 15s sau,khi đã lấy lại đc sự bình tĩnh,nó mới cất tiếng khinh bỉ.

-Ok,anh thik thì làm,tôi ko cần nữa!!!-Rồi nó bỏ đi để lại mọi người phía sau lại một phen sock nặng.Các bạn biết ko?Con trai nơi này tiếc nuôi lắm á!Vây là hotgirl đi rồi,chán thật!

Đám đông dần giải tán,chỉ còn mấy girl(mê zai) ở lại.Hần nhìn theo bóng nó khuất đã lâu,chợt nhếch môi(Lại nữa?):"Cô ta cũng thú vị đó chứ!"Nhưng bỗng khựng lại."Trời ơi!Sao mk lại nghĩ thế?Điên rồi!"(Anh đang nói anh điên á!)

Chưa đến một giây sau,hần cũng bỏ đi,ko thèm thanh toán nữa.(Lãng phí quá!)Chị nhân viên hựt hẫng,đám con gái kia rồi cũng giải tán.Haiz,chẳng biết 2 anh chị ấy bị gì nữa?Suốt ngày chát chém nhau thế liệu rồi có kết nhau đc ko?Thôi bỏ đi,tg phải đi chơi cái đã!Các bạn nhớ ủng hộ truyện và comment ở dưới nhé!Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trên phố xá đông đúc,người ta thấy một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ ăn mặc cá tính đang đi trên đường.Trông cô có vẻ rất bức.Phải,nói chính xác hơn là cực kì,cực kì,vô cùng vô cùng...bức.Ngoài xuống một cái ghế đá gần đó,cô chửi thề:

-Cái tên Khánh Sơn đáng ghét kia,cứ đọi đấy,rồi ta sẽ trả đũa.-Vâng,cô gái xinh đẹp đó ko ai khác là nó.Đúng thật là nó.Sau khi đi ra khỏi khu trung tâm chết tiệt ấy,nó tức tối lang thang trên phố.Thình thoảng cứ lăm bằm gì mà đọi đi,trả thù,...v...v...giống một con...Điên!!!

Chợt tiếng nhạc chuông dt quen thuộc vang lên.Nó lấy ra xem,Vân Anh gọi.

["Alô,gọi tao có việc gì ko?"]-Nó hỏi.Gọng nói vẫn không giấu nổi sự bức tức.

["Có,nhưng sao mày có giận vậy?"]-Vân Anh quan tâm hỏi han.

["Tại tên Khánh Sơn hết đó!Hần dám trà treo với tao!"]-Nó điên tiết kể lể cho con bạn thân nghe khi nhắc đến cái tên "ấy".

["Khánh Sơn?À,hôn phu tương lai của mày hả?Thế bị làm sao?Kể tao nghe với!"]-Cô nàng trêu.

["Con bạn trời đánh!Tao đang không vui mà mày còn như vậy được sao?"]-Nó gắt.

["Hìhì,sorry nha!Đùa tí í mà!Nào,kể tao nghe đi!"]-Vân Anh cười hiền.

"Là vậy:.....Bla...blap.....Đấy,mày thấy có bực ko cơ chứ?"]-Nó kể xong thì lại xì khói.

"Haha,thôi,hạ hỏa đi,so đo làm cái gì?Đờ tởn noron thần kinh!"]-Vân Anh "an ủi" bạn.

"Ừ,dành thế.Nhưng nghĩ thấy hâm thật!Tao vs hân nhờ mày và ai kia đi giữm nhằm tránh mặt nhau ,ai dè lại chạm trán nữa!Mất công thật!"

"Ko đâu,nhờ đó mà tao tìm được nửa kia của mình!"]-Vân Anh khê cười, tự thò thê như đang đọc thoại,vô tình lọt lỗ tai của người nào đó.

"Hả?Mày nói gì cơ?!!!"]-Nó ngạc nhiên trước câu trả lời của đứa bạn.Nếu nghe ko nhầm thì tìm được gì gì đấy của mình thì phải.

"A...À khô...không,tao có nói gì đâu!"]-Cô nàng vội vàng chối.(Chị Vân Anh à,có tật mới giật linh tinh đó!*Rồi tg ăn dép ngay và luôn.*Huhu!Đời mk thật thê thảm!T_T)

"Khó tin quá,lúc nãy mày còn giật mình cơ mà!(Đúng đúng!Chị Linh Chi nói đúng quá!*Tg được "ăn" thêm một chiếc dép giữa mặt*)"]-Nó nghi ngờ.

"Đã...Đâu c...có!"]-Lấp bắp mãi Vân Anh mới nói nên 1 câu 2 từ.

Mặc dù vẫn còn hoài nghi nhưng nó nghĩ thôi,ko nên tra khảo gì từ con bạn nữa.À phải rồi,không biết cái người đi thay hân ra sao với Vân Anh nhỉ?Nó hỏi luôn trước khi sự tò mò chìm vào hư vô.(Chị này hay quên mấy cái thắc mắc kiểu như vậy lắm mng ạ!Nên hỏi liền kẻo ko còn nhớ cái quái gì nữa!)

"Ồ thì...cũng được.Khi nào về tao kể tiếp cho!"]-Vân Anh ngượng ngừng trả lời câu hỏi của nó.

Nó hớn hơ:

"Thật không?Nhớ đấy!Nhất định phải giữ đúng lời hứa nghe chưa?"

"Ừ,biết rồi!"]-Cô nàng cười,bó tay với nó thật mà!

"Nói rồi nhé!Ko thực hiện được thì tao ghim.Thôi,bye nha!"

"Bye!"

Tất máy,nó đang bực bội bỗng vui tươi trở lên.Hihi!Tối nay đc nghe kể chuyện "cổ tích"!Ko còn như con hân trần đầy mùi âm khí nữa,nó rạng ngời khiến mng bên ngoài một lần nữa...đứng như trời trồng.Phải rồi,tại nó đẹp quá mà ỉ!(Hihi,bà chị lại tự sướng nữa rùi!)

-Hết chap-

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

-Haiz,mới 11h trưa thôi sao?Mama bắt mình phải đi chơi với cái tên điên kia cả ngày,gì làm gì đây?Chẳng lẽ lại về nhà?Ko được ko được!Vậy thì lộ chết!Nhưng...lại đói rồi,thèm com mama nấu quá đi!-Nó "tự kỉ" ngồi đọc thoại một mình.Biết bao ánh nhìn đều đang tập trung vào nó hết.Ngoài nhan sắc nổi bật đi đến đâu là hóp hỏn đến đấy,độ "khùng" của nó cũng đã thu hút rất nhiều người rồi!(Hehe!)

"Ồi!Người ta nói quả ko sai,được cái này thì mất cái kia.Tội nghiệp cô ấy,đẹp mà bị dở hơi!"-Suy nghĩ chung của mọi người.(Tg:Suýt,tất cả im đi kéo chị ý nghe được là chết đó!*Linh Chi:Nghe gì?*Tg lúng túng:A...À kh...không có chi!)

-Thôi thì lại phải ăn ở ngoài vậy!-Kết thúc cho màn độc thoại tự nói tự hiểu,nó liền đi đến LC restaurant để giải quyết cái bụng đói.Thiệt tình,ăn nhiều như vậy mà vẫn không béo,đúng là thần phục!

-Bác ơi,tiền đây ạ!Thừa thì bác cứ giữ đi nha!-Nó lễ phép với bác tài taxi.

-Trời ơi!Cô vừa xinh lại vừa tốt bụng,tôi cảm ơn cô nhiều lắm!-Bác tài xúc động.

-Không có gì ạ!Thôi,tạm biệt bác nhé!Cháu phải đi đây!-Nó cười thân thiện.

-Vâng,cô đi thong thả ạ!Chào cô!- Bác ấy cười và vẫy tay với nó rồi điều khiển chiếc taxi quay ngược lại ,đi thẳng.

Nó cũng cười nhẹ,kể mà trên đời này ai cũng thật thà như bác ấy thì có phải tốt hơn ko?Chả bù cho ai kia,vừa đáng ghét lại vừa giả bộ là coolboy,tức chết đi mà!

"Cái tên xấu xa ấy,mk ghim hần!"-Nó nghĩ đến mà tay nắm thành quyền,nghe răng ken két.(Tại cũng đang còn hơi tiếc cho đồng đồ ở khu trung tâm thương mại.Thật là,ít khi chị ý tiếc của như vậy.Thế nhưng cứ có gì liên quan đến anh Khánh Sơn là máu khùng lại nổi lên.Bó tay!)

Chưa đến 15s sau,sự tức giận lại dập tắt.

Lẽ thường,cô nàng bắt đầu vui vẻ trở lại bước vào trong.Chả biết nói chi luôn!Tâm trạng quay vù như chong chóng!

-Xin kính chào cô chủ!-Cả tốp nhân viên cúi đầu trang trọng trước nó.(Ko làm vậy chả lẽ muốn mất việc? Chị ý là thiên kim tiểu thư của nhà hàng này nói riêng và tập đoàn Nguyễn Thị nói chung đó!)

-Ừ.-Nó đáp lại,câu từ ngắn gọn rồi ngồi ngay vào bàn sang trọng nhất.(Chị này lại đổi trạng thái nữa à?)

-Thưa cô chủ,thực đơn đây ạ!- Ông quản lý lễ phép đưa cái bản thực đơn bằng hai tay cho nó.

Nó nhận lấy và mở ra,ko quá lâu để chọn món.

-Món này,món này...bla...bla...món này nữa!-Nó chỉ tay lia lịa khiến ông quản lý nhìn theo mà mồmắt muốn chết.

-Vâng.-Nói rồi ông ta lui xuống.Nó ngồi ở đó ngắm cảnh thành phố nhộn nhịp qua khung cửa sổ.Khoảng 15' sau(Nhanh dữ!)đồ ăn đã được bày ra trước mắt nó.Chính tay ông quản lý đã mang lên.Trước khi đi,ông ta không quên nói 1 câu quen thuộc vs nó như những khách hàng khác:

-Chúc cô chủ ăn ngon miệng!

-Ừ.-Nó vẫn trả lời ngắn gọn mà đầy đủ.- À nè,chuyện tôi đến đây ăn một mik cả ngày hôm nay cảm nói cho pama tôi nghe chưa?Nếu họ biết một chút gì thì ông biết hậu quả rồi đấy!-Nó nói thêm và chèn thêm câu cảnh báo.

-Dạ tôi đã biết rồi ạ!-Sau đó,ông ta lại lui đi.Giờ đây,nó đã có thể ung dung ngồi hưởng thụ rồi!(Tg:Ăn=hưởng thụ?*Linh Chi:Ừ,có 3 kiểu hưởng thụ:1.Chơi;2.Ăn;3.Ngủ.Cô em ko biết à?*Dạ chị nói em mới biết.M.lần chị toàn gọi con tg này là chú em,hôm nay mới gọi cô em,khớp với giới tính thật.Hic,em xúc động quá!)

Đang ăn uống thoải mái.Bỗng,chiếc ghế đối diện nó xuất hiện "người ngoài hành tinh"!

-Em ngồi dùng bữa với chị được chứ?Sẽ trả tiền.-Một cậu nhóc chừng 7-8 tuổi vô cùng "xinh trai" từ đâu chạy đến ngồi trước mặt nó làm nó...đơ!Trời ơi!Hai cái má bánh đúc kia,nhìn mà muốn cắn quá đi!(Lại liên quan đến ăn!)Còn nữa,đã dễ thương lại còn làm bộ "ngầu" nữa chứ!Hihi!Chị này kết nhóc rồi đó nha!(Vây anh Khánh Sơn thì bỏ đâu?)

Nó cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ ngắm nhìn vẻ đáng yêu của cậu nhóc,ngoài mặt vẫn ko thể hiện cảm xúc,mọi hoạt động như dừng lại làm cậu nhóc tưởng mik có vấn đề gì.

-Mặt em dính nhọ sao?À,hay chị chưa thấy tiền nên ko chịu?Đây,5 cái thẻ hần hơi luôn nhá!Các cô gái khác muốn được em quan tâm nhưng đâu thẻ?Tại chị xinh đẹp và đặc biệt nên em mới cho ngoại lệ đấy!-Vừa nói cậu nhóc vừa lôi từ túi ra 5 cái thẻ ATM khoe khoe trước mặt nó.(Cái loại nịnh bợ,thích phô bày mà!)

Rồi nó sực tỉnh.Ái chà!Mới tí tuổi đầu mà đc cấp thẻ rồi cơ à?Mãi năm 13t nó mới đc đó.

-Hm...Suy nghĩ đã!-Dù trong lòng đang giờ tay đồng ý nhưng ngoài miệng,nó vẫn cứ cố chẳng mấy quan tâm.

-Suy nghĩ gì nữa?Đồng ý nha!-Cậu nhóc nũng nịu.

Trước vẻ đáng yêu ấy,nó ko chịu nổi nữa mà bật cười,gật đầu rằng:"Yes!"

-Yeah,cuối cùng cũng đc ăn com với ng đẹp rồi!Thik quá!!!!(Mê gái!)-Thấy sự sung sướng của cậu nhóc kia,nó lại bật cười một lần nữa.Cả nhà hàng càng đc 1 phen ngẩn ngơ.

-Em ăn nhé!

-Ừ!-Nó gật đầu.Cậu nhóc đó vui sướng dùng dao đĩa cắt thức ăn chuyên nghiệp.

-Chị tên gì?Học lớp mấy?Sống ở đâu?Cho em số điện thoại.-Cậu nhóc vừa ăn vừa nói vừa lấy iphone ra sẵn sàng.Các boy trong nhà hàng cũng lấy điện thoại ra sẵn sàng.

-Tên đầy đủ của chị là Nguyễn Nhật Linh Chi,17t.Còn 2 cái kia để sau nha!Vây em thì sao?-Nó nói.Cậu nhóc tiếc hiện ra rõ mặt nhưng cũng ko thể ép nó dc.

-Thôi,cũng ok rồi.Em tên Thái Ngọc Minh,8t,chất,thik ăn sôcôla và thik chị.-Cậu nhóc giới thiệu.Thật ng lớn và dẻo miệng:Thik chị!

Nó cười tươi rồi đưa tay xoa đầu cậu nhóc.Cậu nhóc cũng cười rất dễ thương nhưng chột đông cứng lại.Nó thấy thế liền hỏi:

-Em bị sao vậy?

Cậu nhóc ngập ngừng:

-Em...

Tự nhiên nó cảm thấy nóng cháy cả sống lưng. Tất cả là vì...

-THÁI NGỌC MINH, EM DÁM CHẠY TRỐN VÀ TRỘM THẺ CỦA ANH U?!!!!!!-Một ngọn núi lửa khổng lồ phun trào. Cậu nhóc điều khiển bật tai từ trước. Nó giật mình quay về phía sau. Hả? Khuôn mặt ấy...

Một anh chàng rất rất đẹp trai, chỉ xếp sau mình hán đang ở phía sau nó. Anh ta có vẻ đang rất nổi giận và ko để ý đến cú sock của nó. Hình như... anh trai cậu nhóc kia thì phải!

- Ôi ối, em xin lỗi mà! Tha cho em đi anh hai "vĩ đại" ơi!!!-Cậu nhóc xin lỗi riu rít khi bị anh chàng kia véo tai. Vẻ mặt mếu máo ấy của cậu sao mà yêu thế cơ chứ! (Yêu cái con khỉ! *Các bạn thông cảm, con tg này bị dị ứng vs cậu nhóc kia!*)

-Ko tha thứ gì hết! Đây là lần thứ N của mày rồi nhóc ạ!!!

-Nhưng...-Cậu nhóc định phản kháng. Tuy nhiên, chẳng biết nói gì.

-Thằng em tôi nghịch quá, thành thật xin...Linh Chi?!!!!-Anh chàng ấy định xin lỗi nó vì thằng em "tiểu quý" đã làm phiền. Nhưng quay lại, thấy khuôn mặt quen thuộc đang cực kì ngạc nhiên thì thốt lên đây bất ngờ như một bản năng.

Cậu nhóc vẫn khổ sở van xin ông anh trai "tu quý" đang véo lấy tai mk rất đau dù đang bị đứng hình cùng chị gái "xinh đẹp" kia. Chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Hãy đón đọc chap tiếp nhé! Cho biết ý kiến ở dưới đi nào! Thôi, tạm biệt các bạn nha! Bái bai!!!

#Conan Edogawa

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thích Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Á, đau quá! Tha cho em đi anh hai! Em hứa sẽ ngoan hơn mà!-Ngọc Minh la oai oái khi ng anh duy nhất của cậu nhóc cứ càng lúc càng nâng tay cao hơn. (Đương nhiên nhóc này cũng phải rướn mình cao lên cho đỡ đau. Tuy nhiên... chiều cao có giới hạn mà! Hihi!)

Anh chàng kia vẫn ko để ý đến lời của thằng em "quý hoá", vẫn tiếp tục... há hốc mồm cùng nó. Phải thôi, lâu quá rồi mới gặp lại nhau mà!

-Khôi Nguyên, là cậu ư?-Nó hỏi, biểu cảm khuôn mặt vẫn cực kì ngạc nhiên.

-Ừ, cậu là Linh Chi đúng ko?-Chàng trai kia hỏi lại, biểu cảm chẳng khác nó tí nào.

-Phải, vậy...

-A!!!!VUI QUÁ ĐI!!!!ĐƯỢC GẶP LẠI CẬU RỒI!!!!-Nó và chàng trai tên Khôi Nguyên ko kìm nổi sự sung sướng khi được gặp lại người bạn tri kỉ ngày xưa, lao đến ôm nhau nhảy tung tung và cười hết âm ỉ. Ai ai nhìn vào cũng phải cười theo. Còn cậu nhóc Ngọc Minh thì...Haiz, bị ông anh hai thả xuống đột ngột nên ngã dập mông. Bây giờ đang đau ê ẩm. Tội nghiệp!

-Huhu! Anh hai bạo lực quá! Em "vỡ mông" rồi nè!-Ngọc Minh khóc lóc khiến nó và Khôi Nguyên phải dừng lại và quan sát. Nhìn thì cũng...Thương!

-Chết, em có sao ko? Cần đi bác sĩ ko? Đừng khóc nữa nhé!!!-Nó ân cần chạy đến hỏi han. Đc sự quan tâm của nó, Ngọc Minh bỗng nín khóc, thay đổi 180°:

-Vâng, em nín liền!-Lấy tay lau nc mắt. -Có chị bên cạnh em vui rồi này! Hihi! (Mới khóc lại cười, dèo mồm kinh khủng. Bó tay!)

-Cái thằng mê gái! Mê đứa nào ko mê, lại mê bạn anh à? Muốn ăn cước hả?-Khôi Nguyên lên giọng trêu ghẹo nhưng lại khiến Ngọc Minh sợ đến nỗi chảy mồ hôi hột. (Thằng này sợ anh hai sao?)

-E...Em có m...mê gì đâu!-Cậu nhóc nói mà mồ hôi chảy ướt đầm cả cái áo sơ mi trắng sành điệu. -Hai "anh chị" còn lại thấy thế thì ko nhịn được, cười phá lên.

-Ngốc quá!Anh em chỉ đùa thôi!Làm gì mà cứ như nói chuyện với Diêm ca thế!(Thì đang nói chuyện với Diêm ca thật còn gì!)-Nó vừa nhăn răng vừa xoa đầu cậu nhóc.Đột nhiên...-Ủa?Nhóc này là em cậu,thằng Bìn hả?!!!-Nó giật mình khi thấy có sự lạ lùng ko hề nhẹ ở đây, quay qua hỏi Khôi Nguyên.

-Ừ!-Anh chàng dịu dàng trả lời câu hỏi của cô bạn thân.

-Trời ơi!!!Thảo nào trông quen quen!!! Cu Bìn lớn thế này rồi cơ à?!!!-Nó vui mừng cười thật tươi. Hóa ra đây là nhóc Bìn ư?Hỏi nó chuyển sang Mỹ học tập còn nhỏ tí cơ mà? Hihi! Đúng là thời gian ko chờa một ai nhỉ?

-Ngạc nhiên lắm phải ko?Cũng nhờ 10 thùng sữa cậu mua cho nó trước khi bay sang Mỹ nên mới lớn dc thế này đó! À phải rồi, cậu về hỏi nào vậy? Tại sao ngày xưa lại mất liên lạc vs tớ? -Khôi Nguyên hỏi. Nhớ lại lúc trước,khi nó mới đến Mỹ dc vài tháng, cậu gọi điện qua ko dc nên đã lo lắng đến nhường nào cơ chứ?

-Tớ mới về.Tại hồi xưa tớ bị mất điện thoại cho nên ko thể liên lạc với cậu dc,xin lỗi nhé!-Nó cười hiền.Thật sự thấy có lỗi với cậu ấy quá đi!

-Ko sao!Lỗi đâu phải do cậu!Nè,bây giờ tụi mk đi đâu đó chơi nha!Tiện thể ôn lại kỉ niệm xưa luôn!-Khôi Nguyên ra ý kiến.

- Okie!-Nó đồng ý rồi vui vẻ đứng lên chuẩn bị đi ngay,vô tình để quên một cục bột nhỏ ở phía sau khiến nó cảm thấy bị "Tổn thương nặng nề!"

-Khoan đã!Hai anh chị định quên em sao?-Ngọc Minh giữ tay nó,rom róm nc mắt.(Tg:Đa cảm phết nhỉ?À ko,mít ướt mới đúng!Thế này mà giới thiệu là "chất" đây!)*Ngọc Minh:Này,tôi ko có thù oán gì vs chị đâu nhá!*Tg:Nhưng chị đây thik cơ mà!*Ngọc Minh: Chị...Chị...Hừ!!!!*Tg:Hừ!!!!)

Nó nghe thế thì giật mình quay lại.Trời ơi!Sao mà đáng trí quá đi!Nghe đến đi chơi là quên luôn thằng nhóc.Hết biết!

-Sorry nhóc!Nín đi chị mới cho đi chơi cùng!Còn ko thì ngồi đây một nhá!-Nó dỗ dành Ngọc Minh theo cách của mk.Quả nhiên là hiệu quả!

Cậu nhóc lau những giọt nước mắt chuẩn bị rơi,đứng dậy,vẫn giữ thật chặt tay của nó như ko muốn rời.

-Em có khóc đâu,cho em đi chơi với nhé chị!-Ngọc Minh nói.Nó và Khôi Nguyên lại dc một đợt cười kinh khủng.Thằng nhóc này đúng là thik "chị Linh Chi" quá rồi!

-Mày giả khóc hả Bìn?-Khôi Nguyên cười hỏi.

-Ko,gia bộ gì đâu!Mk đi đi!À,nhưng mà em vs chị Linh Chi quen nhau ạ?

- Ồ,ko chỉ quen mà còn rất thân luôn đó!Nhóc còn nợ chị 10 thùng sữa,mau mau trả đi nha!-Nó véo má Ngọc Minh.

-Ủa,vậy ư?Thế thì lát nữa em trả luôn cho!Hơn 100 thùng,à ko,10000000.....thùng cũng được.-Ngọc Minh ngây thơ nói.

Nó vs Khôi Nguyên nghe xong lại cười.Nhóc này trong sáng quá ta!

-Sữa ko phải là cái chị cần.Chị chỉ cần nhóc mau lớn để còn cho chị uống rượu mừng thôi!

-Rượu mừng?Hay sau này em lấy chị nhá!-Ngọc Minh "ngò lòi câu hôn".Nó thì suýt ngã ngửa ra sau,còn ai kia thì như đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ.

-THÁI NGỌC MINH!!!!!!EM DÁM NÓI NHƯ VẬY SAO?!!!!!!THẾ THÌ CHẾT NÀY!!!!!!!!!!-Khôi Nguyên bỗng dung hơi hơi bực mình trước câu nói đó của thằng em trai,lao đến chuẩn bị tấn công.(Tất cả là có hàm ý đó ạ!Hihi!)

-Áy áy,anh hai đừng véo tai em!Em nói đùa thôi,đùa ý mà!!!-Ngọc Minh hoảng hốt chạy đi,miệng thì luôn xin anh hai tha tội.Nhưng...Đời ko như là mơ!

Nó lắc đầu cười nhẹ trước sự nhí nhố của anh em nhà này.Ngọc Minh càng chạy,Khôi Nguyên càng đuổi theo.

-Nhóc,mày chết vs anh!!!!

-Em xin,em xin mà!Tha cho em đi!!!!

Bên cạnh những tiếng xin tha mạng đầy dễ thương,nơi đây còn vang vọng những tiếng cười vô cùng sáng khoái.Mọi người nhìn vào ai cũng thấy vui lây.Cả nhà hàng đã nhộn nhịp lại càng náo động hơn khi có nó,Khôi Nguyên và Ngọc Minh.Kỉ niệm này sẽ thật đẹp và in mãi trong kí ức của 3 ng họ.Mãi mãi...

Cho mk giới thiệu một chút về nhân vật Khôi Nguyên nhé!

Khôi Nguyên(Cậu nhé!):17t,mang một vẻ đẹp đặc biệt,vừa ấm áp,vừa lạnh lùng khiến ng ta nhìn vào chỉ muốn "ăn tươi nuốt sống!",xếp sau duy nhất mình hần.Gia thế khủng,gàùu nứt khổ đồ vách ko kém nhà nó và hần.Là bạn tri kỉ của nó từ hồi mẫu giáo,mất liên lạc vs nhau sau vài tháng nó sang Mỹ học tập.6 năm trôi qua,gặp lại nhau.Đặc biệt,có tình cảm vs nó từ lâu nhưng chưa dám thổ lộ.Hứa hẹn sẽ là một tình địch đáng gờm trong tương lai của hần.Chúng ta cùng chờ nha!

Đây,tg chỉ nói "ngắn gọn" như vậy thôi!Chúc bạn đọc vui vẻ và nhớ comment nhận xét truyện ở dưới cho tg biết nhé!Bye!!!!<3<3<3

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hôm ấy,nó đã có một khoảng thời gian rất vui bên người bạn lâu ngày xa cách mới gặp lại:Khôi Nguyên và nhóc Bin(Giờ mĩk sẽ gọi Ngọc Minh là Bin nhé!)Cả 3 người họ đã đi chơi rất nhiều nơi và ăn uống đủ thứ.Ngoài những tiếng cười giòn giã thì cũng không thiếu những lời van xin đầy nhố nhăng.Khoảnh khắc ấy thật tuyệt!Ước gì thời gian đừng trôi nữa!Nhưng rồi trời lại tối,ai nấy đều phải đi theo ngã riêng của mình.Khôi Nguyên với Bin đưa nó về nhà. Trước khi đi vô,nó không quên chào tạm biệt 2 anh em nhà này.

-Tạm biệt nha Khôi Nguyên!Tạm biệt nha nhóc Bin!À mà 2 người có muốn vào uống nước không?

Trong khi nhóc Bin đang mừng rỡ và chuẩn bị gạt đầu thì Khôi Nguyên nói một câu làm nhóc ta "thất vọng nào nè":

-Thôi,tụi tớ phải về đây,dịp khác nhé!Nhớ gửi lời hỏi thăm của tớ cho 2 bác giữm nha!Hay đi qua đây mà chả gặp 2 bác bao giờ!-Cậu nói.

-OK!Nhưng tiếc nhĩ?Hi vọng sẽ có dịp khác!-Nó tiếc nuối.

-Chắc chắn rồi!Bye cậu!Tối có gì thì chat với nhau nhé!-Cậu cười tươi.

- Ủ,bye!

Vẫy tay chào tạm biệt nó xong,Khôi Nguyên đang định quay xe trở về nhà thì bị thằng em quý sủ giữ tay lại.

-Anh hai,vào đó chơi tí đi rồi về.Có mất gì đâu mà lo?~Nhóc Bin năn nỉ cậu.

- Ừm...Cũng được thôi,nếu nhóc thích.Nhưng...-Cậu.

-Nhưng sao ạ?~Nhóc Bin giục giã hỏi,về mặt hơn hờ hẩn lên.

-Nhưng nhóc sẽ phải ở đây một mình,anh về trước.-Cậu bình thản nói nhưng hàm ý sâu xa là để trêu thẳng cu Bin này.

Nghe câu đó mà Bin như đang trên mây bị đẩy xuống tận 18 tầng địa ngục vậy. Thất vọng!Chỉ có gôm hết bằng 1 từ:Thất vọng!

-Anh thà nói không được chứ mất công vòng vo thế làm gì?Đim cảm xúc người ta vừa vừa phải phải thôi chứ!~Nhóc ta bĩu môi,về mặt giận dỗi nhưng cực cute,quay ngoắt ra chỗ khác để không phải nhìn mặt "ông anh hai iu quái" nữa!Hihi!Đúng là trẻ con có khác!

-Biết rồi,ngaoan thì còn có ngày anh mang đến đây cho chơi,nếu ko thì ở nhà á!~Cậu dỗ dành "đưa em trai rắc rối",cười cười và xoa đầu thẳng nhóc.

-Ồ,hôm khác đến đây chơi với chị,chị sẽ đãi nhóc một bữa no nê luôn-Nó nựng má cu Bin.

-Chị biết nấu ăn ạ?Uôi,chắc sẽ ngon lắm đây!~Mắt Bin nhà ta sáng lên.Hình mẫu vợ tương lai của cục bột nhỏ là đây.(Vợ tương lai?!!!)

Nó nghe Bin nói vậy thì thoáng giật mình.Riêng Khôi Nguyên thì cười khúc khích,cổ che giấu để nó ko thấy.Tuy nhiên,may mắn ko gõ cửa nhà cậu.Cậu bị nó lờm ý một phát là đã thôi ngay.Bạn bè mà cũng phân biệt đối xử như vậy ư?(Hihi!)

-Đi nhà hàng chẳng phải sẽ ngon hơn sao?Thật ra ...chị biết nấu đúng 2 món.-Nó cười ngượng.

-Là những món gì ạ?~Bin vẫn đang rất háo hức,ng đẹp như thế này thì chắc nấu ăn tuyệt lắm đây!(Ngồi mà mơ đi em nhé!Haha!)

-Ồ thì...mì ăn liền và trứng luộc.-Nó trả lời.Khôi Nguyên ko nhìn được nữa cười ha hả.Nhóc Bin nghe xong suýt bị té luôn.Hoá ra "người ấy" chỉ biết nấu như vậy.Nhưng ko sao,phụ nữ hiện đại ko nhất thiết phải giỏi nấu ăn.Nó thế là đã làm nhóc ý chết đứ đừ rồi!

-Em sẽ chờ đợi cái ngày tiếp tục được vui chơi cùng chị.(Éo ôi!7t là đây ư?)~Bin nói,miệng cười rất dễ thương.

-Ok,hôm nào nào rảnh nhá!Thôi,bye nhóc,bye "cái thằng bạn trời đánh!"- Đang rõ cứng chiều với nhóc Bin,quay sang cậu,giọng nó thay đổi 180°.

-Ồ,tụi mình là bạn tốt mà!~Cậu ngơ ngác khi nghe nó gọi mĩk là "trời đánh"!

-Bạn tốt mà cười người ta như thật.Lẽ ra ko làm được gì thì phải im mồm chứ!-Nó lườm ngọt.

-Hihi,điện hạ bớt giận,thần biết lỗi rồi ạ!-Nhìn cái điệu bộ ấy...nó bật cười.Người gì đâu mà mồm mép kinh thật,làm người ta hết giận rồi đây này!
(Wow!Đúng là tri kỉ có khác!Lâu ngày mới gặp lại mà vẫn biết cách dỗ dành nhau ghê!)

-Tạm tha,thôi,cậu về đi!

-Vâng,thần xin cáo lui.Chúc điện hạ ngủ ngon!-Cậu vẫn nói giọng bông đùa,nó lại cười tiếp.

-Còn chưa ăn cơm mà đã ngủ à?Thôi đi rồi,khanh lui đi!Lần sau còn cười nhạo ta nữa thì...-Nói giữa chừng,nó đưa tay lên cổ ra ám hiệu "xoẹt" một phát.Chót chút,kính wá đi à!

-Thần biết rồi thưa điện hạ!Bye điện hạ nha!

-Vô lễ,ai cho bye kiểu như vậy?-Bin xen vô,gọng chả khác gì...Một tên thái giám.

-Thế phải làm sao thưa công công?-Cậu vui đùa hỏi thẳng nhóc.

-Phải thần xin lui.-Bin lên giọng như thể thầy giáo.

-Dạ,thần xin lui!-Cậu làm theo,tất cả lại được một trận cười vỡ bụng.

Cứ mãi đùa nhau như vậy mà 3 ng họ quên rằngCậu chào tạm biệt đã đi tăm vào 15' trước.Cuối cùng,chốt hạ 1 câu:

-Thôi,về đi 2 ông tướng ạ!-Nó thúc giục.

-Thế thì bye nha!-Hai anh em Khôi Nguyên đồng thanh.

-Bye!-Nó giơ tay vẫy vẫy chào.

Chiếc Audi chuyển bánh,đi xa dần và khuất hẳn.Tuy nhiên, trên xe vẫn luôn có 2 ng đang giơ tay cao vẫy vẫy.Nó khẽ mỉm cười.Hôm nay dù gặp nhiều điều ức chế nhưng cũng thật vui từ khi anh em họ xuất hiện.Trông nhóc Bin rất khác với ngày xưa nhưng Khôi Nguyên thì chẳng có gì thay đổi.Điều thay đổi lớn nhất ở cậu là sự vui tính hơn hẳn.Ko phải là quá lạ,thật ra,cậu chỉ vui vẻ với nó và người thân.Còn người ngoài thì lạnh chă kém gì hẳn.Chính cái đặc biệt này mà nó luôn luôn quý cậu.Người bạn nam duy nhất thân thiết với nó như tri kỉ!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Đang làm gì thế?"-Tin nhắn đến từ Khôi Nguyên.Nó vui vẻ trả lời lại:

"Mới ăn tối xong,đang chat với cậu nè!"

"Cậu ko học hành gì à?"-Khôi Nguyên.

"Đi học cho có lễ nghi thôi,tớ tốt nghiệp đại học rồi mà!"-Nó.

"Ừ nhỉ?Trình độ của cậu ở bên đó thì vượt cấp rồi tốt nghiệp là vừa!"-Kèm theo biệt hiệu là lưỡi ngai ngừng.

"Hihi,vậy giờ cậu đang học ở đâu?"

"King school.Nhưng ngày mai cậu sẽ có

một bất ngờ lớn đó!"-Lời nói thật huyền bí.

"Bất ngờ gì zợ?"-Nó tò mò.

"Bí mật!"

Nó và cậu ngồi chat với nhau rất vui.Nụ cười luôn luôn xuất hiện trên môi cả hai.Hay thật!Bây giờ cách ăn nói của cậu mới bắt đầu giống như xưa.Ko mấy hài hước nhưng thật gần gũi,ấm áp.Có lẽ gặp lại nó là một niềm hạnh phúc lớn trong đời cậu nên cảm xúc lúc ấy mới vậy.Vị trí của người con gái tên

Linh Chi này trong tim cậu...Quả thực rất lớn,rất đặc biệt!(Đặc biệt?Hí hí!!!)

Đôi bạn thân buồn với nhau toàn những chuyện tào lao,trời ơi đất hỡi,từ trên trời rơi xuống.Nào là:Messi,Ronaldo,Arsenal hay Real Madrid,...vân vân...&....mây mây.....Nhưng len lỏi trong đó cũng có những câu "bình thường".Nó và cậu hỏi về cuộc sống của nhau trong suốt bao năm qua,cùng nhau hoài niệm những kỉ ức đẹp đẽ,cảm ơn ông trời đã cho đôi bạn xa cách gặp lại nhau vào ngày định mệnh hôm nay.(Định mệnh?)

"Hôm nay thật may mắn,tớ đã được gặp lại cô bạn cá tính ngày nào!Tuyệt lắm đúng ko Linh Chi?"-Khôi Nguyên hạnh phúc.

"Ồ.Gặp lại cậu thì vui,nhưng hôm nay thì...ko hẳn là tuyệt."-Nó nhấn lại đây tâm trạng.

"Ừ,có chuyện gì với bạn thân của tớ à?"-Khôi Nguyên quan tâm

"Có,nhưng thôi,cũng chẳng ảnh hưởng gì đâu!Ấy,11 giờ rồi!Cậu đi ngủ sớm đi,mai mình chat tiếp nhé!"-Khuôn mặt cười.

"Ừ,thế đi,mai chat tiếp.Cậu ngủ ngon nha!"

"Cậu cũng vậy!"

Ném chiếc điện thoại lên giường,nó cũng thả mình về phía sau.Nghĩ về cậu bạn thân,nó khẽ mỉm cười,nhưng nghĩ đến hần,mặt nó lại cau lại.

-Cái tên đáng ghét đó...Hừ!Chả hiểu sao pama có thể chọn hần làm con rể nữa?Khéo gớm!Đã thế lại còn cứ hỏi:"Đi chơi vui ko con?Đã ko con?";"Đi những đâu?Kê mẹ nghe với nào?"...Hừ,cái loại như hần có cho cũng chả ai thêm.Đã quá đáng lại còn chả biết nhường nhịn người khác!Cứ thế đi,sau này FA,ê già,ê mãi,ê vĩnh cửu cho xem!!!!!!!!!!!!-Nó hét lên.May mà phòng cách âm chứ để pama nghe được là tiêu rồi!(Tg:Haiz,tội nghiệp chị Linh Chi,bị bệnh tự kỉ hay nói linh tính một mình!)*Linh Chi:E hèm!!!*Tg giật mình:Trong 36 phép thần thông biến hóa thì...CHUÔNG LÀ THUÔNG SÁCH!!!!!!!!!!!!!!)

Cứ lải nhải một mình mãi,cuối cùng,nó ngủ lúc nào ko hay.Hí hí!Ngủ đi,ngày mai còn phải chinh chiến nhiều thứ lắm,trẻ con ạ!

Ngày mai....(Đấy,mới nói sáng mà đã sáng rồi!)

Mặt trời đã lên quá đỉnh.Trong một ngôi biệt thự sang trọng,có 1 "cô pé" ăn mặc sặc sỡ đang cuồng cuồng nhét thức ăn vô mồm.

-Ăn từ từ thôi con,kéo nghen á!-Nguyễn lão gia vừa nói vừa vuốt lưng cô con gái vàng.

-Cho chừa,ai bảo cứ ngủ nướng làm chi!Mẹ đã gọi hết cái hết nước rồi còn...-Ng.phu nhân.Dù nói vậy nhưng bà cũng đang rất vội vã đưa cốc nước cho nó uống ko thì muộn.

-Tại mama chứ!Thường ngày mama gọi con dậy ko dưới 100 lần,hôm nay có 50 lần nên con ko dậy là phải rồi!Đã thế cả pama lại còn bắt con ăn sáng,muộn học thì sao đây?Đến đó con cũng có thể xuống canteen giải quyết mà!-Nó bức xúc vừa nói vừa ngấu nghiến thức ăn.Trời ơi!8h kém 15 rồi!Chi còn 15' nữa

thôi là vào học á!Làm sao mà kịp đây trời?Chậm một li là đi một dặm.Giờ nó chỉ cần trễ có tí thôi là xác định ở ngoài đường bán dánh là vừa!(Tg:Dáng chị mà bán thì...)*Linh Chi:Thì sao?!*Tg:Thì...ai cũng muốn mua á!)

- Ái chà,do mình mà giờ lại đổ tội cho bố mẹ hả?Đã vậy thì từ nay mà tự dậy lấy nha!*Ng.phu nhân giận dữ.Ko thèm gấp thức ăn cho nó nữa.Vụ này...có vẻ căng!!!

- Ấy,mama cho con xin lỗi!Tại con cuồng quá!-Nó ăn năn khi đã nói những lời như vậy với mama của mình.

-Thôi,ăn đi!-Phu nhân dù ko thể hiện nhưng hình như đã nguôi giận nó rồi.Bà lại tiếp tục gấp thức ăn trong khẩu phần của nó cho nó.Ng.lão gia khẽ cười.Haiz,giận còn chưa được quá 15s.Đúng là cặp mẹ con đáng yêu nhất trần đời mà!(*Tg cười*)

7h59'....

Bác bảo vệ nhìn đồng hồ rồi đứng lên định đóng cổng.Bống..

-KHOAN ĐÃ!!!!!!!!!!!!!!!!-Tiếng hét như long trời lở đất phát ra từ một cô gái xinh đẹp vô đối đang hót hải từ xa chạy đến.Nghe cái âm thanh này,bác bảo vệ đương nhiên ko thể đóng cổng mà ngược lên nhìn.

-C...Cảm ơn bác!...Ch...Cháu đến hơi muộn.-Nó thở hồn hển nói ko thành lời,trên trán lấm tấm giọt mồ hôi.Nhìn mà thấy...Thương!!!

- À...À ờ ko sao!Cháu vào đi cô bé!Lần sau nhớ đến sớm hơn nhé!-Bác bảo vệ nói.Bác ấy cảm thấy lúng túng trước vẻ đẹp của nó.Hôm qua bác có gặp nó,nhưng chỉ thoáng qua thôi.Bây giờ đứng trước mặt,quả thực là hơi ngượng!

-Dạ vâng, cháu chào bác!- Nó nói rồi vội vã chạy đi. Bác bảo vệ cũng đáp lại:

-Chào cháu!- Và vẫy vẫy tay vs nó.

Thoáng chốc, nó đã "lướt nhẹ như bay" đến lớp 11A1 thân iu. Phù một quá! Cũng may cô chưa lên!

Thấy nó đến, hoạt động của đám con trai như ngừng lại để ngắm, bọn con gái có đứa thì rõ hâm mộ, có đứa thì tức ra mặt. Riêng hấn, chỉ riêng hấn ở cuối lớp là đang đeo headphone và nhắm hờ hờ mắt. Chộ ôi, chi có thể nói được là: Đẹp dã man lun!!!!! Mấy gái cuối lớp tranh thủ ngắm hấn cho đã mắt. Tuy nhiên, với họ, chẳng khi nào là đủ cả. Nó thấy thế thì tim đã lỡ một nhịp. Hấn... cũng đẹp troai đó chứ! Nhưng đương nhiên, suy nghĩ ấy cũng đã bị dập tắt khi chưa đầy nửa nốt nhạc. Nó lắc đầu và gõ lên đó một cái. "Vớ vẩn, nghĩ linh tinh!" - Tự cảnh cáo thầm trong lòng rồi nó bình thường trở lại, tiến về phía cuối lớp- Nối cái bàn của nó và hấn đang hiện diện sừng sững ở đấy.

"Bộp!!!"- Nó ném chiếc cặp của mình rồi cũng ngồi xuống ghế. (Trời ạ! Mới hôm nào còn tức giận với ai kia và thương cho cái cặp bảo bối khi ai kia vứt chiếc cặp xuống xó lớp, vậy mà hôm nay lại... Chắc! Đứng là cứ có cái gì liên quan đến anh Khánh Sơn là chị Linh Chi lại nổi máu hùng mà!)

Bọn con gái khẽ giật mình. Thấy nó, ko hiểu sao cả đám lại tự động quay đi chỗ khác. (Tg: Tại họ biết anh Khánh Sơn là của riêng chị đó! Hí hi! *Linh Chi: Ăn nói bậy bạ! Có lẽ mấy người đó kinh chị mầy thôi!) Hấn vẫn ko có chút động đậy. Vẫn đeo headphone, vẫn nhắm hờ mắt, mặt vẫn ko cảm xúc. Sau một lúc, bỗng lên tiếng:

-Hôm qua vứt chùng ấy đồ có tiếc ko? - Ngờ kị như mọi khi: Lạnh. Nhưng riêng với nó, giọng điệu đó thật giống treu tức người ta mà!

Linh Chi mới nghe có thể mà đã cảm thấy hơi điên điên. Ủ, thì tiếc đấy! Đồng đồ của nó vì hấn mà mà mới như vậy thì tất nhiên phải tiếc rồi!

Lần này nó ko thèm trả lời hấn. Mặt dửng dưng lấy sách ra che mặt để... Ngủ! Ai kia có vẻ hơi hụt hẫng. Bình thường thì chị Linh Chi này sẽ như quả bom hẹn giờ quất tháo ầm ỉ, thế mà hôm nay...

"Định bơ mình sao?" - Hấn nghĩ rồi từ từ mở mắt, quay nhẹ sang phía bên trái 90° - Nơi có cô nàng siêu đầu võ mồm ấy, tay gỡ quyển sách đang che lấy khuôn mặt hoàn mỹ của cô nàng đó ấy ra, định nói gì đó nhưng...

"Thình thịch!" - Nhịp đập phát ra từ lồng ngực của hấn nhanh đến kì lạ, lại còn rất rõ ràng nữa. Hấn hình như đang... đo! Nó tựa đầu vào mặt bàn, ngủ! Thật là, mới nằm xuống là đã ngủ rồi! Trông... Sao mà đáng yêu đến thế! Làn da trắng sứ, những đường nét tuyệt vời trên khuôn mặt khó ai sánh bằng. Nhìn cái môi trái tim đỏ mọng tựa cherry kia! Muốn cắn quá!

Cả lớp quay xuống đều ngẩn ngơ. Ko chỉ mình con trai mà con gái cũng chẳng ngoại lệ. Ko gian im lặng vì tất cả đều đang bận ngắm nhìn vẻ dễ thương khi ngủ của nó. Đây chỉ là mặt mộc, ko biết nếu trang điểm lên, nó sẽ còn ấn tượng đến nhường nào đây?

Mọi chuyện sẽ ko có gì để nói nếu như hấn... ko đo! Lần đầu tiên, hấn bị hóp hỏn bởi một cô gái, lần đầu tiên, tim hấn đập nhanh đến vậy... Phải nói là ở nó có sức hút đặc biệt đến tất cả mọi người, trong đó có hấn. Ai ai cũng bị thuyết phục trước vẻ đẹp ko tì vết của cô nàng tên Linh Chi này. Chẳng lẽ... Hấn đang rung động đầu đời sao?

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cả lớp đang mải mê ngắm "biểu tượng của sắc đẹp"- Nó ngủ thì chợt bà giáo chủ nhiệm bước vào. Bà ta đứng trên bục giảng, hai tay vất chéo ra sau, chờ đợi bạn lớp trưởng gương mẫu hô to cả lớp đứng dậy nghiêm trang chào mình. Tuy nhiên...

10s

20s

30s

40s

.....

Đến tận phút thứ 5 mà chẳng có ai đứng dậy chào bà cả, coi bà như ko khí. Đơn giản vì họ bận ngắm "hũ thần" rồi! Tới việc "cô giáo chủ nhiệm thân yêu" đã vào lớp từ lâu cũng ko biết luôn chứ huống chi là đứng dậy chào nghiêm trang?

Bị "ăn bơ" một bữa no nê, bà giáo già này rất tức giận. Đứng thêm 2 phút nữa, cả lớp vẫn ko chuyển động, cuối cùng...

"CÁCH!!!!!!!!!!"-Tiếng đập bàn dầm dể của bà giáo khiến đám học sinh giật mình.Quay lên bảng thấy" cô giáo thân iu" đang "triu mền cười dịu với cả lớp" thì nổi hết cả da gà nhưng vẫn cố nhún nhó cười lại.Chết chắc rồi!Hôm nay gây thù với bà thì sẽ ko được yên đâu!Trong trường ai mà chả biết độ kinh khủng của bà này.Một khi đã nổi điên thì còn đáng sợ hơn quái vật nữa á!Trời ơi,mồ hôi,mồ hôi chảy nhiều quá!

Hầu như cả lớp đều rất lo lắng cho số phận của mình nói riêng và toàn thể anh em đồng bào 11A1 nói chung.Tuy nhiên,phía cuối lớp ở dãy giữa vẫn có đôi bạn chẳng biết cái quái gì đang xảy ra hết!Nó thì vẫn ngủ say sưa ko hiểu trời trăng mây đất gì,hắn vẫn trầm ngâm trước vẻ cute khi ngủ của nó.Nãy giờ cả hai đứa đâu có biết một "bóng hồng"(Phù thủy!)đang hiện diện trong lớp hơn 20' đâu!Mà có biết thì cũng chẳng sao.Bà ta sẽ làm được gì với nó và hắn?Nếu bà mà đáng sợ hơn quái vật thì nó và hắn còn đáng sợ hơn bom nguyên tử cơ!

-Linh Chi!!!!-Bà giáo gằn mạnh tên nó.Thôi thì hắn có gia thế khủng thì bỏ qua đi.Còn nó,có lẽ cùng lắm là cũng thuộc vào cái dạng bình thường thôi!Chắc gì địa vị cao hơn bà?(Đã ko biết gì mà cứ thích lắm mồm!Căn cứ vào đâu mà bảo người ta thuộc dạng bình thường?Cứ nói cho chán đi,đến lúc bị đuổi việc về quê chăn bò rồi mới biết!)

Hắn thoáng giật mình nhưng ko thể hiện ra ngoài,khẽ ngược khuôn mặt lạnh vạn người mê lên khiến bà giáo vừa bối rối(Tại trai đẹp!)vừa buốt sống lưng.Còn nó,y như một con heo,y như một "công chúa ngủ trong rừng",vẫn ko chuyển biến,vẫn chìm sâu vào giấc mộng.Sau vài giây,bà giáo lại tiếp tục công việc "gọi công chúa dậy"!

-Linh Chi!-Lần 2-Linh Chi!!!!-Lần 3-LINH CHI!!!!!!!!!!!!-Lần 4 và kết quả:Nó chịu dậy.

Vươn vai rộng,ngáp ngắn ngáp dài,mở mắt ra,khuôn mặt của bà giáo đập vào mắt nó.

-Em chào cô!-Nó lễ phép chào cô giáo cùng trạng thái:Ngái ngủ.

Mặc dù chào như vậy đã ngoan ngoãn lắm rồi nhưng bà giáo vẫn ko hài lòng,vẫn tìm cái để hoạn học:

-Chào mà mắt cứ lim dim thế à?Đó là thiếu tôn trọng người lớn đấy!Còn nữa,cho tôi biết cô đến đây để học hay chơi?Vào học rồi mà còn ngủ gật à?-Bà ta tung một tràng.

-Em đến đây để học ạ.Em cũng ko ngủ gật trong giờ học đâu cô ơi!-Nó trả lời.

-Ko ngủ?Rõ ràng như thế mà còn chối!Chúng cứ đâu?-Bà giáo vẫn lớn giọng.Cả lớp ai cũng khó chịu,hắn cũng chẳng ngoại lệ,chỉ là bên ngoài biểu cảm ko thay đổi thôi!Cái bà cô này!Hung dữ như vậy thảo nào ế là phải!Hiệu trưởng mà biết cô cháu gái yêu bị "bắt nạt" thì chắc chắn bà ta chỉ có nước xách vali lên và đi ra khỏi trường!

-Dạ thưa cô,lúc còn ra chơi em đã ngủ cho đến giờ.Vì ko biết cô đã vào lớp nên em mới tiếp tục.Nếu em ngủ trong giờ học thì bắt đầu từ khi trống trường vang lên trở lại chứ!Đang này em lại ngủ trước mà cô!-Nó giải thích bừa một lí do hết sức..."Cùn!" nhưng những đứa thiếu thông minh trong lớp vẫn vỗ tay đôm đốp,tán thành cả hai tay hai chân.

-Đúng đó cô ạ!Bạn Linh Chi ngủ từ trước khi vào học cơ.Như vậy vẫn được tính là ko ngủ gật trong giờ học rồi mà cô!-Ng thứ nhất.

-Phải đấy cô ạ!Cô mà phạt là bạn ấy bị oan thì sao?-Người thứ 2.

-Chuẩn luôn cô ơi!

-Chính xác quá cô ạ!

.....bla.....blap.....

Cả lớp nhón nháo lên như một cái chợ.Bà giáo tức đến nổi mặt tím tái ko nói được gì.Hắn nhìn mà buồn cười lắm luôn nhưng bên ngoài vẫn ko cảm xúc.Chẳng lẽ ko biết cái lí sao?Dù ngủ từ trước nhưng 1 khi đã vào học rồi thì cũng là vi phạm chứ!Ha ha!Ngốc thật!

Nó cũng rất muốn cười nhưng vẫn cố nhịn.Nói đại một lí do thiếu sức thuyết phục như vậy mà ai cũng tin.Hồ hớ!Chắc chết vì nhịn cười quá!

Cả lớp càng lúc càng trở nên ồn ào.Ko thể chịu nổi tiếp,bà giáo tức giận một lần nữa dùng thước gỗ xuống bàn dầm dể đến nỗi trời đất như rung chuyển,đám học sinh im bật.

"CÁCH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"- Âm thanh rền rợn khiến lớp đang náo nhiệt bỗng trở nên "ngoan ngoãn" ko dám hé răng nói thêm nửa lời.Mặt bà giáo xám xịt,trông tẻ hại vô cùng.

-CÁC CÔ CÁC CẬU ĐẾN ĐÂY ĐỂ THÀNH LẬP CHỢ HẢ?!!!!!!!!!!KO HỌC THÌ VỀ ĐI!!!!!!!!!!-Bà ta quát cả lớp mà ko để ý rằng:Âm thanh phát ra từ bà ta cán đôi cả trường này cộng lại.(Hi hi,thế mà giáo huấn học sinh như thật!)Quay sang nó.-Nãy giờ do cô mà cái lớp trở nên loạn như vậy đó!!!!!!!!!!Cô muốn tôi xử sao đây!!!!!!!!!!-Răng nghiến ken két,thật cay nghiệt và ghê lạnh.

-Ồ,tại các bạn đồng tình với em thôi mà cô!-Nó giả "ngây thơ vô (số) tội nói.

-CỒ.....!!!!!!!!!!!!!!-Bà giáo xì khói trên đỉnh đầu.Định xử nó thì...

-Cô định để chúng tôi đợi tới khi nào đây?-Một âm thanh lạnh ko kém hẳn từ ngoài cửa lớp vang lên làm đám học sinh tò mò đều quay ra phía đó.

Bà giáo giật mình,sực nhớ ra một chuyện rồi lắp bắp,mặt thoáng hoang mang:

-Xi...Xin lỗi các em.Đội cô chu...chút!

Điều này làm tập thể 11A1 càng tò mò và càng hóng người nhìn ra ngoài cửa.Ai mà quyền lực thế nhỉ?Khiến bà giáo như vậy thì quả là ko bình thường.Chẳng lẽ

là trùm mafia sao?Hay tổ chức Hồi giáo tự xưng IS?Các bạn hãy đón đọc chap tiếp nhé!Rất nhiều bất ngờ ở đoạn càng về sau đó!À mà...Cảm ơn các bạn rất nhiều!Đã tròn 2 tháng mình viết truyện rồi!Rất cảm ơn sự ủng hộ của các bạn trong thời gian qua!Nhờ sự góp ý chân thành của các bạn mà mình đang tiến bộ lên từng ngày.Nhờ có các bạn mà mình có thêm động lực hơn,có thêm ý chí hơn.Nói mà xúc động lun rồi nè!(Hic hic!)Thật sự,tình cảm của các bạn mình ko biết làm sao để xứng đáng nổi,chỉ biết phấn đấu lên ngày một ngày một thôi!Các bạn à,mình thanks các bạn nhiều lắm!Đặc biệt là những người luôn luôn ủng hộ mình như Minh Trang,Minh Ngọc,chị Ánh,...còn rất rất nhiều người nữa!Mình hứa tháng thứ 3 này sẽ cải thiện cách viết hơn nữa,sẽ nỗ lực hơn nữa,sẽ đặt thật nhiều tình cảm hơn nữa vô từng chap.Cảm ơn các đọc giả nhiều!Hãy góp ý thêm giúp mình với nhé!Yêu các bạn bằng cả trái tim!!!<3<3<3

#Conan Edogawa

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cả lớp trật tự!-Bà giáo nghiêm giọng.-Hôm nay lớp ta có thêm 3 bạn mới.Các em nhớ phải giúp đỡ các bạn đấy!

-Girl hay boy vậy cô?-Người thứ nhất.

-Đẹp ko cô?-Ng thứ 2.

-Sao nhiều bạn mới thế cô?-Ng thứ 3.

....Bla...Blap.....

Cái lớp 11A1 của trường Royal lại nổi lên

như họp chợ.Bà giáo lại càng điên tiết.Đúng là bọn lảm mồm(Mỗi người chỉ có 1 cái mồm thôi!)ko có qui củ gì hết!(Thầy sao trò vậy.)

-Các em trật tự!-Lần 1,ko được.-Các em im lặng!-Lần 2,vẫn thất bại.-CẢ LỚP CÓ MUỐN RA HÀNH LANG ĐÚNG KO?!!!!!!!!!!-Lần 3,thành công,cả lớp ngậm mồm hết.-Các em vào lớp đi!-Quay ra phía cửa,bà giáo thay đổi 360°:Đang tức giận,sôi máu ->Niềm nở,tươi vui,(Giả tạo!)

3 con người từ ngoài cửa bước vào.Gồm 2 nam 1 nữ.Luôn song hành với họ luôn là ánh hào quang chói lọi hút mắt người nhìn.Cả lớp lại được một phen mất máu bởi những nam thần,nữ thần.(Dù vậy,chị Linh Chi với anh Khánh Sơn vẫn đẹp nhất nha mọi người!)

-Vân Anh,Khôi Nguyên!/Gia Huy,Khôi Nguyên!-Phía cuối lớp,có 2 "pạn nhỏ" ngo ngác như con tê giác khi thấy từ cửa lớp bước vào đều là những gương mặt quen thuộc.

3 con người thanh tú ở trên bục giảng quay xuống cười hi hi với nó và hấn.Sock!Tất cả chỉ tóm tắt được bằng 1 từ :Sock!

Nó và hấn há hốc mồm kinh ngạc.Ta...Tại sao những người bạn "iu wí" kia lại có mặt ở đây cơ chứ?(Sao ko thể có mặt ở đây?)

-Các em giới thiệu về bản thân mình đi!-Bà giáo cười hiền với 3 cô cậu học sinh mới.(Hiền?Bà này mà làm diễn viên chắc cát-xê cao lắm!Lật mặt nhanh hơn lật thớt!)

-Mình là Đường Gia Huy,học sinh từ trường khác chuyển đến.Hi vọng sẽ đc các bạn giúp đỡ!-Gia Huy điềm đạm,nói xong ko quên cúi đầu khề xuống cực kì lịch sự,mấy girl ở dưới suýt chết ngất.

-Chào các bạn.Mình là Huỳnh Vân Anh.Mong được các bạn quan tâm từ những ngày đầu mới tới!-Nói xong Vân Anh cũng cúi đầu chào nhẹ,kèm theo đó là một nụ cười toả nắng khiến các boys trong lớp chuẩn bị vô viện vì mất quá nhiều máu kèm theo nước bọt.Tìm ai kia đang đứng cạnh bỗng lờ một nhíp.(Hi hi,anh ý chứ ai!)

-Tôi là Thái Khôi Nguyên.- Đến lượt Khôi Nguyên,cậu lạnh lùng và kiêu kì nên chỉ nói có vậy.Tuy nhiên,con gái dưới kia lại..Các bạn chắc ko cần nói cũng biết rồi ha!(Anh Khôi Nguyên quay lại bản chất thật rồi!Lạnh lùng với m.ng chỉ trừ những người bạn thân của mình.Đặc biệt là ai đó...)

Chap này hơi ngắn và gây cụt hứng,số rỳ các độc giả thân iu nha!Dạo này tg cuồng đá bóng quá nên ngại đăng,tg xin lỗi rất nhìu!À mà bạn nào cũng mê bóng đá thì điểm danh đi!Ngày mai chung kết mình quẩy nào!!!!^0^

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Sau màn giới thiệu khiến trái tim các girl,boy trong lớp bị bắn loạn,3 học sinh mới phải chọn chỗ để ngồi.

-Các em muốn ngồi đâu thì cứ chọn tùy thích nhé!-Nói rồi bà giáo lại "cười thân thiện" với những cô cậu học sinh mới đầy quyền lực.(Gia cảnh chị Linh Chi có khi còn khủng hơn 3 anh chị kia.Nếu bà giáo mà biết thì sẽ sao ta?Haha,chắc quý rạp xuống xin tha thứ quá!)

-Vâng thưa cô!-Vân Anh và Gia Huy lễ phép.Duy nhất chỉ có Khôi Nguyên là mặt vẫn lạnh băng,chẳng ý ừ gì.(Anh Khánh Sơn với anh Khôi Nguyên mà độ sự "nạnh nùng" của nhau thì có lẽ bất phân thắng bại mất thôi!)

-Ngồi đây với mình nè Vân Anh!

-Bên cạnh mình vẫn còn chỗ này Gia Huy!

-Ngồi với em đi "ôp-pa" Khôi Nguyên!

..... Vân vân...&...Mây mây....

Vô vùn vô vùn lời bày tỏ từ phía dưới lớp.

-Ngồi với tao,Vân Anh!-Nó gọi.

Vân Anh mừng rỡ,định lao thẳng xuống ngồi cạnh con bạn thân.Ai dè...Chuẩn bị thì chợt nhận ra một tảng băng nghìn năm đang ngồi cạnh nó.Chẳng lẽ đuổi cổ người ta mà đến ngồi sao?Đầu có được!

Nhìn thấy vẻ mặt lưỡng lự của Vân Anh,nó bỗng hiểu rõ vấn đề sâu bên trong là gì liền quay qua hấn đang đắm chiêu,nói:

- Đổi chỗ đi!Anh ko muốn ngồi với tôi và tôi cũng vậy.Chả lợi cho hai bên quá còn gì?

Nó cứ ngỡ hấn sẽ đồng ý ngay và luôn,ai ngờ...

-Ko-Câu trả lời từ hấn.

-Tại sao?-Nó bất ngờ.

-Ko thích.

-Nhưng hôm trước cũng đòi đổi chỗ với tôi cơ mà!

-Trước khác,gìờ khác.

-Sao lại thay đổi nhanh chóng vậy?

- Đừng hỏi nhiều nữa,tôi vẫn sẽ ngồi đây.

-Tôi ko đồng ý thì sao?

-Cô ko có quyền vì cái bàn này là của riêng tôi.

- Anh khùng à?Đâu phải tự tay anh mua ra?

-Phải,tự tay tôi mua.

-Hả?!!!

- Điều đó là sự thật!

-Anh rảnh quá nhè?!!!

-Kệ tôi.

.....V...V.....

Giữa khung cảnh náo loạn,có một đôi bàn cuối đấu khẩu với nhau khiến cả lớp phải nán hoạt động của mình lại nhìn.Bà giáo thấy thế thì tức hộc máu vì có nó là nhân vật tiêu biểu- đối tượng bà ta đã ghim vào sổ đen.Tuy nhiên,bà giáo lại chẳng thể làm được gì cả.Đơn giản là vì hần cũng là thành viên trong cuộc.Nếu bà dù chỉ hoạnh hoệ với mình nó thì cũng khác gì làm gián đoạn cuộc đấu võ mồm của hần đâu!Thế nên đành thôi,ngâm mồm chịu đựng.(Tg:Chị Linh Chi có đặc tội gì đâu hà bà giáo hăm?Trong lớp còn nhiều đứa vô ý thức hơn nữa đó!)*Bà giáo:Con nhỏ ấy là đối tượng tao ghét.Còn mày,nhỏ tuổi hơn mà xấc xược thế à?)*Tg:Tại bà ko đáng để tôn trọng.Với lại...E hèm,cứ ngạo mạn đi rồi tôi sẽ đuổi thẳng cổ bà ra khỏi chuyện!)*Bà giáo:Ấy ấy,tiểu nhân lờ lời,xin điện hạ tha mạng!)

-Rốt cục anh ko chuyển chỗ?

-Phải.

-Vậy thì tôi sẽ đi chỗ khác.-Nói rồi nó xách ba lô lên và sắp sửa đi.

-Cô giáo.-Hắn gọi.Bà giáo lập tức hiểu ý,liền nghiêm giọng với nó:

-Cô ko được ngồi chỗ khác!

-Tại sao ạ?-Nó bức xúc.

-Ko cần biết,về chỗ đi!

Nó ức lên đến tận não.Nếu ko phải cái câu tôn sư trọng đạo mà hôm nào pama nó cũng nhắc nhở thì chắc chắn bà giáo đã phải vô viện rồi!Bực mình về chỗ ngồi,nó thả chiếc ba lô xuống ."Bịch!" một cái thật tàn bạo.Hắn nhìn và khề nhếch mép.Một nụ cười " đều cang" mà chỉ duy nhất nó nhìn thấy.Cái tên oan gia này!Hắn đang có " ý đồ đen tối" gì đây cơ chứ?

Các bạn nhớ đón đọc chap sau nha!Có lẽ sau chap này tg sẽ ko thể đăng tiếp trong một thời gian gần nhất được vì tg rất bận.Nếu có cơ hội thì sẽ đều đều,còn ko thì các bạn thông cảm nhé!Cảm ơn các độc giả "lưu quý" đã ủng hộ!Tạm biệt các bạn nhé! <3<3<3

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

-Ngồi đâu bây giờ?-Vân Anh thăm bản khoắn.Tuy nhiên nó đã vô tình lọt vào tai Gia Huy.Anh chàng nghe thấy rất rõ,từng chữ,từng chữ một.

-Hay...Tụi mình ngồi cùng một bàn đi!-Gia Huy nói nhỏ.Vân Anh hơi sock.Ngồi cùng 1 bàn ư?

-H...Hà?!!-Cô nàng bắt ngờ.

-Giờ còn chỗ nào đâu?Hay cô muốn ngồi với Khôi Nguyên?Cứ nói,tôi luôn lắng nghe cô.-Gia Huy ân cần.

Vân Anh tần ngần.N...Người ấy muốn ngồi cùng bàn với cô kia.

-Ko được sao?Vậy thôi,xin lỗi cô nhé!Coi như tôi chưa nói gì.-Gia Huy hơi buồn,một nỗi buồn khi người con gái kia có vẻ ko thích.(Tg:Ko thích?Anh biết kiểu gì zậy?)*Gia Huy:Đoán.*Tg:Ừ giờ,thế thì vênh tai lên mà nghe này!)*Gia Huy:Ê,vênh tai lên khác gì ý mày bảo anh là chó?Tg:Đã...Đâu có.Anh hiểu lầm rồi.Em chỉ muốn anh nghe rõ thôi ấy mà!Hi hi!)

-Chúng ta... có thể ngồi cùng ư?-Vân Anh chần chừ nói.Cô hơi ngượng.

- Ừ.

-Thế thì...Cứ như vậy đi!

-Thật sao?-Gia Huy mặt mừng rỡ.(Nhưng ko thể hiện ra bên ngoài quá đâu m.người ạ!Lô chết!Làm vậy thì khác gì một thằng điên?Hô hô!)

-Ừ.-Một tiếng "Ừ" nhỏ nhẹ làm mát tai Gia Huy.Anh nắm tay Vân Anh dắt cô xuống 1 chiếc bàn trống ở gần cuối lớp dãy ngoài cùng ngồi trước bao con mắt sững sốt và ngạc nhiên của mọi người.Sự ngạc nhiên ấy là tất yếu của cả lớp ko ngoại trừ nó,hắn và Khôi Nguyên.

Các boy trong lớp vừa thờ dài tiếc nuối,vừa hâm mộ mà cũng vừa ganh tỵ với Gia Huy.Các girl trong lớp thì cũng vừa tiếc nuối,vừa hâm mộ mà cũng vừa ganh tỵ với Vân Anh.

-Này Vân Anh,mày đi với người lạ rồi bỏ rơi Khôi Nguyên hả?Tao cứ nghĩ chỉ mình con Kiều Linh mê zai,ko ngờ có mày cũng thế đấy!-Nó nói he hé với Vân Anh.Khoảng cách giữa bàn nó với bàn cô bạn thân là ko xa lắm nên muốn buồn thì cũng rất thoải mái.

Dù rất nhỏ nhưng vẫn có 2 "tên" nào đó nghe được.

Biết Gia Huy và hắn đã nghe thấy nên Vân Anh rất mắc cỡ,cô nàng đỏ mặt.

-Ồ...M...Mày nói linh tinh cái gì vậy?Vớ vẩn!Im ngay trước khi tao đập chết!-Cảnh cáo nó rồi liếc sang xem biểu hiện của Gia Huy.Anh chàng vẫn cố kìm nén tràng cười đang làm bụng anh như bị Tôn Ngộ Không chui vào quật phá.

-Ồ,tao nói sai à?Nếu ko phải thì mày đã chọn ngồi với Khôi Nguyên rồi.Bạn tri cốt thuờ bé của tui mình đó!Thế mà...Mày đúng là trọng sắc khinh bạn giống con Linh!-Nó nói.

-Khoan đã,Khôi Nguyên là bạn tri cốt của 2 cô sao?-Hắn bấy giờ mới nhận ra điểm bất thường vội vàng hỏi.

-Thì sao cái đồ hống hót?-Nó nĩa mai "hôn phu" tương lai của mình.

-Nó cũng là bạn thân của chúng tôi mà!-Gia Huy ngạc nhiên lên tiếng.

-Hả?Sao kì vậy?-Vân Anh mở căng con mắt long lanh nhưng ko mít ướt của mình lên.Mọi chuyện thật khó hiểu.

-Mọi chuyện là gì đây?-Cả bốn cùng đồng thanh thu hút ko biết bao là ánh nhìn từ mọi người.

Khôi Nguyên ở trên đó khề cong môi(May mà mọi người chẳng để ý đến,chứ ko lại ằm ằm như cái chợ rùi!)Nhìn 4 con người ấy ngo ngắc kia,cute ô mai que quá đề!(Đáng yêu là đúng ai cũng có.Nhưng nói ai cũng ngo ngắc thì ko đúng lắm.Anh K.Son có thể hiện đâu?)

-Khôi Nguyên,em chọn được chỗ nào ưng ý chưa?-Bà giáo cất giọng ngọt lịm hỏi cậu.

-Dạ rồi.

-Ồ đâu thế?

Cậu ko nói gì mà vác cặp đi thẳng xuống bàn cuối dãy ngoài cùng ngồi coi như thay câu trả lời.Điều đáng nói là...Chiếc bàn của cậu phía dưới bàn của Vân Anh+Gia Huy và thuộc dãy bên cạnh bàn của nó với hắn-cách 1 sải tay.(Lớp rộng 100 m2,có 50 học sinh,5 dãy bàn,mỗi dãy 10 học sinh,rất rộng rãi nhưng cả lớp xếp tùm lum!)

-Khôi Nguyên,cậu là bạn thân của tui mình(Linh Chi+Vân Anh)và của tui hắn(Khánh Son+Gia Huy) sao?-Nó hỏi.

-Ừ.-Cậu nhẹ nhàng đáp kèm theo 1 nụ cười cực "đập traoi" khiến mấy girl trong lớp náo loạn cả lên.

-Hả?!!!-Nó và Vân Anh tròn tròn con mắt.Cái quái gì đây?

-Lát nữa mình sẽ giải thích sau!-Cậu nói làm cả đám bình tĩnh hơn và trở nên tò mò vô cùng.

-Nhớ đó!-Nó và Vân Anh.

Rồi bà giáo lại trấn át cái miệng của cả lớp bằng một tràng gõ thước dài chấn động địa cầu.Tiết học bắt đầu muộn.(Thời gian bàn tán về những người pạn mới chuyển đến hết hơn nửa tiết học rồi còn đâu!)

Các bạn nhớ đón đọc chap sau nhé!Bật mí chap 24 sẽ...Cứ đọc rùi bít ha!Chúc các bạn đọc vui vẻ và pi pi những tênh iu của mình!Chụt!!!*Hôn gió*

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24

Tiết học trôi qua êm ả. Bà giáo hôm nay dạy sâu xa kinh gớm! Mọi ngày chỉ nói qua loa xong rồi lại lướt face, thế mà hôm nay, đã hết tiết rồi lại còn nán nã thêm vài câu nữa với các học sinh "thân iu". Đáng ngờ! (Có đáng ngờ gì đâu! Tại hôm nay có thêm 2 "òp-pa" mới nên giả làm giáo viên gương mẫu lấy lòng ý mà! Ngày trước anh Khánh Sơn xuất hiện

cũng có khác chi đâu. Haiz, mê trai đúng là khổ thiệt!)

- Về nhà nhớ học bài nhé! Các em ra chơi đi! - Sau một hồi tốn không biết bao nhiêu nước bọt để giảng giải thật sâu sắc về văn học cho cả lớp nghe (Cho các hotboy nghe thôi. À mà bà là giáo viên dạy Văn đó!), bà giáo cho cả lớp ra chơi và kèm theo là nhắc nhở học sinh về học bài. Choáng!!! Mọi ngày chả nói gì mà bỏ đi luôn, sao hôm nay bỗng "quan tâm các trò iu dữ"? (Quan tâm hotboy.)

- Vâng! - Cả lớp đồng thanh và đứng lên nghiêm trang chào bà giáo.

"Cô giáo iu wí" xách cặp lên rồi quay xuống cười "thân thiện" với cả lớp. (Cười với các hotboy.) Đến khi đôi mắt dừng lại ở nó, bà ta bỗng găm mặt lại, vừa như đe dọa mà cũng vừa như thách thức. Nó hiểu ý bà ta như thế nào, liền cười với bà một cái trên người. Trong khi "cô giáo iu wí" tức nghẹn họng thì đám boy trong lớp như chết cứng trước nụ cười "chết ruồi" kia, ko ngoại trừ bất kì ai. (Tg: Anh Khánh Sơn cũng... Hìhì! À mà mọi người nè, ảnh vẫn ko thể hiện ra bên ngoài đâu á! Ko nói lỡ mọi người lại nghĩ giống đám boy kia thì mất hình tượng ảnh chót! Haha!!! *Khôi Nguyên: Đám boy này nói có anh luôn hả? *Vâng... À à k... ko, trừ anh ra nữa!)

- Ê Vân Anh, xuống canteen không? - Nó nhảy tót lên chỗ con bạn thân hỏi.

- Có, mình đi đi! - Vân Anh hào hứng.

- Cho tui đi với được ko? - Khôi Nguyên chạy lên đứng xen giữa nó với Vân Anh.

- Ok! - 2 nàng đưa tay lên làm dấu hiệu đồng ý.

- Cả tòi nữa nhé! - Gia Huy.

- Ok luôn! - Nó đáp.

Cả 4 quàng vai bá cổ, cười nói ríu rít (Họ quàng vai nhau theo thứ tự này ạ: Gia Huy - Khôi Nguyên - Linh Chi - Vân Anh) Nhưng chưa bước ra khỏi cửa, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Tôi cũng muốn đi

Nghe câu nói ấy, cả đám quay lại và... OMG! Ai đang nói thế kia? Là Khánh Sơn "khùng" của nó đó!

- Mày nói lại cho tao nghe rõ hơn được ko? - Khôi Nguyên như ko tin vào tai mình. Thăng Khánh Sơn "hạnh nùng" đang ngỏ lời muốn được nhập hội á! Lần đầu tiên luôn!

- Tao cũng muốn đi. - Khánh Sơn nhấn mạnh từng chữ khiến Khôi Nguyên há hốc mồm. Mà không chỉ cậu, cả đám luôn.

- Được không? - Hấn hỏi khi cả đám cứ ngơ ngác ngác nhìn nhau.

- Sao phải được chứ? - Nó phản đối.

- Đùng lòi chuyện thù tôi ra. - Hấn.

- Hứ, vậy coi nấy đứa có ai muốn anh đi cùng không đã. Khôi Nguyên, cậu nói trước. Chấn chấn là no never rồi đúng không? - Nó đưa đôi mắt long lanh nhìn cậu.

- Tớ nghĩ... - Khôi Nguyên lưỡng lự.

- No, no đi! - Nó

- Tớ nghĩ... Cho thằng Sơn đi cùng đi! - Cậu trả lời, nó suýt xỉu ra sau.

- C... Cậu đồng ý à? - Nó xác thực lại lần nữa.

- Ờ thì... ừ. - Khôi Nguyên. Cậu biết nó buồn và cũng thấy hơi áy náy, nhưng hấn thì sao? Cũng cùng là bạn mà!

- Vân Anh. - Nó lại hướng mắt về con bạn thân. Với cô thì nó chắc chắn sẽ không đồng ý cho hấn đi chung với nó. (Vì là bạn thân mà!) Nhưng cái quái gì cũng có thể xảy ra hết!

Vân Anh định theo ý nó: "Hấn á? Nghĩ gì mà được nhập hội?" Dù cô nàng với Khánh Sơn chẳng thù chẳng oán nhau điều chi nhưng nó là bạn thân của cô mà, thôi đành xin lỗi hấn trong lòng vậy!

- Tao nghĩ... Liếc trộm đôi mắt qua Gia Huy, đúng lúc anh chàng cũng đang nhìn mình, Vân Anh ngượng ngùng đỏ mặt.

-Hay tôi đưa ra ý kiến trước nhá!-Gia Huy lên tiếng.

- Được,anh nói đi-Nó.

-Hay là để thằng Sơn vô hội mình luôn đi!Nó "hiền lành" lắm nên sẽ chẳng ăn thịt ai đâu!(Anh Khánh Sơn mà hiền?)-Gia Huy.

Nó lại choáng tiếp.Nhưng việc Gia Huy bênh hấn thì cũng không có gì lạ cả.2 người là "pạn hiền" của nhau mà.

-Linh Chi.-Vân Anh gọi tên nó.

- Oi

-Cho người ngồi cùng bàn với mày đi luôn nha!-Nó nghe xong lại sock tiếp,sau cú bất ngờ từ Khôi Nguyên ,điều này còn ngạc nhiên hơn.Vân Anh bỏ nó theo hấn với 2 tên kia à?"Cho người ngồi cùng bàn với mày đi luôn nha!"- Đúng là câu nói đau lòng nhất năm mà nó nghe được.Còn đâu cái con bạn luôn luôn ủng hộ và kề vai sát cánh với mình nữa?(Tại anh Gia Huy đoá!!!)

-Vân Anh à...-Nó meo máo than vãn,chưa hết câu thì hấn đã xen vào:

-Đa số thắng thiểu số!!Hầu như ai cũng đồng ý rồi,vậy là tôi đủ thẩm quyền đi theo rồi đó!Còn không mau lên mà đứng đó cãi nhau.-Hấn vừa nói vừa đứng lên ra ngoài cửa lớp đến canteen.

Nó không nói được gì đành ngậm ngùi để hấn nhập hội "dở hơi tập thể"(Trong đó có chi.)và cùng cả đám xuống canteen kèm theo bộ mặt không thể nào ỉu xiu hơn.

Chap tiếp các bạn nhớ đón đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Từ bây giờ mình sẽ không xưng là tg nữa mà sẽ xưng là Bống nhé!(Tên ở nhà của mình cũng như tên của một đứa bạn mình quen trên mạng.)Và cũng từ hôm nay,mình sẽ hạn chế viết tắt hơn nha!Thôi,quay lại vấn đề chính nào!

Chẳng có gì lạ lắm khi trên đường xuống canteen,"bộ ngũ siêu đẳng":Nó,hấn,Khôi Nguyên,Vân Anh,Gia Huy bị mọi người vây kín,bàn tán này nọ cả.Cảnh tượng này đã quá quen với năm con người họ.Nhiều lần cả nấy đưa thẳm hỏi trong lòng:"Đẹp cũng là 1 cái tội ư?(Đang ăn bị sặc,ai thấy tội cho mình không?)Haiz,đẹp cũng khổ mà không đẹp cũng khổ.Muốn bớt đẹp mà cứ càng ngày càng đẹp hơn là sao?(Sặc tiếp lần 2. *=.=*)"

"Phịch!!!"-Nó thả mình tự do xuống 1 cái ghế trong canteen,mấy đứa còn lại cũng ngồi xung quanh cái bàn đó.

-Mọi người ăn gì?-Khôi Nguyên hỏi.

-Coca.-Hấn.

-Seven up.-Gia Huy.

-KFC,Fanta,Coca,hamburger,khoai tây chiên.....v.....v.....(Tinh thần ăn uống quá khí thế!)-"2 nàng còn lại"-nó và Vân Anh gọi đủ thứ mà không biết mỏi mồm.Trong khi đó,3 chàng kia nghe thôi mà đầu óc đã xoay như chong chóng rồi!Haiz,bó tay!

-Ăn nhiều vậy không sợ béo sao?-Gia Huy.

-Không.Có ăn muôn đời cũng không béo.-2 con bạn thân cùng trả lời.

-Ăn nhiều quá cũng không tốt đâu!-Khôi Nguyên ân cần.

-Kệ.-2 đứa tui nó.

-Lộn.-Hấn phán.

- Muốn giề?- Máu nó bắt đầu sôi sôi.

- Tự hiểu lấy.

- Cái tên này...Ax, đã xuống đây ké rồi lại còn không biết điều nữa! Được, tôi cho anh biết thế nào là lễ độ này!- Nó xắn tay áo như chuẩn bị vào cuộc boxing. Những người còn lại vội can ngăn:

- Thôi thôi cả trường sẽ loạn theo 2 người đấy!- Khôi Nguyên.

- Phải, bớt nóng giận sẽ tốt hơn!- Gia Huy.

- Coi anh ta như không khí là được rồi Linh Chi.- Vân Anh.

- Hừ, tại cái kẻ nào không biết điều đó chứ!- Nó nhìn hần khinh khinh.

- Tôi nghĩ gì thì nói đấy thôi. Sự thật luôn luôn phũ phàng, đặc biệt là với "cô"!- Hần mĩa mai nó, cố ý nhấn mạnh chữ "cô".

Nó lại bắt đầu xì khói, vừa mới đứng lên đã bị Vân Anh và Khôi Nguyên lôi xuống. Cái tên chết tiệt này... Đáng ghét!

- Thả ra đi! Không thể nhìn tiếp với cái tên này nữa!- Nó cố giằng mạnh tay mình ra khỏi 2 người kia nhưng vô ích, Khôi Nguyên quá khoẻ.

- Linh Chi, bình tĩnh lại!- Cậu vừa trấn an, vừa giữ lấy nó.

- Phải, mày đừng nóng giận như vậy!- Vân Anh cũng ra sức dập ngọn lửa bùng bùng trong người nó.

- Khánh Sơn, mày nói gì đi! Xin lỗi càng tốt, không lại bị người ta cho ăn đập bây giờ!- Gia Huy tốt bụng nhắc nhở nhỏ với thằng bạn, sợ nó nghe thấy nên nói rất khẽ, ghé sát tai hần.

- Sợ? Mày nên biết trong từ điển của tao chưa bao giờ có từ này. Trời cao đất dày tao còn chẳng sợ huống chi cô ta? Mà tao nói sự thật chứ có sai đâu! Cô ta ăn như lợn!- Hần tỉnh bơ nói chả cần khề khằng gì giống Gia Huy. Đương nhiên là nó nghe và giờ đây là tức lợn ruột.

- Anh...- Mặt nó đỏ lên vì quá tức giận. Trường chừng chiến tranh Thế giới lần thứ III chuẩn bị bùng nổ thì vật cứu nguy xuất hiện.

"Tùng tùng tùng"- Hồi trống vang lên. Vào học rồi.

- Sao nhanh thế nhỉ? Chưa ăn gì cũng như chưa nghe Khôi Nguyên kể chuyện mà? - Gia Huy thắc mắc.

- Ừ, có khi có việc gì đó. Vậy giờ ra chơi tiếp kể nha Nguyên!- Vân Anh cười thân thiện.

- Ồ, cũng may vào học. Coi như 2 ông bà khỏi cãi lộn nhau nhé!- Cậu quay sang nó và hần cười toét miệng Trông 2 cái mặt anh chị kia! Haha!

- Lát nữa tôi xử anh!- Nó gằn giọng.

- Được, tôi sẽ đợi.- Hần trêu tức lại nó.

- Hừ.- Nó lườm Khánh Sơn "đập troai" cháy da cháy thịt rồi quay ngoắt đi, "Hừ" một điệu vừa buồn cười mà cũng vừa đáng sợ.

Rồi hần cũng đi lên lớp cùng cả đám. Trên đường đi, 2 "vị hôn thê tương lai" luôn dành "sự quan tâm, triu mến" cho nhau bằng cặp mắt đằm đằm mui sát khí. Haiz, đến chịu với đôi nàyg mà! *Cười*

Các bạn nhớ đón đọc chap sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Đám nó, hần, Khôi Nguyên, Vân Anh, Gia Huy vừa về đến chỗ ngồi cũng là lúc giáo viên bộ môn tiếp theo bước vào lớp. Tiết này học Sinh-Cái môn mà lớp 11A1 cho là hứng thú nhất do thầy Chương dạy đã đến. Vì hầu như tất cả trong lớp đều thích môn này nhất nên đưa nào đưa nấy cũng chăm chú lắng nghe và hăng say phát biểu ý kiến. Tuy nhiên, cặp đôi ở bàn cuối cùng đẩy giữa thì...

Hắn để sách vở bút thước trên bàn nhưng không học mà chỉ làm cảnh thôi! Hiện, Khánh Sơn "xinh trai" đang đeo headphone và... Ngủ!!! Còn nó- Linh Chi "đẹp gái" thì tập trung nghe thầy giảng đây nhưng phần lớn luôn quay qua "chồng tương lai" nguyệt những cái thật sâu, thật đau. (Giết người bằng ánh mắt bỏ làng nước ơi!!!)

Rồi cứ thế, cứ thế, giờ ra chơi tiếp đến từ lúc nào cũng không hay.

"Tùng tùng tùng"- Tiếng trống trường giòn giã vang lên. Sân trường lại đầy ắp những bóng dáng học sinh và tiếng nói cười vui vẻ.

Nó, hần, Vân Anh, Gia Huy tụ lại ở chỗ Khôi Nguyên.

- Nguyên, kể chuyện đó cho bọn tớ nghe đi!- Nó hào hứng nói. (Chị quên mất chuyện xử anh Khánh Sơn rồi sao? Đúng là... Haiz, bó tay mà!)

- Ủ, mau mau lên, mọi người đều đang rất tò mò đấy!- Vân Anh cũng hứng thú chả kém con bạn.

- Ok, nhưng vẫn tắt thôi nha. Giờ ra chơi là có hạn.- Cậu.

- Ờ, may kể sơ sơ rồi lát về nhà thằng Sơn diễn tả chi tiết cũng được.- Gia Huy.

- Ai cho về nhà tao?- Hần lên tiếng làm cả đám mất hết cả vui.

- Keo kiệt thế? Không phá nhà mày là ok rồi mà!- Gia Huy năn nỉ gây lười nhưng cái kết nhận được lại là...

- Tao nói rồi, không thể là không thể.- Hần dứt khoát.

- Nói vậy là sao? Tui mình là bạn thân....- Anh chàng đang định năn nỉ hần tiếp thì bị nó ngắt lời.

- Trời, không cho thì thôi. Chắc nhà anh tòi tàn quá nên không muốn tụi này đến chứ gì? Đúng là sĩ! Có khi lát nữa tụi này chui đại vào một quán cafe bình dân vẫn còn khang trang hơn nhà anh đấy! Tôi nói chuẩn quá phải không? Haha!- Nó mĩa mai hần rồi cười ha hả. Nhưng đâu nhớ rằng, lần trước nó đã từng đến nhà hần và nhà hần đẹp đâu kém cạnh với biệt thự nhà nó. (Các bạn không nhớ thì đọc lại chap 7-8 nha!)

- Cô thích nghĩ sao thì tùy, đừng có khích!- Hần cười khẩy (Đều đó!) rồi nhún vai với nó làm các girl điêu đứng: "Chô ôi, ộp pa đẹp trai quá đi!!!" (Oe! Buồn nôn quá! Cười đều mà cũng đồ ư?)

- Khích gì? Chạm vào lòng tự ái của anh rồi hả?- Nó vẫn tiếp tục hành động trên tấc "chồng tương lai".

- Haiz, trả treo với cái loại thiếu hiểu biết mà còn hống hách như cô ta làm gì? Thôi cứ để cô ta tự ki một mình vậy.- Hần như thể tự độc thoại với chính mình nhưng vẫn nói thừa đủ để cả bọn nghe được nhằm hàm ý chọc giận nó.

Chưa kịp để núi lửa phun trào, mấy người ngoài cuộc vội dập tắt:

- Thôi, cả hai làm ơn trật tự để thằng Nguyên kể chuyện.- Gia Huy chen giữa nó và hần giảng hòa.

- Ủ, giờ ra chơi có hạn mà cứ như thế này lúc nào mới kể xong một câu chuyện?- Vân Anh cũng lao vào.

Nó và hần im lìm, không nói thêm gì nữa. Thấy vậy, Khôi Nguyên bắt đầu hoài niệm..

- Tôi kể đây. Chuyện là vậy....

Bối về một miền kí ức...

7 năm trước...

["Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lo..."]- Đầu dây bên kia chưa kịp nói hết thì đã bị bàn tay của một cậu bé chừng 10 tuổi vô cùng điển trai ném bộp xuống đất một cách dã man và vỡ tan tành. Cũng phải thôi, lần thứ n cậu gọi cho người ấy mà nhận lại vẫn là thế này thì làm sao chịu nổi? Lo lắng lắm chứ! Đã gọi trên dưới trăm cuộc rồi, không biết cô ấy có làm sao không? Tại sao lại không liên lạc được? Cô ấy đang gặp nguy hiểm chẳng? Hàng nghìn hàng tỉ câu hỏi khó ai trả lời cứ liên tục vẩn vơ trong đầu cậu bé khiến cậu càng lúc càng lo lắng đến phát điên. Và cậu bé ấy là... Khôi Nguyên.

- Không thể như vậy được nữa, mình phải đi tìm cậu ấy.- Đang định quay về nhà chuẩn bị cho cuộc hành trình tìm "người quan trọng" thì vừa ngoắt lại đằng sau, một "vật thể lạ" không biết bắt nguồn từ đâu ập xuống đầu cậu.

Chô ôi, "vật thể lạ" là một quả bóng rổ, một quả bóng rổ được "bay" đến đây bằng một lực cực mạnh, phải nói là cực khủng khiếp luôn! Trong lúc Khôi Nguyên đang cảm thấy choáng váng vì quả bóng thì một giọng nói lạnh lùng nhưng rất chân thành vang lên:

- Xin lỗi, tui tôi không cố ý. Đưa quả bóng giùm tui tôi.

Khôi Nguyên ngược khuôn mặt điển trai đang nhăn nhó vì đau của mình lên, bất ngờ chạm mắt với một cậu bé trông có vẻ trạc tuổi, cũng cực kì anh tuấn nhưng thuộc dạng cold boy vừa nói lời xin lỗi lúc này. Theo sau cậu bé ấy lại là 2 cậu bé khác cũng rất soái ca đang xin lỗi riu rít: người handsome, kẻ play boy.

- Xin lỗi cậu, bọn tớ không cố ý đâu! - Cậu bé handsome luôn miệng.

- Sorry sorry, không phải tớ muốn vậy đâu! Tại tớ ném quả bóng nhưng nó cứ thích cậu nên mới thế á! - Cậu bé play boy cũng riu rít chả kém.

Cả đám như mớ hỗn loạn (trừ người ở giữa ra nhé! - cậu bé cold boy đó!). Khôi Nguyên chỉ lắc đầu cười nhẹ (Nhưng đập tắt và lạnh lùng ngay sau lúc ấy), cầm quả bóng rô đứng lên và nói:

- Bóng này, lần sau nhớ cẩn thận hơn. - Rồi ném quả bóng về phía mấy cậu bé kia. Cậu bé cold boy bắt được.

- Cảm ơn, cậu có chuyện gì à? - Cậu bé cold boy hỏi Khôi Nguyên.

- Có nhưng các cậu không cần quan tâm đâu.

- Nói đi! Biết đâu tụi tớ giúp được gì. - Cậu bé handsome và cậu bé play boy cùng lên tiếng.

- Không đâu, chỉ có tớ mới giải quyết được thôi. - Khôi Nguyên từ chối.

- Cậu cứ nói đi. - Cậu bé cold boy.

Bị cả 3 cùng hỏi như thế, Khôi Nguyên cảm thấy áy náy. Thôi thì cứ kết ra hết cũng được mà.

- Tớ có 1 cô bạn rất thân như tri kỉ vậy. Đáng tiếc cô ấy phải sang Mĩ với ông bà ngoại để học tập. Tụi tớ vẫn giữ liên lạc với nhau. Bỗng dưng hôm nay gọi không được. Tớ thấy rất lo và đang định về nhà chuẩn bị qua Mĩ tìm cô ấy thì...

- Bóng tớ ném trúng đầu cậu à? - Cậu bé play boy.

- Ừ.

- Thật đáng tiếc, có lẽ tụi tớ không thể giúp gì cho cậu rồi! - Cậu bé handsome.

- Cậu nên đi tìm cô ấy đi. Để tụi tớ cùng về nhà với cậu đã. - Cậu bé cold boy.

- Được, đi thôi!

Quay về với thực tại...

- Rồi cậu cùng 4 cậu bé đó về nhà nhà cậu chuẩn bị sang Mĩ để tìm con Linh Chi à? - Vân Anh.

- Ừ thì định thế nhưng về đến nhà thì bố tớ bảo Linh Chi và ông bà ngoại sống rất tốt. Bố tớ và cả nhà Linh Chi liên lạc với nhau nên biết. Tớ thấy thế thì tạm yên tâm nhưng vẫn muốn sang đó thấy mặt cho chắc chắn. Tuy nhiên, bố lại không cho. Tớ hỏi số điện thoại của họ thì ông ấy lại nói không nên liên lạc với nhau, chỉ cần biết tình hình là được vì cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của cả hai. Vậy là đành thôi. Nhưng cũng từ hôm ấy mà tớ quen được với 3 cậu bé kia. - Khôi Nguyên.

- 3 cậu bé ấy là... - Nó nửa nghi ngờ nửa tò mò.

- Là đó! - Khôi Nguyên rướn đôi mày của mình về phía hấn và Gia Huy.

Hấn vẫn lạnh lùng chẳng nói gì. Còn Gia Huy hơi cúi mặt xuống (Vì ngượng). Trong khi đó, đôi bạn nó và Vân Anh thì ngạc nhiên không nói nên lời.

- Cuộc gặp gỡ "định mệnh" của mấy cậu đây sao?!!! - Tụi nó (Chị Vân Anh và chị Linh Chi) tròn con mắt.

- Ừ. - Cậu khẽ cười khiến con gái nhà người ta phải xao xuyến. (Mất máu mất máu!) - Một thời gian sau Vân Anh với Kiều Linh cũng chuyển sang Mĩ.

- Ồ, hì hì.

- Khoan đã, Khôi Nguyên, mày vừa nói Kiều Linh đúng không? - Chợt hấn và Gia Huy nhảy dựng lên và gấp gấp hỏi.

- Thì sao?

- Bạn gái thằng Bảo Nam.

-Hà,bạn gái thằng Nam cũng tên Kiều Linh à?Tao chưa thấy bao giờ đấy.

-Thì này.-Nói rồi Gia Huy lôi điện thoại ra bấm bấm chìa trước mặt cậu,đồng thời cả nó với Vân Anh.

-OMG!!!!!!Con Linh với bạn trai nó đây mà!!!!!!-Nó và Vân Anh hét toáng lên,cậu cũng không giấu nổi sự bất ngờ.

Bấm liên hồi rồi nó cũng chìa cái điện thoại iphone X của mình lên trước mặt cậu,hắn và Gia Huy.

- O!Bạn gái thằng Nam!!!!-Bên hắn cũng tròn xoe 2 con mắt.

Hai bức ảnh,2 người giống nhau,mỗi người là bạn của một bên.Thế là...

Cả 5 ánh mắt chạm nhau.Họ nhìn đầy bất ngờ nhưng rồi lại cười bí hiểm gật đầu nhẹ nhẹ như hiểu ra điều gì.

-Thật trùng hợp!

-Chúng ta có duyên ghê à!

Rồi lớp 11A1 bỗng có 5 kẻ cười ha hả như những thằng vừa trốn trại.(Có 3 kẻ không đến nổi đâu!)Thật là...Mất hết cả hình tượng!

-Nhưng sao việc Linh Chi về tớ không biết nhỉ?-Khôi Nguyên thắc mắc.

-Có lẽ nhà bên tớ với nhà bên cậu muốn cậu bất ngờ.-Nó cười tươi không cần tươi.

- Ừ,hahaha!

Vừa lúc ấy,một âm thanh quen thuộc vang lên:

"Tùng tùng tùng"- Tiếng trống trường vang lên báo hiệu giờ ra chơi kết thúc,tiết học mới bắt đầu.

Ai nấy đều trở về chỗ ngồi của mình,"bộ ngũ siêu đẳng" cũng thế.Giờ ra chơi vừa rồi hơi lâu.Có khi bù cho giờ ra chơi trước đó chăng?Nhưng chính điều ấy mới vui!Nghe xong câu chuyện của Khôi Nguyên được một lúc rồi mà đến giờ nó và Vân Anh vẫn còn cười như điên,Gia Huy cười tùm tùm,hắn thì ngưng cười lâu rồi.Trùng hợp quá!Sau khi nó đi Mĩ,Khôi Nguyên quen tụi hắn.7 năm sau khi nó trở về,hắn lại là "hôn phu" của nó,nó gặp lại Khôi Nguyên.Mà Kiều Linh bạn nó lại là bạn gái của Bảo Nam bạn hắn,cả 2 lại là bạn Khôi Nguyên.Tuy có hơi rối nhưng thật thú vị!À mà còn nữa nè mọi người.Có ai biết trong lòng nó,hắn và Khôi Nguyên đang nghĩ gì không?Chắc sắp có thêm couple mới đó!Nhìn cái bàn trên Khôi Nguyên kia! Thân thiết đến đáng nghi à!Chưa bao giờ 2 người đó thân đó thân với ai khác giới theo cái kiểu biểu cảm ngượng ngùng e thẹn ấy.Nếu mà gần gũi quá nhưng hồ hởi,xuông xả thì coi như bạn như tri kỉ.Nhưng đằng này mặt còn đỏ ửng lên kia kia!Chết chết,các bạn cứ đợi mà xem!Rồi sẽ là một couple đó,cam đoan luôn!(Bống:Mấy anh chị tỉnh ý dễ sợ!*Linh Chi và Khôi Nguyên:Chuyện!!!!*Bống:Cùng chào cả nhà cho em đi ngủ nào mấy anh chị!*Hiệp hội 3 người kia:Tạm biệt cả nhà,ủng hộ truyện nhé!*Bống:Đó,dịch thân mấy vị đại nhân quảng cáo đó!Mọi người ủng hộ truyện em với nha!Pi pi!!!*Hun gió*Chụt chụt chụt)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Các Bạn Độc Giả Thân Iu Cứ Vô Đi Rồi Sẽ Biết Ha!

"Tết Tết Tết Tết đến rồi,Tết Tết Tết Tết đến rồi,Tết Tết Tết Tết Tết đến rồi,Tết đến trong tim mọi người..."

Hé lu các bạn độc giả iu quý của Bống!Lý do hôm nay mình ngồi lên đây là vì một chuyện,một chuyện cực kì quan trọng,một chuyện có thể ảnh hưởng đến quốc gia đại sự,sự sống còn của dân tộc Việt Nam ta...Các bạn...Có thích ăn ô mai que hom?Mình đây thích lắm nè!Thơm ngon,"bổ dưỡng".Tết này mới được ăn nhiều nè!Hm,thèm quá thèm quá!

Ý lộn,lạc đề lạc đề!!!Chuyện này không phải chuyện quan trọng đó đâu nhá!Tại mình cứ nghĩ đến ăn nên viết bậy hà!Cho mình số rỳ nha!Đừng ném đá vội à!Con pé "ngây thơ,thánh thiện" này tội nghiệp hà!Thôi,quay lại vấn đề nào.Các bạn...Chuẩn bị gì để tối nay quây chưa?Mình thì nôi niều xoong chảo

hết rồi.Đảm bảo sẽ có một đêm giao thừa đáng nhớ!Chi sợ...bị chú công an bắt vì cái tội phá làng phá xóm lúc nửa đêm thôi!Mà ai bảo?Tối nay ai mà chả quây? Lo gì?À này các bạn ơi,mấy hôm nay mình không đăng chap nhanh chắc các bạn giận lắm phải không?(Những bạn không hóng truyện thì cho mình xin ít đất.)Mình xin lỗi các bạn nhiều nhiều lắm nhé!Tại mấy hôm nay bận hóa thân làm "con ngoan trò giỏi" giải quyết hết đồng bài tập Tết nên cứ mãi ê chề như vậy.Các bạn cũng thông cảm mình nha!Có khi sau Tết mình còn bận hơn cơ!Các bạn phải hiểu cho mình.Mình biết mình còn thiếu sót nhiều điều từ cách xây dựng nhân vật đến bố cục truyện nên đang cố gắng hoàn thiện nè.Mà từ cố gắng này các bạn cũng nghe nhiều lắm rồi phải không?Mình lại xin lỗi lần nữa vì mãi mà vẫn chẳng tốt hơn được gì.Các bạn cứ comment thoải mái góp ý mình với nhé!Cho dù tích cực hay tiêu cực mình vẫn sẵn sàng đón nhận.Cũng từ đây mà mình biết sửa lỗi nhiều hơn,từ đây mà mình có thêm động lực để viết sao cho hay hơn.Chân thành cảm ơn các bạn!*Cúi đầu*Thật ra chủ đích của mình không phải nói về viết truyện hay mấy cái tùm lum kia là chính ở đây là:

HAPPY NEW YEAR!!!!!!!!!!!!!!

Trước thềm năm mới,mình chúc các bạn

độc giả khoẻ mạnh,xinh đẹp,học giỏi m,gặp nhiều may mắn trong cuộc sống nhé!Bây giờ,hãy cùng mình chờ đợi thời khắc chuyển giao năm mới tuyệt vời và thiêng liêng nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Giờ ra về...

Cả hội đang đi bộ trên vỉa hè rộng thênh thang(Sau chiến dịch giành lại cho người đi bộ đó ạ!)

-Haiz,hôm nay học mới cả người!-Nó vừa than vãn vừa vron vai ngáp ngán ngáp dài đầy ngao ngán.

-Trời đất!Mày chỉ ngồi nghe nghe chứ có ghi chép hay giờ tay phát biểu đầu mà mệt?- Vân Anh từ phía sau bật cười nói.(Đang ở cạnh anh Gia Huy đó ạ!Gớm!Kinh quá cơ!)

-Ngồi nghe thôi đã đủ mệt rồi.Chán thật!Tao học xong mà vẫn phải đi cho nó có cảnh.Ghét là ghét ghê luôn hà!-Nó bức xúc đến phát cáu lên.(Chợ ôi,tội nghiệp chị quá hà!)

-Nhưng đi cũng vui mà!-Cậu.

-Ồ thì vui!-Nó trả lời đầy chán ngán.

-Vui thì cười đi!-Vừa nói cậu vừa đưa tay lên khuôn mặt hoàn mỹ của nó kéo hai mép miệng lên sao cho thành một nụ cười.Ai đó "vô tình" thấy được thì hơi bị khó chịu.Với việc làm nhỏ siêu dễ thương này cậu dành cho nó thì hỏi sao nó không cười đây?Chị Linh Chi nhà ta bật cười,một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành khiến 2 người con trai trong hội cảm thấy "đau tim".

-Che miệng đi kéo ruồi nó bay vào!-Nó đang tươi tắn với nụ cười rạng rỡ bỗng tắt hắt sau câu nói của Khánh Sơn "đập troai".(Đám girl:Đẹp thiệt chứ bộ!)*Bóng:Thì có ai bảo xấu đâu?)*Đám girl:Thế sao dùng ngoặc kép cứ như nói bóng nói gió người ta vậy?)*Bóng:Ồ mấy bà thím này hay nhớ?Người ta thích làm sao thì kệ người ta. Việc của mấy bà à?Đúng là...Những người nhiều chuyện!!!!)

-Này,bình thường anh cảm như hén thì chả việc gì mà sao hể cứ hờ cái mồm ra là nói tầm bậy vậy hả?Anh mới là người nên bịt kín miệng mình lại đi á!Kéo ruồi nó đi cư xuống hần dạ dày luôn!-Nó tuôn một tràng làm mấy người ngoài cuộc vừa khiếp lại vừa lo lắng:"Chắc sắp có chiến tranh bùng nổ nữa đây!"Điều đó là điều không ai muốn.Chính vì thế,việc quan trọng bây giờ cần làm là:Dập tắt ngọn núi lửa và đẩy tảng băng nghìn năm kia đi!

-À...Hay tụi mình đi ăn kem đi!Mùng ngày đầu tiên tụi, Vân Anh với Khôi Nguyên gia nhập tập thể 11A1!-Gia Huy vội đưa bữa ra 1 ý kiến trước khi ai đó mở miệng.

-Ý kiến hay đó!Đến nhà hàng LC restaurant đi!Nhân viên thân thiện,đồ ăn ngon,ở đó lại đẹp và bao nhiêu tiền Linh Chi nó thanh toán hết!- Vân Anh tán thưởng.

-Hà?Sao tao phải trả?-Nó há hốc mồm.

-Một chi nhánh nhỏ của tập đoàn Nguyễn Gia mà cũng bắt mọi người trả tiền sao?- Vân Anh cười hì hì.

-Phải rồi,đó là tập đoàn nhà cậu mà!-Khôi Nguyên hào hứng.

-Ủa?Vậy Linh Chi là...-Gia Huy chợt nhận ra một điều.

-Vậy đó!Thôi,chúng ta đi!-Khôi Nguyên dứt lời,"đội quân hùng mạnh" gồm 5 đứa thẳng tiến đến LC restaurant.

LC restaurant quả thật rất đẹp,hiện đại và đa năng.Ngoài là 1 nhà hàng,nó còn có khu là quán cafe hay khu là cửa hàng bán đồ ăn nhanh.Có thể nói,nó như nơi phục vụ ăn uống bậc nhất thành phố.

Nơi đây được thiết kế theo kiến trúc Châu Âu xen lẫn Châu Á.Vừa sang trọng mà cũng vừa cổ kính.Có nhiều cửa sổ và cây xanh nên vô cùng thoáng

đăng.Đặc biệt không phân biệt tầng lớp trong xã hội.Giàu nghèo đều có thể đến ăn và được phục vụ tử tế ,không phân biệt đối xử.Thậm chí,nếu ai có hoàn cảnh khó khăn thật sự,LC restaurant còn miễn phí và tặng thêm đồ ăn.Chỉ là 1 chi nhánh nhỏ của 1 ngành trong tập đoàn Nguyễn Gia thôi mà đã thể đẩy các bạn ạ!Thôi,quay lại truyện nào!

Sau 30 phút "rèn luyện đôi chân chắc khỏe",cuối cùng,"bộ ngũ siêu đẳng" đã đứng trước LC restaurant.

-Wow!Linh Chi có nhà hàng đẹp thật đó!-Gia Huy cảm thán.

-Hi hi!-Nó cười ngai ngừng.

-Thôi,vô đi!-Khôi Nguyên.

Cả hội lại đi vào bên trong đến khu đồ ăn nhanh có đủ loại kem ngon mê ly.Trái với vẻ sang trọng,cầu kì ở những khu khác thì khu đồ ăn nhanh lại đơn giản nhưng vô cùng dễ thương,ngọt ngào và nhẹ nhàng.Như bao lần,"bộ ngũ siêu đẳng" thu hút toàn bộ ánh nhìn từ ngoài cửa cho đến lúc vào trong.Ai cũng phải trầm trồ to nhỏ trước vẻ đẹp như thiên thần lấp lánh của 5 con người họ,thắc mắc không biết người ta có bí quyết gì mà tỏa sáng đến thế.

Thấy nó,tốp nhân viên cúi rạp người chào hỏi cung kính.Nó chỉ gật đầu nhẹ như thay cho lời đáp lại.Ngồi xuống một bàn trong khu đồ ăn nhanh,"bộ ngũ siêu đẳng" gọi những món kem mình thích rồi vừa thưởng thức vừa buôn bán vui vẻ với lũ bạn trong hội.Chuyện mấy người đó buồn chẳng có chi gọi là nhiều hay phức tạp.Chỉ là đang từ âm thực nhảy sang âm nhạc,từ âm nhạc nhảy qua điệu khác,từ điệu khác nhảy sang hội họa,...v...v...Đơn giản có vậy thôi à!(=_=)Bống..

-Mấy người làm ăn kiểu gì đây hả?!!!!Giờ vợ tôi vô viện rồi đó!!!!Mấy người định tính thế nào đây?!!!!!!-Nó,hắn,Khôi Nguyên,Vân Anh và Gia Huy chợt nghe thấy tiếng một người đàn ông vang vọng cả nhà hàng.Có vẻ ông ta đang rất giận thì phải!

-Chúng tôi xin lỗi!Đây là một sự cố ngoài ý muốn,nhà hàng chúng tôi chưa bao giờ gặp vấn đề này.-Một người đàn ông điềm đạm khác lên tiếng.Chẳng lẽ là quản lí chẳng?

-Chưa bao giờ gặp à?!!!!Vậy giờ gặp rồi đó!Định tính sao đây?!!!!-Người đàn ông hung hãn vẫn lớn giọng.

-Chúng tôi..

-Tôi không cần nghe giải thích nữa,hãy bồi thường đi!!!!

-Nhưng..

Cuộc hội thoại này khiến tụi nó không thể tiếp tục ăn được mà phải đứng lên đến đó xem sao.

Chuyện gì mà lạ thế nhỉ?Trông có vẻ nghiêm trọng.Không biết vừa xảy ra sự cố gì đây?Chắc các bạn cũng đoán được phần nào rồi nhỉ?Nhưng để biết rõ diễn biến,hãy đón đọc chap sau nhé!Pi pi các độc giả thân iu!!<3<3<3

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Linh Chi cùng 4 đứa bạn đăng sau đi đến nơi xảy ra ồn ào kia.Bác Nghĩa quản lí vội cúi đầu chào khi thấy bóng dáng nó xuất hiện.Đáp lại lời chào ấy cũng chỉ là 1 cái gật đầu nhẹ từ nó như với bao nhân viên khác trong LC restaurant.

-Bác Nghĩa,tại sao lại ồn ào vậy?-Nó khẽ nhíu mày hỏi.

-Dạ,thưa cô chủ..

Toàn bộ câu chuyện là như vậy:

Có 1 đôi vợ chồng trẻ đến khu nhà hàng 5 sao của LC restaurant gọi đủ thứ thứ món ra.Đang ăn vui vẻ bỗng người vợ lên cơn đau bụng dữ dội.Đưa đến bệnh viện,bác sĩ kết luận cô ta bị ngộ độc thực phẩm.Người chồng nghe thế thì đoán vợ mình như vậy là vì thức ăn của LC restaurant nên đang làm bù la bù loa lên đòi tiền bồi thường.

Nghe bác Nghĩa kể toàn bộ câu chuyện,nó cảm thấy thật vô lí.

-Chuyện này nghe có vẻ hơi sai sai.Thứ nhất:Nguyên liệu chế biến LC restaurant nhập về đã được cấp bằng chứng nhận an toàn tuyệt đối,không hề có

thuốc trừ sâu hay phân hóa học. Dụng cụ chế biến cũng thế. Đầu là đồ cao cấp hạng nhất cũng có chứng nhận đáng hoàng. Ngoài ra, trước khi mang đồ ăn lên cho khách, chúng tôi đã kiểm tra qua kỹ càng về độ an toàn rồi mới cho mang lên. Thử hỏi xem, trải qua quy trình chặt chẽ đạt chuẩn quốc tế như vậy mà vẫn có thể có chuyện khách hàng bị ngộ độc vì đồ ăn của chúng tôi hay sao? Thứ hai: Tại sao LC restaurant đông khách đến thế mà chỉ có vợ của quý khách bị ngộ độc? Điều vô lý hơn là quý khách cũng ăn chung với vợ mình, vậy tại sao quý khách bình thường mà vợ quý khách lại bị ngộ độc? Chẳng lẽ, hai quý khách muốn...- Nó đưa ra lập luận của mình khiến mặt ông khách cứng đờ, còn có chút gì đó gọi là lo sợ. Hoàn toàn trái ngược với sự tức giận khi nãy.

Khôi Nguyên, Vân Anh và bác Nghĩa ngạc nhiên khi nó sang Mi tận 7 năm mà vẫn nhớ về quy trình làm việc của nơi này đến thế. Còn hân với Gia Huy thì không những có 1 suy nghĩ giống 3 người kia mà còn không ngờ nó quan tâm nhà hàng này tới nỗi nhớ từng chi tiết trong việc kiểm tra an toàn thực phẩm của nhà hàng. Riêng nó thấy bình thường, điều này là nên có mà! Cũng đâu khó gì để nhớ chứ! Đặc biệt hơn là khi áp dụng trong tình huống như vậy thì nhớ những điều đó là vô cùng quan trọng.

Thấy nét mặt ông khách đông cứng, Khôi Nguyên lên tiếng vừa lạnh lùng vừa pha chút chế giễu:

- Có phải bạn tôi nói trúng tim đen của ông rồi không?

- G... Gì chứ? Mấy người nói vậy khác nào ý muốn ám chỉ rằng tôi tự gây ra rồi ăn vạ? - Lúc đầu ông khách hơi ấp úng nhưng sau đó vẫn hung hãn lớn giọng.

- Có ai có ý đó đâu! Chính ông nhận đấy nhé! - Gia Huy.

- C... Cái gì?

- Sao ông phải lắp bắp? - Vân Anh.

- T... Tôi... Hừ!!! Bị mấy người vu khống nên tôi tức tới vậy đó! Thật là... Được, chắc mấy người muốn mọi người biết chuyện này chứ gì? Đến lúc đó coi cái nhà hàng này còn khách không? Haha!!! (Cười như thằng dở người không bằng í!)

- Được, ông cứ việc. - Hân cũng lao vào cuộc với tụi nó. Mới mở miệng câu đầu tiên đã khiến người ta giật mình rồi!

- OK, cậu không phải thách thức. - Ông khách đó còn cười đều nửa đó các bạn! Ghét quá!

- Khánh Sơn, nếu để ông lan truyền chuyện này thì nhà hàng sẽ đóng cửa đó! - Gia Huy nhắc nhở nhỏ với hân.

- Mấy nhìn xung quanh. - Hân nói. Gia Huy quay lại thì tái mét mặt khi rất nhiều khách hàng trong LC restaurant đang xúm lại xem. Giờ ông khách đó không đi nói bậy bạ ra ngoài thì những vị khách này sẽ thế thôi! - Với lại, nhà hàng này trong sạch thì lo gì? Nhân đây vạch mặt cho ông khách kia không dám ra đường luôn đi!

- Thôi được rồi. - Gia Huy ủng hộ ý hân. Phải cho ông khách đó 1 bài học nhớ đời thì mới hả dạ!

- Vợ ông bị ngộ độc thực phẩm thật chứ? - Hân băng lãnh hỏi ông khách.

- Ừ... Thả... Thật! Tôi nói đùa làm cái quái gì? - Ông khách vênh mặt. (Đắm ông cái đi!)

- Vậy thì nên đi kiểm tra 1 lần nữa xem đồ ăn ở đây có đảm bảo vệ sinh an toàn không chứ nhỉ? - Hân.

- Được thôi!

Rồi "bộ ngũ siêu đẳng" cùng ông khách đáng ghét ấy đến Viện Kiểm nghiệm An toàn Vệ sinh Thực Phẩm Quốc Gia kèm theo những món ăn có trên bàn của ông ta và vợ để giám định. Sau khoảng 30 phút chờ đợi đến phát buồn ngủ, cuối cùng đã có kết quả. (Thật ra thì thời gian chờ đợi kết quả trên thực tế không nhanh đến thế đâu các bạn ạ! Nhưng mình cho vô truyện hơi ảo tí mong đừng ai ném đá nhé! Hi hi!) Nó thật phát chán với tiến độ làm việc nơi đây. Bên Mi chỉ mất 15 phút đã được rồi mà ở Việt Nam thời gian chờ phải gấp đôi. (Haiz, như thế là nhanh lắm rồi đó chị ạ!) Kết quả là: Trong tất cả các món ông khách gọi bao gồm: gan ngỗng béo, pasta, gà tây, súp tòi, bò cuộn phở mai kim tiền, ...v...v... (Hai vợ chồng ông này là heo chắt? Mà lại còn gọi toàn món Âu có trong bữa tiệc nữa chứ! Hm, mình bắt đầu thèm rồi nè!) Tuy nhiên, duy nhất trong số đó là món "cá tầm nướng sa tế giấy bạc" không đủ tiêu chuẩn an toàn vệ sinh thực phẩm. Cái quái gì đây? Tại sao lại có 1 món không đạt chứ?

Cầm tờ kết quả trên tay, nó, hân, Khôi Nguyên, Vân Anh và Gia Huy đều phải nhũn mảy. Còn cái ông khách đáng ghét kia lại đắc mãn cười ha hả như 1 thằng tâm thần. Đã thế lại còn lên giọng giễu cợt với tụi nó nữa chứ!

- Ha ha! Thấy chưa? Vợ tôi bị vậy là do thức ăn của cái nhà hàng đó đấy nhé! - Ông khách.

Tụi nó quay qua ông ta, mặt ngập tràn mùi sát khí.

- Vợ ông bị ngộ độc vì thức ăn của LC restaurant thì lẽ ra ông nên tức giận. Tại sao lại cười? - Khôi Nguyên.

- Ta... Tại... Tại... Tại tôi vui mừng khi mấy người đã phán sai. - Ông khách lúng túng nhưng vẫn tìm ra được 1 lý do để biện hộ.

- Thế tại sao trong rất nhiều món vợ chồng ông gọi mà chỉ có mình "cá tầm nướng sa tế giấy bạc" không an toàn vệ sinh? - Tới lượt nó.

-T...Ta...Tại...Tại...-Lần này ông khách đành câm nín vì câu hỏi trùng chỗ hiểm yếu.

-Bởi vì...Tất cả đều do 1 tay ông sắp đặt!-Hắn lạnh lùng đưa ra câu chốt.

Các bạn nhớ đón đọc chap sau nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ông khách chạy thực mạng khỏi bệnh viện ra phố lớn.Nó,hắn và Khôi Nguyên đuổi theo.Trông 4 người họ cứ như đang thi marathon không bằng !Ông khách dẫn trước,3 đứa nó chạy theo sau.Người trên đường nhìn vào mà chỉ biết lắc đầu.Chạy bằng chân mà cứ như phóng tên lửa vậy!Đứa nào xấu số không may bị va vào 4 người đó thì chỉ có nước ngã sấp mặt và không còn răng ăn cơm luôn!Chính vì lí do này,ai thấy ông khách và tụi nó cũng đều tránh sang 1 bên để bảo toàn tính mạng.Ai da!Coi bộ nguy hiểm nhưng kịch tính đây chứ!Chà khác gì 1 bộ phim hành động 5D vừa hay vừa gay cấn cả.Đặc biệt lại chả phải ra rạp và mất tiền vé.Có điều đáng tiếc là chưa kịp chuẩn bị bắp nướng hay bim bim thôi!

Chạy,chạy và chạy là những gì trong đang có trong đầu ông khách.Còn nó,hắn và cậu thì chỉ biết đuổi theo và mong có vật gì đó cản trở tên lửa đào kia.Đã 3 km từ bệnh viện đến nơi 4 con người đang cố lao về phía trước với 2 mục đích trái ngược nhau.Cứ tưởng "trận thi đấu" sẽ kéo dài vô tận khiến người ta lúc đầu hứng thú lại chuyển sang chán ngán thì may sao ông khách chạy nhầm vô hẻm cụt.Chết tiệt!Tại sao trước mắt ông ta lại là 1 bức tường cao to không lối thoát cơ chứ?Quay lại,hi vọng tụi nó chưa đuổi kịp để có dịp tẩu thoát nhưng sự thật thì...

Tên lửa đào đó đang sau quay,hoảng hồn như gặp phải ma quỷ khi thấy 3 bóng dáng oai phong đang thờ dốc và đứng sừng sững chắn trước lối thoát cuối cùng.Vậy là xong!Kiểu này bị bắt rồi!Từ phía đều không còn lối thoát.Số sao nhọ quá vậy?!!!!!!(Đáng đời!)

-Hi.-Nó cười "thân thiện" làm ông khách nổi hết da gà.

-H...Hi hi.- Ông ta cười lại nhưng mặt vẫn nhăn nhó nhó.

-Giờ tính sao?-Nó cất tiếng nhẹ nhàng nhất có thể.(Nhẹ nhàng kiểu làm người ta sờn gai ốc à?)

- U...- Ông khách không biết nên nói gì,người run cầm cập mặc dù trời đang nắng chang chang chứ không có tuyết.

-Chúng tôi cho ông 2 sự lựa chọn:1 là theo chúng tôi đến đồn cảnh sát khai toàn bộ câu chuyện.Nếu thật lòng sẽ được khoan hồng;2:Nếu không hợp tác thì ông sẽ nhận 1 kết cục bi thảm đó!(2 trong 1 ư?!!!!)-Khôi Nguyên đưa ánh mắt lạnh lẽo và khinh bỉ càn quét khắp khuôn mặt kẻ lừa đảo kia.Giọng nói cũng âm u không kém.

-Tôi...

-Nhanh đi!-Cậu.

-Tôi...

Ông khách lùi từ từ về phía sau,tụi nó cũng tiến về phía trước theo ông ta.Đến khi người ông ta đụng vào bức tường đầy râu bám sau mình,đôi bàn tay ấy cầm 1 thứ gì đó đằng sau và...

"Cốp!!!!!!"- 1 chiếc gậy gỗ vung ra từ tay ông khách nhắm thẳng vào tụi nó.May sao hắn cảnh giác nên đã kéo nó vào lòng mình xoay người sang phía bên,Khôi Nguyên cũng ứng phó nhanh xoay người sang bên cạnh nhưng vị trí trái với "cặp đôi" kia.Rồi chiếc gậy không vô người 3 đứa tụi nó mà rơi trúng đầu 1 chú chó lông xù màu nâu xấu số đi ngang qua con hẻm.Ông khách giật bắn mình.Chú chó tội nghiệp kêu rú lên.Khôi Nguyên thì ngỡ ngàng nhìn 2 người bạn.Riêng nó...vẫn trong trạng thái nằm gọn trong lòng hắn.2 đôi mắt nhìn chăm chăm vào nhau:1 hỏi(Chỉ hơi thôi nhá!) bình thân,1 bắt ngờ cực kì!Miệng nó há hốc,hắn làm cái trò gì vậy?Cứu nó sao?Nhưng ở hoàn cảnh này nên cảm ơn 1 tiếng hay tát vài phát vì động chạm phụ nữ đây?Đang lúc phân vân thì hắn làm 1 hành động không thể nào ức chế hơn:Buông tay ra khiến nó mất đà rơi tự do.Tưởng chừng sẽ "được" đặt mẹ tặng cho 1 cục u ngay móng nhưng may sao hiệp sĩ xuất hiện.Là Khôi Nguyên đã đỡ nó.Giờ đây nó không ở trong vòng tay của hắn nữa mà ngược lại là cậu.Hắn nhìn "đôi mới" có vẻ khá khó chịu.Còn nó thì đứng dậy và cảm ơn Khôi Nguyên:

-Cảm ơn cậu nhé!-Kèm theo nụ cười tỏa nắng.

-Không có chi!-Cậu cũng cười thân mật lại.(Bỗng:Ấm áp với chị ý mà lạnh lùng với người ngoài à?)*Gia Huy:Đầu có,nó cũng handsome với bọn ta nữa!)

Quay qua tên lửa đào...

Từ lúc ném huyệt chiếc gậy, ông ta cứ sợ hãi co rúm vào góc tường. Tụi nó đưa ánh mắt chết chóc lên nhìn ông ta. Tiến đến góc tường như để bắt ông khách ăn

tươi nuốt sống ý!

"Làm sao đây? Làm sao đây?" - Đó là câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu ông khách. Bỗng: "Ting!" 1 bóng đèn 100 KW nảy lên trong đầu óc tăm tối của ông ta. Nãy giờ sợ quá mà ông ta quên mất 1 điều quan trọng rằng: Mình cũng biết võ. (Trời đất! Có vậy mà cũng quên sao? Mới từ trên trời rơi xuống à?)

Không còn điều bộ sợ sệt nữa, ông ta nhếch mép đứng lên trông ngầu, à lộn, "Huỳnh" cực! Cái thái độ ấy là muốn thách thức tụi nó đánh đây mà! Nhưng thôi, để kẻ lừa đảo đó gây sự trước rồi tính. Cả 3 đứng trước mặt ông khách (Đừng gọi ông nữa! Người ta còn trẻ mà! * "Bốp" * Sau câu nói, con Bổng bị ăn đập vì tội nói vớ vẩn.) Khôi Nguyên đưa tay ra để bắt lấy ông khách thì...

"Crắc!!!!" - Tên lừa đảo bẻ vẹo tay Khôi Nguyên. Nó với hấn vừa hoảng hốt vừa tức giận giáng xuống ông ta những quả đòn chí mạng. Đáng tiếc ông ta lại tránh được nhưng đã thả tay cậu rồi. Nó với hấn tiếp tục kết hợp với nhau "tặng" tên lừa đảo này vô vàn cú song phi cực kì ăn ý mặc dù chưa 1 lần kết hợp cùng. Nó vừa taekwondo vừa karate, hấn vừa taekwondo vừa karate vừa cả vovinam và judo. Dù kết hợp cùng 1 lúc nhiều môn võ nhưng không bị rối và cực kì lợi hại. Nhưng ông khách đó đâu phải dạng vừa! Sử dụng duy nhất taewondo nhưng phát nào ra phát nấy hết. Những cú đá cực hoàn hảo, những quả đấm chí mạng, ... 2 bên đều rất hoàn hảo.

Khôi Nguyên ôm tay. Nó khá đau đớn nhưng cậu không thể hiện ra ngoài. Nhờ 12 năm luyện võ nên phát bẻ tay này của ông khách chưa khiến cậu phải gục. Trận đấu giữa nó, hấn với ông khách chỉ mới kéo dài tròn trĩnh đúng 1 phút nhưng cậu đã thấy sốt ruột rồi! Chợt, cậu phát hiện được 1 thứ đặc biệt làm cậu vô cùng thích thú và ông khách-tên lừa đảo kia nhất định sẽ thua cuộc. 1 vật tưởng chừng đơn giản nhưng không đơn giản chút nào. Vì có niềm đam mê Conan giống nó nên vật đó gọi lại cho cậu 1 vụ án mà chính vật đó Conan đã sử dụng để bắt tội phạm và thành công. Thử áp dụng xem sao!

Các bạn thử đoán xem vật đó là vật gì nào?

Chap này mình lại viết dài quá rồi, thôi, bye mọi người!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Bỗng Khôi Nguyên phát hiện ra một vật vô cùng đặc biệt. Trông tầm thường nhưng cực kì lợi hại. Chính Conan đã dùng nó để bắt tội phạm Thử áp dụng xem sao!

Cậu tiến đến đồng tui bóng đầy rác thải ở xó tường bên cạnh, (Ngược lại với cái góc lúc nãy ông khách đứng run cầm cập đó!) nhặt lên một cái ấm đun nước bị hỏng ngay trên đồng rác ấy để ra trước mặt, nhắm kĩ vào ông khách đang đánh nhau với hấn và nó rồi...

Các bạn biết tiếp theo là gì rồi nhỉ? Cậu đã thể hiện tài đá bóng của mình bằng việc sút thẳng cái ấm đun trúng giữa mặt ông khách, tài tình chả kém gì Conan. Nó với hấn ngưng đánh cười lớn trong bụng. Giờ tay lên biểu thị khen ngợi, cười mỉm với Khôi Nguyên. (Mình chị Linh Chi làm cả 2 cái thôi ạ! Anh Khánh Sơn thì chỉ cười nhẹ vậy thôi!) Cậu cũng cười lại. Riêng tên lừa đảo kia thì...

- ÁAAAAAAAAA!!!!!!!!!! LỪ NHÓC CHẾT TIẾT NÀY, BỌN MÀY BIẾT GƯƠNG MẶT TAO ĐÂY QUÝ GIÁ THỂ NÀO KHÔNG HẢ?!!!!!!- Ông khách vừa ôm mặt, vừa la lối om sòm

- Cho ông đi phẫu thuật mĩ một thể luôn. Để như vài phút trước trở vô, trông ông còn xấu hơn cả quỷ mặt khi ấy chứ! - Nó vui vẻ châm chọc. Hiện, tâm trạng nó cũng như 2 đứa bên cạnh đều rất tốt. Đáng đời cái kẻ chuyên đi lừa người. (Thật sự thì ông đâu xấu đến mức đó!)

- Hừ, rồi tụi bay sẽ biết tay ta! - Tức quá không làm gì được, ông ta chỉ biết nói vậy cho đỡ bức. Nào ngờ từ đây lại 1 ổ điên tiết mới xảy ra.

- Biết tay ông? Muốn ko tôi bẻ cho gãy tay luôn này? Dám làm bạn tôi như thế hả?!! - Nói đến đây máu nó bắt đầu sôi lên, không còn vui vẻ như vừa nãy nữa.

- Thôi Linh Chi à! Dù sao ông ta cũng được ăn " ăm nhất chương" của tớ còn gì! - Cậu vỗ vai nó, trấn an cô bạn kéo có người chết thì khổ.

- Hừ, " ăm nhất chương" là gì? Tớ sẽ cho hấn ăn "Thập đá chương", à không, vô vàn cú đá, đấm, ... đủ kiểu cho biết thể nào là làm bạn tớ đau. - Nó giận dữ, xắn tay áo lên chuẩn bị vào trận khiến ông khách (Kẻ lừa đảo) hoang mang, sợ sệt. - À mà cậu có sao không? Tay đau lắm không? Có cần đi bệnh viện không? - Gạt đi sự tức giận, giọng nó bỗng dịu dàng, ân cần và lo lắng quay ra cầm tay Khôi Nguyên lên xem thể nào. Có thể thấy, khuôn mặt nó hiện tại đang vô cùng xót xa. Phải rồi, cậu là người bạn nam thân có 1-0-2 của nó mà! Thân với nhau còn hơn tri kỉ ỉ! Nếu cậu chẳng may có mệnh hệ gì thì người nào gây ra sẽ lãnh lấy hậu quả còn kinh hơn bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục. (Bổng: Hic, sợ quá! Mà chị nghĩ anh Nguyên chân yếu tay mềm đến thế sao? Cơ

bấp chắc phải 8 mũi ấy chứ! Có điều không khoe. *Linh Chi cốc đầu cái con vừa phát biểu và: Ví dụ thôi. Ngu gì mà ngu khủng khiếp thế?)

-Tớ không bị hề hấn gì mà!- Vừa nói, cậu vừa đưa đôi tay đang đau nhức của mình lên cố gắng quay vòng vòng cho nó đỡ lo.

-Ấy đừng làm thế, cậu còn đau mà!-Nó hốt hoảng khi thấy cậu làm vậy. Nó biết là cậu chỉ làm vậy để bạn bè yên tâm thôi. "Tội nghiệp Khôi Nguyên của tớ!"

-Tớ hết thật đấy!-Dù đau nhưng cậu vẫn cố không biểu lộ ra ngoài. Quả thực hấn và cậu đều có tài che giấu cảm xúc rất giỏi.

-Dù không còn đau cũng im nào.

- Ừm...Ừ!-Rồi đôi bạn cười đùa vui vẻ.

Hai người này tuy đang thân thiết với nhau nhưng bên cạnh có 1 kẻ đang không vui cho lắm.

-Hai người dừng lại đi! Tên lư...-Quay qua phía ông khách. Hấn giật mình khi không thấy bóng dáng ông ta đâu.

Nó và Khôi Nguyên cũng đều giật mình. Có lẽ tên chết tiệt đó đã tranh thủ lần trốn nhân lúc nó và cậu đang nói chuyện vui vẻ, hấn nhìn hai đứa đang buồn bán rôm rả bằng cặp mắt...khó chịu. Trời ơi! Vậy là 1 phút lơ đãng mà để mất tên lừa đảo đó sao? Thật là...3 đứa tui nó thật là có lỗi, giờ đây tên lừa đảo chắc đang "cao chạy xa bay" rồi! Huhu, bao nhiêu công sức này giờ bay theo gió à? Huhu.

-Hấn có lẽ chưa chạy được xa đâu! Mau đuổi theo!-Khánh Sơn gấp gáp nói với 2 đứa còn lại.

- Ừ.

Sau đó, người ta lại thấy trên đường xuất hiện 1 cuộc chạy marathon mới. Nhanh như gió, lướt nhẹ như bay. Phải nói là tốc độ bàn thờ.

A! Ông khách kia rồi! Mau mau túm cổ ông ta lại! Cả bọn chạy vù vù lao đến chỗ ông khách. Ông ta đang vừa chạy vừa ôm mặt quay ra thấy tui nó thì hoảng hốt, co giò lên mà chạy thật nhanh. Trận chiến mới diễn ra. Vẫn là chạy, vẫn là 4 con người đó nhưng ác liệt hơn và trên mình 2 người 2 bên đều có thương tích riêng. Khôi Nguyên đau tay, ông khách có khuôn mặt biến dạng bởi cái ầm ډun hông chỉ có phải phẫu thuật mới tạm phục hồi lại được. Người trên đường lại tá hỏa, lại khép nép sang bên đường vì không muốn ăn cháo. Haiz, khi nào mới kết thúc đây? Bống..

"Pí po pí po."- Tiếng còi xe cảnh sát kêu lên riu rít. Chiếc xe lao vút quá chỗ 4 con người đang chạy rồi chợt dừng lại. Từ trên xe, bước xuống là 2 đàn ông cao to lực lưỡng mặc đồ công an. Ông khách khựng lại. Chẳng lẽ đây là công an do Vân Anh với Gia Huy gọi sao? Chết rồi! Quay lại, chạy! Tuy nhiên...

Vừa mới quay gót, ông khách đã bị lũ "oát con" phía sau túm cổ. Hic hic, sao xui quá vậy trời?

Nó với cậu cười hả hê. Cho chừa cái tội lừa đảo. Còn hấn, bên ngoài vẫn lạnh như băng, tay bận túm áo tên xảo trá đang nhăn nhó vì nhận ra mình đã ngu (Giờ mới biết sao?) Thôi xong, coi như công sức bỏ trốn và phải vác cái mặt "toẹt vò" này đổ sông đổ biển. Không biết chi bị phạt hay "được" ăn com tù đây?

2 anh cảnh sát tiến đến, hấn tóm gọn ông ta giao cho cảnh sát. 1 anh cảnh sát giữ lấy, 1 anh nói với tui nó:

-3 bạn theo chúng tôi đến đồn cảnh sát luôn nhé.

- Được-Cả 3 đứa.

Nói rồi tất cả lên xe. Tên lừa đảo này giờ cảm như hén bống lại nháo nhào lên:

-Thả tôi ra! Tôi làm gì sai chứ?

-Cho tôi xuống đi mà! Tại tôi phải làm theo lệnh của ông chủ chúng tôi thôi!

-Làm ơn đừng mang tôi đến đồn cảnh sát, tôi biết tôi sai rồi!

...V....V....

Ông ta cứ lải nhải rồi thỉnh thoảng hét toáng lên như vậy thật phiền phức. Người đầu mà năng lượng nói nhiều thế không biết? Thật khiến người ta vừa buồn cười vừa bực mình mà! (Hội mấy anh chị cũng có nguồn năng lực dồi dào lắm đó!)

Đến đồn cảnh sát rồi. Ông khách vẫn cứ lải nhải như vậy. À không, đến đây rồi thì gọi là tên lừa đảo mới đúng. Ôi! Cuối cùng bao nhiêu mệt mỏi cũng được bù lại bằng việc này. Sung sướng quá! Hừ, chưa bao giờ bắt một người mà cả 3 đứa mất nhiều thời gian như vậy. Thật ra thì tại chỉ bắt hơi họ. Nhưng cốt yếu trong việc này lại vô cùng quan trọng.

Gia Huy với Vân Anh đến chỗ tui nó kèm theo "bà vợ điên" của tên lừa đảo kia. "Bộ ngũ siêu đẳng" cười với nhau. 1 nụ cười vừa sung sướng vừa mệt mỏi. Sau khi đưa ra đầy đủ chứng cứ cần thiết, cảnh sát đã tạm giam hai "vợ chồng" nhà này rồi cho người điều tra về nhà hàng Cái bụng đói. Hai tên lừa đảo một tên chỉ biết cúi mặt còn 1 tên thì la trời la đất. Đúng là họ có lỗi nhưng thật ra cũng chỉ tại phải làm theo lệnh thôi! Nói gì đi nữa họ cũng lỡ sai rồi, đành chấp nhận chịu hình phạt từ pháp luật vậy.

Sau khi điều tra, cảnh sát không chỉ tìm ra được sự trùng khớp với lời khai của hai người kia mà còn phát hiện thức ăn ở nhà hàng Cái bụng đói không đủ tiêu chuẩn để tiếp tục hoạt động. Thế nên, người ta vừa hay tin nhà hàng này đóng cửa, vừa hay tin chủ nhà hàng bị bắt vì tội dựng chuyện vu khống, bôi nhọ nhà hàng đối thủ và phải bồi thường bằng 1 số tiền không hề ít ỏi. Còn LC Restaurant không bị ô uế danh tiếng mà còn nhận được số tiền bồi thường vô cùng thỏa đáng. Vui hơn, sau khi nghe tin này, khách hàng kéo đến LC Restaurant nườm nượp, đông đến nỗi có xây thêm 3,4 nhà hàng thế nữa cũng chưa chắc chứa nổi lượng khách khủng như vậy.

Mọi chuyện kết thúc, giờ đây tất cả đều tốt đẹp. 1 điều đáng vui với tụi nó nói riêng và LC Restaurant nói chung.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau khi giải quyết xong mọi việc, "Bộ ngũ siêu đẳng" đã cùng nhau ăn 1 bữa no nê ở LC Restaurant. Món kem dự tính sẽ ăn ban đầu (trước khi xảy ra chuyện tên lừa đảo đó à!) giờ đây lùi về thực đơn tráng miệng. Tụi nó đang ăn trưa, ăn trưa muộn vì đã 2 giờ chiều rồi. Hihi, may mà buổi chiều trường Royal nghỉ học. Với lại cũng may khi nhà hàng này thuộc tập đoàn của nhà nó nên mới có phòng VIP để cả 5 đứa ngồi lại ăn. Chứ không thì nhìn cảnh ngoài kia mà đau đầu. Đông như kiến.

Cả bọn vừa ăn vừa cười đùa vui vẻ, kẻ nhiều "muối" nhất không ai khác là chị Linh Chi nhà ta. Lầy hết phần người khác. Không biết cứ tung tung kiêu này rồi tương lai có ai dám rước về không nữa? (Đầy, tại chị Linh Chi kén cá chọn canh đấy chứ!) Buồn đủ thứ trần đời! Nào dưa lê, nào là dưa chuột, nào là hành, nào là muối, ... nhưng xem ra mặt hàng của 5 con người này không bao giờ là hết.

Chuyện "Bộ ngũ siêu đẳng" đem ra tám nhều nhất còn gì hơn là ca ngợi chiến công của mình trong công cuộc truy đuổi tên lừa đảo xảo trá (Có ai lừa đảo mà ngây thơ đâu!) đây "gian truân" và "vất vả". Việc này ai cũng có công. Mà công lớn nhất thuộc nó hấn và Khôi Nguyên. Trong khi "nàng" nhà ta hết lời khen cậu tài ba, giỏi giang, dù đau nhưng vẫn hạ được ông khách đó bằng cú "âm nhất chưởng" thì đối với "chàng", "nàng" ngó lơ. Cậu cười ngượng ngùng, chột nhìn khuôn mặt khó chịu tiềm ẩn (Tại anh có tài che giấu cảm xúc đó!) của hấn mà thay đổi sắc thái ngay lập tức. Vẫn vui vẻ nhưng lần này chú ý biểu cảm của

1 trong những thằng bạn thân nhất hơn. Nó vẫn cứ khen Khôi Nguyên rồi rít, hỏi thăm xem tay cậu còn đau không, đưa thuốc rồi...v...v... Chẳng thèm quan tâm 1 người cũng có chiến công vô cùng hiển hách ngay bên cạnh. Làm người ta có gì đó gọi là...tụi!

-Nguyên, cậu còn nhức tay không? Thuốc nè! Đưa tớ xem nào!...bla...blap...-Nó tung ra cả tấn lời lo lắng đến cậu. Cậu cười nhẹ:

-Không sao đâu Chi, ! Có 1 người cũng có công lớn lắm trong vụ này đấy! -Rồi mắt cậu hướng về hấn.

Nó quay ra nhìn. Mặt hấn vẫn lạnh không cảm xúc. Ừ thì vụ này công hấn cũng lớn đó! Nhưng nhớ lại cảnh hấn đang ôm nó bỗng chợt thả ra khiến nó suýt mất mặt thì tức không chịu nổi. May mà có cậu- người bạn tri kỉ đỡ. Hừ, anh muốn khen thì tự khen 1 mình đi! Cái loại người ta chưa đập cho là may rồi. Người gì đâu mà cứng như tảng đá! Đã lạnh lùng lại còn thiếu suy nghĩ.

-Kệ anh ta. -Nói xong nó hững hờ quay lưng lại, để lại cho tất cả mấy đứa còn lại cú sock to lớn. Đúng là nó không ưa hấn nhưng ai có công thì nó chắc chắn sẽ khen ngợi. Đáng này...Lại vụ gì nữa?

Hấn vẫn chẳng nói gì, mặt vẫn lạnh tựa sắt nhưng thực sự trong lòng đang cảm thấy...hụt hẫng. Việc khen hay không đối với hấn không quan trọng nhưng sao việc này nếu có nó thì lại quan trọng đến thế? Sao hấn lại khó chịu thế này? Hấn việc gì phải để ý tới con nhỏ nhiều lời như nó chứ? Cảm giác này rất lạ, hơi buồn. Hấn đã từng buồn, nhưng không phải theo kiểu này. Không biết từ lúc nào, nó lại khiến hấn trở nên như vậy? Dù mới là 1 biến động nhỏ thôi? (Ái chà! Kiểu này thì chắc lát nữa trời mưa to quá!)

Nó bơ hấn. Vẫn nói chuyện vui vẻ với lũ bạn nhưng không thèm ngó tới hấn dù chỉ 1 cái. Hấn khó chịu. Bắt đầu bực rồi đấy! Chọc tức hay mỉa mai, thậm chí là chửi rủa cũng được. Quay lại nói chuyện với người ta đi chứ! 1 lần thôi! Cho người ta ăn kem bơ vậy là no lắm rồi. Đừng thế nữa mà!

Bên ngoài hấn vẫn không để lộ lấy 1 chút cảm xúc nào nhưng mắt cứ dán thẳng vào nó. Khôi Nguyên chăm chú quan sát hấn này giờ. Cũng lạ lắm à nghen! Thăng Khánh Sơn hình như hôm nay có chút gì đó không bình thường. Thật khó để biểu đạt ra nhưng nói chung nó khác khác thế đó! Mà Linh Chi nữa, xem hấn như bù nhìn kiểu này thì chắc đang giận điều gì đó rất đặc biệt. Hay là...Do chuyện hấn "thả tự do" nó hả? Hừ hừ ha ha! Cậu không biết nên tức hay nên cười nữa. Lúc ấy, cái thằng bạn íu quí của cậu dám ôm Linh Chi á! To gan! Tự tiện ôm nó là 1 tội lớn đó! Nhưng nghĩ lại cũng nhờ lúc hấn thả nó ra thì cậu mới có cơ hội ra đỡ và ngắm kĩ khuôn mặt không góc chết của "nàng". Hừ hừ ha ha! Nên tức hay nên cười đây?

Một lúc sau cả 5 đứa đã có mặt ở công viên giải trí. Ăn xong rồi đi chơi chứ nhỉ? Xả lỏng chút chút đã! (Bóng: Mấy người lớn cái xác mà còn đến đây chơi à? *Cả hội ra cóc đầu con vừa mở miệng: Đi mãi mấy chỗ sang trọng chán lắm rồi. Mà nơi này cấm người 17 tuổi à? *Tụi cùng hòng)

-Ủây, sẽ vui lắm đây! - Vân Anh trầm trồ trước công viên rộng lớn. Từ nhỏ đến nay, pama cô rất ít đưa cô tới những nơi này. Thay vì đó là những chỗ quyền quý cao sang có quá nhiều phép tắc khiến người ta khó chịu, không gian ngột ngạt bao phủ chứ chẳng thoáng đãng, dễ chịu như vậy. Hihi, bây giờ thật thích quá! Ở đây có nhiều trò chơi thật! Nào là tàu lượn siêu tốc, xích đu, đu quay, ... Tha hồ vui chơi rồi! Hehe, hôm nay cô nhất định sẽ khám phá toàn

bộ khu vực nơi này. Trước kia, xích đu là trò duy nhất cô được chơi. Thế nên hôm nay nhất định phải tận hưởng. (Tuổi thơ thiếu thốn!* Vân Anh: Ừm, nhưng tại bố mẹ chị bận quá thôi!)

Gia Huy thấy nụ cười ngọt ngào sung sướng trên môi Vân Anh thì cũng bắt giác cười theo. Nụ cười ấy sao mà đẹp đến thế! Đơn thuần, giản dị nhưng vẫn lôi cuốn người khác. Ôi! Đúng là 1 tuyệt tác được tạo hóa ban tặng! (Eo ôi! Anh Huy sến!)

-Haha! Chắc chắn sẽ vui rồi! Mà... Ừa? Sao Gia Huy cứ nhìn Vân Anh rồi cười như tự ki tự vậy? (Tài sắc đó má ưi!)- Nó cũng hừng hực không kém cô bạn. Tự dừng lại phát hiện ai đấy đang "tự ki" mà đánh thức khiến người ta mặt đỏ hơn hơn quả gấc chín. (Haiz, sa mạc lời với má này!)

-Nhi... Nhìn gì đâu?- Gia Huy bao biện. Quay qua thấy Vân Anh đang nhìn mình chăm chăm bằng cặp mắt khó hiểu thì mặt càng đỏ hơn.

-Ay yo. Thế sao lại lắp bắp! Tao cũng thấy mày nhìn "người ta" mà!- Khôi Nguyên cũng nhập hội trêu ghẹo thẳng bạn. Có ý nhấn mạnh từ "người ta".

- Ừm... (Hết cãi được rồi ha!)

-Th... Thôi, mình đi vô chơi đi!- Đến lượt Vân Anh đỏ mặt. Cô vừa mắc cỡ nhưng cũng vừa ...thích thú (Vì cái anh đặc biệt nào đó nhìn mình đấy ạ!), cổ tình đánh trống lảng.

Nó với cậu cười khúc khích với nhau. Từ ánh mắt, điệu bộ, thần thái đều thể hiện trọn vẹn 1 từ là... GIAN!!! Haiz, cả hai bạn kia mặt đỏ tía tai cả rồi. Vậy coi như tạm tha, không bóc mẽ nữa.

- Được rồi, hiện tại buồng thả 2 người nhưng 1 lúc nào đó sẽ không yên với tụi tụi đâu!- Nó "đại diện" cho "hiệp hội" gồm... 2 đứa "phát biểu". Mặt vẫn không ngừng gian tà.

- Rồi rồi, đi thôi!- Cậu nói rồi 2 tay kéo 2 thằng bạn, cậu kéo theo nó, nó kéo theo Vân Anh tiến vào đi mua vé.

"Bộ ngũ siêu đẳng" mua vé chơi trò chơi mạo hiểm. Bước dạo đầu là tàu lượn siêu tốc. Chiếc tàu cứ lượn lên đỉnh điểm bỗng lại tụt xuống "hố" sâu. Có những lúc đang bay lên cao chót vót, người ở dưới tưởng như có thể với lấy trời xanh thì thộp một cái xuống dưới cách rõ xa nơi đỉnh điểm vừa rồi. Quả thực, trò này nếu ai yếu tim thì sẽ chết khiếp. Đã có những tiếng la hét làm trời đất rung chuyển khi bất ngờ lên cao rồi hạ sâu xuống nhưng 1 khi đã trải nghiệm thì đã vô cùng. Tụi nó không thuộc trong số những người yếu tim nên rất thoải mái và thư giãn. Nếu có tiếng hét thì chắc cũng chỉ để giải tỏa căng thẳng hay ngẫu hứng thôi. Nói chung khá thú vị.

Tiếp theo, đu quay 360° đã giúp "Bộ ngũ siêu đẳng" được vui vẻ tới bến. Chiếc đu quay từ mặt đất nâng lên 6 m rồi quay tít từ 5 vòng trong 1 phút. Sau đó hạ xuống bất ngờ, rồi lại nâng lên cao, rồi lại xoay tít từ 5 phút, rồi lại... v... v... Tóm lại người ta chỉ cần mình hết thời đã đủ một không thờ ra hơi rồi. Được cái vui chả kém Tàu lượn siêu tốc đâu nha!

Còn vô vàn trò chơi tụi nó đã cùng nhau trải nghiệm. Ngoài 2 trò trên, 5 con người này còn khám phá đủ thứ. Chán nhất có lẽ là đi vào Ngôi nhà ma. Thấy người ta bảo vào đó sợ lắm nhưng thích lắm, tụi nó cũng vào theo. Ai ngờ mọi chuyện diễn ra chán ồm. Đi suốt từ đầu này thẳng đến cửa sau kia, có rất nhiều con ma, quỷ, zombie,... ra hù tụi nó. Nhưng kết quả nhận được là chẳng những tụi nó không sợ mà còn hù lại hoặc thậm chí đá mấy con ma kia vài cái. Hừ, ma giả thì ai sợ cho nổi? Ừ thì hóa trang kĩ lưỡng đó nhưng tụi này miễn nhiễm với ma nên chẳng sao. Haha! Ấy vậy mà trong 5 con người ấy lại có ai đấy sợ đến nỗi co rúm người và chỉ biết túm chặt tay người bên cạnh lại thôi. Vâng, là chị Vân Anh sợ ạ! Cả đám cười ha hả thì chị lại co rúm túm lấy cánh tay của anh Gia Huy (Người bên cạnh ạ! Sợ quá quên luôn đang làm gì với ai rồi!) Thình thoảng Vân Anh còn hét toáng lên khi những con ma (giả) cứ bám theo mình. Nhưng không sao! Đã có Gia Huy ở đây cơ mà! Anh sẽ bảo vệ cho cô (Em mất máu rồi đó 2 anh chị!) Lúc đầu, anh ngỡ ngàng khi có người túm chặt lấy tay mình, đặc biệt người đó lại là... Tuy nhiên, sau 1 hồi liên tưởng vắn vớ, anh chàng đã trấn tĩnh lại "bảo vệ" cho cô, bằng tất cả tấm lòng chân thành (Ma giả mà anh làm như...) Có anh, cô cũng thấy yên tâm. Anh như 1 vật che chắn luôn luôn chờ che cho cô. Cô cảm kích lắm! Thấy ấm áp lắm! Mà hình như... cô và anh đã... rồi thì phải! Đến mấy đứa ngoài lề nhìn vào mà còn phải há hốc mồm cơ mà. Ừi giờ ơi! Tinh tứ đến thế là cùng!

Buổi đi chơi kết thúc, trời xé tà rồi. Đã đến lúc đưa nào về nhà đưa này thôi! Cả bọn cùng nhau về nhà (Đi bộ nhé!) Vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Hết cùng đường thì lưu luyến chia tay. Hôm nay thật ý nghĩa. Tụi nó đã hoàn thành xuất sắc chuyện tên lửa đảo, đã thể còn đi chơi sáng khoái ở công viên giải trí nữa! Ôi! Thật thích thú quá đi! Tinh thần thật thoải mái quá đi!

Mấy trò ở công viên mình vừa tham khảo vừa chế ra chút chút đó mọi người ạ! Đừng ném đá nha! À mà mấy chương gần đây có nhạt thì cũng mong mọi người bỏ qua cho mình nhé! Mình có nhiều lí do nên mới vậy. Mình hứa, chap sau và những chap sau nữa sẽ cho nhiều muối hơn để không bị nhạt. Vẫn mong mọi người ủng hộ truyện nha! Mình cảm ơn và pi pi mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Sáng hôm sau...

Hôm nay nó đến trường trong niềm hứng khởi. Vừa đi vừa huýt sáo. Ôi! Sao bỗng dưng Linh Chi nhà ta yêu đời thế nhỉ? Là thật!

Đúng! Quả thật có 2 điều kì lạ ở nó hôm nay.

+Thứ nhất. Đi học sớm đột xuất. Hằng ngày phải sát giờ mới đi mà bữa nay đến sớm 1 giờ 45 phút lận! Chưa biết động hứng hay sao nhưng cũng nhờ đó mà đi rõ thông thả ung dung chứ không cuống cuống lo muộn học như mọi ngày.

+Thứ 2. Cái này không gọi là kì lạ mà chỉ dừng ở mức độ khác lạ thôi! Hôm nay nó không đi bộ hay bắt taxi mà đã sử dụng 1 phương tiện vô cùng quen thuộc đối với mỗi chúng ta: xe đạp địa hình. Sẽ không có gì để nói nếu nó không sở hữu chiếc xe đạp hay chiếc xe đạp không thuộc quyền sở hữu của nó. Tại sao ư? Đơn giản là vì Nguyễn Nhật Linh Chi đâu phải con nhà nghèo, gia đình đâu thiếu thốn đến mức dùng chiếc xe đạp tầm thường như thế! Nó là tiểu thư đấy! Tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Gia hẳn hoi đấy nhá! (Nói tiểu thư chứ chị í không có tiểu thư đâu ạ! Quậy chết đi được! Mất hình tượng chết đi được!) Gia thế kékéch xù, nổi tiếng hạng nhất nhì toàn cầu, sở hữu trong tay vô vàn chi nhánh lớn nhỏ khác nhau, quyền lực có tiếng, ... Chưa biết tả sao cho hết. Thế mà... Chơi cái xe đạp có phải quá quê?

Ờ thì nghe thấy quê đấy nhưng những người mê xe đạp địa hình nhìn vào thì phải cảm nín ngay và luôn. Chiếc xe đạp nó đi là chiếc SFxx- Sản phẩm hợp tác mới nhất của 2 tập đoàn nổi tiếng Bianchi và Ferrari với trọng lượng cũng như khối lượng siêu nhẹ nhưng vận tốc thì nhanh khủng khiếp có giá trị là nửa tỷ đồng. Chiếc xe màu đen, thiết kế đẹp và đúng chuẩn với style của nó. Vậy còn ai dám chê nó quê không? Chịu chơi lắm đấy nhé! À mà cũng không phải. Nửa tỷ đối với nó là gì? Tập đoàn nhà nó hàng tháng thu về mấy trăm triệu đô thì chùng đó thấm vào đâu? Còn chưa bằng 1 phần li ti nữa cơ mà! (Nãy giờ mình chém nhảm ạ! Từ chiếc xe đến thu nhập hàng tháng của nhà chị Linh Chi mình chỉ phóng đại ra thôi nha!)

Thoáng chốc nó đã đến trường. Ngôi trường bây giờ trông thật vắng vẻ. Phải thôi, bữa nay nó đi học sớm nhất mà! Trong khi mọi ngày là người muộn nhất thì hôm nay đảo ngược lại- sớm nhất. Hihi! Nó cảm thấy rất vui! Đi sớm nhất có thể coi là một niềm tự hào đối với nó đó! (.=.) Nhưng... Không có ai ở lớp, chỉ có một mình nó, liệu có nhàm chán quá không? Ai sẽ nói chuyện với nó, chơi đùa với nó? Chắc ngồi không buồn lắm!

Nghĩ ngợi miên man là vậy nhưng nó vẫn cứ vui vẻ cất xe rồi xách cặp lên lớp. Ủa? Sao ở kia lại có chiếc Lamborghini Veneno Roadster ở kia? Chẳng lẽ đã có người đến rồi ư? Vậy "danh hiệu" đến trường sớm nhất của nó hôm nay... Nó có ý không quan tâm nữa mà đi thẳng lên lớp. Chắc gì đã có học sinh nào đến sớm hơn nó. Có lẽ là ai đó để tạm ở đây hay gì gì đó thôi! Nào! 1! 1! A! Thắng tiến!!

Vào lớp, nó ngó nghiêng tứ phía xem đã có ai tới chưa. Dãy kia không có, dãy này không có ả, chỗ kia cũng không có, chỗ này không có, chỗ kia cũng không có, ... bla blap... Haha! Lớp nó chưa có người nào cả! Vậy là nó đi sớm nhất lớp! Về chỗ ngồi thôi!

- Là la là la L... - Đang vừa hát vừa nhảy chân sáo tới chỗ ngồi, tâm trạng đang vui vẻ bỗng nó mất vui khi nhìn xuống chiếc ghế của nó và chiếc ghế của kẻ ngồi bên cạnh. Gì thế này? Nó đang thấy cái gì thế này? Trời đất quỷ thần ơi!!! Có tên dám cướp mất "danh hiệu" đi học sớm nhất lớp cũng như nhất trường, đồng thời "cướp" luôn chiếc ghế "yêu quí" của nó nữa chứ!!! Axxxxx!!!!!! Điện tiết rồi nha!!!! Tên này to gan gớm! 1 lúc "chôm" luôn 2 "thứ" quý giá của nó à?!!!! Được! Đã thế thì biết tay nó nè!!!

- Hừ, tên này ăn gan hùm hay sao mà dám cướp chỗ cũng như cướp "danh hiệu" của ta? Đùng là không biết trời cao đất dày mà!!! - Nó tức giận lắm bầm 1 hồi xong thì xắn tay áo lên thật hùng hồn, chuẩn bị xử trảm cái tên kia! À mà trước hết phải xem hắn ta là ai cái đã! Bày đặt lấy sách che mặt cơ đấy! Này thì che!!!

Nó mạnh bạo lấy quyển sách đang che mặt cái kẻ không biết trời cao đất dày kia ra ném bộp phát vô góc tường Quay qua "nhân vật chính"...

- HẢ? LÀ ANH À?!!!!!! - Nó giật mình hét toáng lên khi thấy cái "bản mặt" quen thuộc kia. 1 sự bất ngờ không hề nhẹ- người "chôm" hết tất cả của nó là hắn.

Hắn khẽ mở mắt, nhú mồm khi trước mặt mình là nó. Đây là... Không đâu, nhìn kĩ lại nào! Nhưng kết quả vẫn là...

- Sao lại là cô? - Hắn ngồi bật dậy, trên khuôn mặt đẹp troai lúc này không giấu nổi sự ngạc nhiên nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng.

- Câu đó tôi phải hỏi anh. Anh đến đây hỏi nào? Sao đi sớm thế? Muộn hơn tí nữa thì mắc bệnh hiểm nghèo à? (Chị thì đi trễ quá cơ! *Linh Chi chợt nghe thấy liền ném dếp và... *AAAAAAAAA!!!!!! *Các bạn biết rồi đấy! =.) Dám cướp chỗ ngồi của tôi và "danh hiệu" đi sớm nhất của tôi! - Nó tuôn ra 1 tràng với khuôn mặt không thể nào giận dữ (đáng yêu) hơn.

- Tôi chỉ nằm nhờ tí thôi. Mà cái gì cơ? "Danh hiệu" đi sớm nhất á? Hahahaha!!! - Hắn cười lớn khiến mặt nó đỏ bừng bừng như nổi lửa.

- Thì sao?!!! Cái đó tại anh hết đấy!!!!!! - Nó.

Hắn nhìn nó đang tức giận rồi nhếch mép cười trong tích tắc. 1 điệu cười kiểu gì thế này? Cứ như có ý bảo cái "danh hiệu" của nó thật nực cười không bằng. Đáng ghét! Thế nên, vâng, chị Linh Chi sôi hết cả máu rồi ả!

- Anh cười cái gì?!!!! - Nó.

- Cười gì kệ tôi. - Hắn.

- Trêu đùa người ta chứ gì? - Nó.

- Cô muốn nghĩ gì mặc cô. - Hắn.

-Đồ đáng ghét!-Nó.

-Tôi nghe câu này lần thứ N rồi đấy!-Hắn.

-Hừ.-Rồi nó lôi cái ghế của mình ra ngồi,để cái tên bên cạnh nhìn vào mà cứ mỉm cười nhẹ trong vô thức,chỉ là 2 mép miệng khẽ nhếch lên thôi,chênh lệch với không cười 5 độ,cũng diễn ra nhanh nữa,0,01 giây.Vì thế nên khó ai nhận ra đó là 1 nụ cười.1 nụ cười thấp thoáng trong tích tắc,có thể khiến toàn bộ girl trên thế giới đổ âm âm.Nhưng ẩn ý của nụ cười đó là gì?Đáp án thật khiến người ta không ngờ và chính hắn cũng không ngờ.

Công nhận nó giận trông dễ thương thật!Đáp án là đó đó!Hắn nghĩ xong mà chỉ biết tự chửi rửa mình trong lòng thôi!Gì mà dễ thương chứ?Nó y như là quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào mà dễ thương á?Hắn đúng là điên rồi!Điên thật rồi!Điên vô cùng rồi!Nếu nhớ không nhầm thì đây không phải là lần đầu tiên hắn thấy nó xinh. Trời ơi!Thế diện,thế diện tròn đi đâu rồi?!!!

Các bạn nhớ đón đọc những chap tiếp theo nhé!Dạo này mình bận nên khó mà ra chap.Phải cố gắng lắm đó!Thôi thì xin lỗi các bạn nhiều lắm!Mình hứa nếu rảnh sẽ viết tiếp.Hứa đó!Nhớ ủng hộ nha!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Nó với hắn cùng ngồi trong lớp, cả hai không nói với nhau nửa lời sau cái "Hừ" của nó.Quyển sách của hắn lúc này che mặt giờ vẫn đang "yên vị" ở xó tường.Hắn thấy rồi,thấy quyển sách của mình ở đó rồi,cũng biết người ném quyển sách là nó.Nhưng rốt cuộc chẳng phản ứng gì,chẳng "xử" nó giống như nếu đó là người khác. Gì đây?Sao hắn hành động lạ vậy? Thường thường nếu ai mà dám làm như nó sẽ bị hắn liếc đôi mắt lạnh thấu xương đến rợn người càn quét khắp khuôn mặt và "xử" cơ mà.Lần này hắn đúng là khác thường. Thôi ,cứ coi như nó là con gái nên hắn không thèm chấp đi. Thật sự thì việc hắn không thèm "xử" con gái cũng không có sai nên cứ coi là vậy đi!

-Này,sao anh đi học sớm thế? -Cảm thấy sự im lặng giữa hai con người gần như chuyên chiến tranh mồm với nhau quá khó chịu,nó lên tiếng "bắt chuyện" trước.

-...-Hắn chẳng nói gì,mắt hướng về phía cửa sổ.

-Nói đi, đừng có làm thinh!-Nó.

-...- Vẫn không có bất kỳ một phản ứng nào từ hắn,mắt hắn vẫn không rời khỏi bên ngoài cửa sổ cửa sổ.

-Đừng giả điếc nữa!!!-Nó bắt đầu hơi cáu.

Lúc này,hắn mới lười biếng ngo nguẩy.Ánh mắt khẽ chuyển qua nó,rồi lại quay sang phía cửa sổ,tay chỉ thẳng ra ngoài đó,nơi có ông mặt trời khoác trên mình chiếc áo đỏ rực chào ngày mới.

- À,ngắm mặt trời mọc hả?-Nó ồ lên.

Hắn gật đầu nhẹ.

-Cái này thú vị nè!Nhưng sao anh lại nhất định phải ngắm ở đây?

-Vi...-Đang định nói, bỗng người hắn lạng ra.-Đi đến đây tiện thể đến giờ vô học luôn.(Anh lấy bừa một lí do chẳng khớp nhập tí nào với những gì anh đang nghĩ cả!)

-À...Hồi ở Mỹ tôi cũng đã từng!-Nó thấy ở câu trả lời của hắn có vấn đề nhưng thôi,hứng thú lảng qua một chuyện khác đi.

-Sao cô phải sang bên Mỹ học tập.7 năm trước ở nước ta cũng có những ngôi trường đầu kém gì bên đó.-Bấy giờ hắn mới nói câu đầu tiên với nó kể từ giây phút cả 2 im lặng.

-Tại có lí do.-Nó cũng đang hướng mắt về nơi có ánh sáng rực rỡ mà gián dị của mặt trời.

-Lí do gì?

-Haiz...Tại hồi đó bà ngoại tôi bị ốm nặng,muốn tôi qua bên đó sống chăm sóc bà luôn.Nói chăm sóc chứ suốt ngày tôi chỉ biết ngồi bên bà kể chuyện cho bà nghe,nói chuyện với bà,lấy nước hay đưa gì đó cho bà nếu cần.Đơn giản vậy thôi!Quan trọng nhất là làm bà vui và mau khỏe lại.Rồi một thời gian

sau khi bà đã đỡ hơn thì tôi bắt đầu đi học. Ở bên đó tôi giờ mới về nè! Hihi, là con một như mama tôi thật khổ, và tôi cũng vậy. Tôi là đứa cháu duy nhất của ông bà nên ông bà cưng tôi lắm! Cũng vì thế mà khi bà ốm chỉ muốn tôi qua đó thôi!- Nó hoài niệm lại cho hần nghe.

-Không cần mẹ cô à? Bà ấy cũng là con một mà!-Hần.

-Hihi-Nó cười vu vơ.-Mama với papa tôi bận tới mắt tới mũi, lấy thời gian đâu mà qua đó chăm bà. Đến thời gian bên tôi cả 2 người ấy cũng không có nữa là...-Nói tới đây nó cúi đầu xuống, đôi mắt có nét đượm buồn.-Không phải họ bỏ bê tôi. 2 người cũng rất chiều chuộng tôi, nhưng công việc của họ chiếm sóc hầu như toàn bộ giờ giấc rồi.

Hần nhìn nó, bằng 1 cách nhìn khác. Con nhỏ tính cách tung tung, nóng nảy, sớm nắng chiều mưa hần quen mà cũng biết buồn ư? Ừ, nó buồn cũng phải! Hần đã và đang mang 1 hoàn cảnh giống nó. Bố mẹ hần cũng chẳng rảnh rỗi gì. Suốt ngày công việc, công việc và công việc. Hần lại không phải người giao tiếp giỏi, cũng ít thích tiếp xúc với người khác ngoài "lũ bạn" nên lắm lúc cảm thấy rất cô đơn. Ban ngày còn có thể chơi đùa cùng những thằng bạn tốt (Các bạn biết gồm ai rồi đó!), nhưng khi trời tối, trở về nhà, hần lại chẳng có ai bên cạnh. Bố mẹ hần phải đi công tác nhiều. Chẳng lẽ hần trò chuyện với người giúp việc à? Haiz, xét cho có lý có tình thì hai người họ không có lỗi. Lỗi ở công việc, ở những vụ giao dịch, những bản hợp đồng nghìn tỷ. Chẳng biết chúng có ma lực gì mà khiến mọi người không còn thời gian bên gia đình nữa nhỉ? Tiền? Sự thành đạt? Quyền lực? Hừ, những thứ đó mua được tình cảm sao? Mua được hạnh phúc gia đình sao? Sao chúng cứ khiến người ta bận rộn đến mức đó thế? Thật là...

-Anh có giống tôi không?-Sau một hồi cúi mặt buồn bã, hần cũng im lặng, nó khi này mới lên tiếng.

Hần gật đầu nhẹ.

Nó bật cười, 1 nụ cười chẳng vui về gì mà chất chứa đầy tâm trạng về đời sống gia đình. Coi bộ, hần cũng giống nó thật. Nhiều lúc cũng rất cô đơn, nhiều lúc cũng vô cùng buồn chán.

Nó và hần lại quay về trạng thái im lặng. Cả 2 không nói gì, mắt đều đưa về nơi có ánh mặt trời.

Cả hai không nói, nhưng không phải không biết người ngồi bên cạnh đang nghĩ gì. Đang nghĩ về sự cô đơn, buồn chán khi mặt trời đã lặn mà ở bố mẹ không có nhà, chỉ ở một mình. Cảm giác ấy quá quen thuộc rồi, nhưng sao nghĩ đến ai cũng thấy khủng khiếp? Tại nó quá ngọt ngào!

Nó và hần cứ thế. Khoảng 15 phút sau (Khoảng thời nhè để mọi người dễ hình dung à!), học sinh bắt đầu đến lớp, rồi cả Khôi Nguyên, Vân Anh và Gia Huy cũng đến. Mới bước vô cửa phòng học, Vân Anh đã tới bên nó "hỏi tội".

-Linh Chi, sao hôm nay mày đi sớm thế? Mắt công cả 3 đưa đi rù!

-Oh số rù nha! Hôm nay tao nổi hứng. -Nó thoát khỏi trạng thái buồn bã khi nghĩ về thời gian pama dành cho nó, trở lại tinh nghịch giải thích với cô bạn. Một lí do cực kỳ cực kỳ "chính đáng"!

-Ay yo, kiểu này trúng gió độc mới đúng!- Vân Anh lém lỉnh trêu nó. Cả bọn cười ha hả. Cô và nó bật cười thành tiếng. Khôi Nguyên và Gia Huy đứng ở ngoài khẽ mỉm cười, duy chỉ có hần là trầm biểu cảm như 1 không cảm xúc.

-Thế cả 3 người rù nhau đi học à?-Nó hỏi sau một hồi cười như được mùa.

-Không có đâu! Tớ hôm nay đi bộ tới trường (Vì anh í cứ nghĩ chị Linh Chi hôm nay cũng đi bộ tới trường), tình cờ gặp "2 con người kia" đang đi bên nhau nên mới "xác nhập" đó chứ!-Khôi Nguyên nhấn mạnh cụm từ "2 con người kia" làm những ai đó đó ửng cả mặt.

-Ồ!!!-Nó quay qua nhìn cô bạn cùng Gia Huy đang ngượng ngùng bằng con mắt "đầy nghi ngờ", cả 2 người ấy lại càng ngượng hơn.

-Tụi tớ cũng đang định đi rù cậu với thằng Nguyên thì giữa đường gặp nó đấy chứ!-Gia Huy lên tiếng biện hộ sau 1 hồi mặt đỏ hơn cả ông mặt trời ngoài kia. Ai ngờ lời bào biện này lại được nó với cậu dùng ngược để trêu chọc.

-"Tụi tớ" nữa cơ á?-Nó với cậu đồng thanh. Câu nói này khiến Vân Anh và Gia Huy mặt đã đỏ lắm rồi lại càng đỏ hơn, tưởng như sờ vào có thể bỏng tay luôn vậy!

Giữa lúc này, may sao có hần giải vây cho "cặp đôi" này, bằng 1 câu nói:

-Xuống canteen không?

Đương nhiên tất cả đều nhiệt liệt hưởng ứng và người hứng thú nhất không ai có thể cướp vị trí của nó được! Rồi "Bộ ngũ siêu đẳng" "hùng hổ" đi xuống canteen. Bấy giờ, mặt Vân Anh và Gia Huy vẫn còn rất đỏ nhưng đã đỡ hơn nhiều. Cả 2 đang thầm cảm ơn hần trong lòng. May có hần giải vây chứ không thì lại bị nó với Khôi Nguyên đem ra chọc quê rồi! Mà cả 2 cũng nghĩ nghĩ về đối phương nữa! Thật ra sáng nay họ cũng chỉ bắt gặp "đối phương" trên đường đến trường nên mới đi cùng nhau thôi! Khoảng thời gian 2 người ấy đi bên nhau cũng khá im ắng. Đơn giản vì họ thẹn thùng, nếu có nói chuyện chắc cũng chỉ vài câu. (Nói vài câu nhưng họ không nói ít đâu à! Dừng từ này chỉ để minh họa cho sự ngượng ngùng của chị Vân Anh và anh Gia Huy đến nỗi đôi lúc không dám nói gì thôi nha!)

"Bộ ngũ siêu đẳng" xuống canteen gây náo loạn cả trường cũng chỉ là 1 chuyện thường vì nhan sắc của cả 5 đã được khẳng định từ lâu. Đúng 8 giờ, tiếng trống trường vang lên, vào học. Buổi học trôi qua êm đềm. Ngày hôm ấy cũng khá bình dị nhưng có lẽ là khởi đầu của "Bộ ngũ siêu đẳng". Nó với hần nói chuyện không chiến tranh liệu có phải là khởi đầu cho 1 tình bạn đẹp, sau đó có thể tiến xa hơn? Vân Anh với Gia Huy đi cùng nhau, nói chuyện với nhau (dù là "ít") liệu có phải là 1 trong những bước đầu của 1 cuộc tình mới chớm nở? Để biết được kết quả các bạn nhớ đón đọc những chap tiếp theo

nhé!(Ôi!Anh Khôi Nguyên không có tên,tức là bị ra rìa.Tội nghiệp!)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35

5 rưỡi, khi trời mới tờ mờ sáng thì trên nẻo đường vắng tanh xuất hiện một "con ma tốc độ".Quả đúng với cái tên,"con ma" đang phi như bay trên chiếc SFxx của mình tới trường Royal.Nghe xong chắc các bạn đang cảm thấy quen quen đúng không nào?Vâng,thật sự thì "con ma" ấy rất gần gũi với chúng ta.Bởi vì nó là...

Đạp xe điên cuồng với tốc độ bàn thờ, cuối cùng "con ma" cũng đã đến trường Royal. Giờ nghỉ lại thật may mắn khi vài phút trước trên đường "con ma" đó đi không có một bóng người. Nếu không, với vận tốc điện giật khi này thì không chắc là sẽ không có tai nạn xảy ra. (=.=)

Cất xe xong, chưa có thời gian để thở thì "con ma" đã phải chạy vội lên lớp 11A1 vì một lý do, chỉ có thể thoáng nhìn thấy chiếc Lamborghini Venevo Roadster màu đen sang trọng, bí ẩn cũng ở đó.

Lên đến lớp 11A1,"con ma" đi tới chỗ bàn cuối dãy giữa ném cặp xuống chiếc ghế bên tay phải rồi cũng thả mình tự do xuống ghế đó luôn.

-Học học...An...Anh đến ...lâu chưa?-"Con ma" vừa thờ đốc vừa hỏi cái kẻ bên cạnh một cách khó khăn.

-Hơn 15 phút rồi.Có vẻ cô đã vất vả và mệt nhọc quá nhỉ?-Tên bên cạnh trả lời.Là hấn,Hoàng Khánh Sơn.Vâng,vậy thì "con ma tốc độ" ngồi bên cạnh chỉ có thể là...

-Còn phải hỏi nữa à?Nhờ có ông trời giúp đỡ mà lúc này khi đi trên đường tôi mới không gây ra tai nạn đó!-Nó,chính là "con ma" đã đỡ một hơn,hoi thờ đã đồng đều hơn,trả lời cũng đã không còn khó khăn nữa.(Tội chị ghê!)

-Giờ đã bớt mệt chưa? -Hấn hỏi.

-Đỡ nhiều rồi.-Nó đáp.

-Vậy thì đi!-Hấn đứng dậy,tay dứt túi quần định đi trước bỗng nó hỏi một câu ngờ ngẩn khiến mất hết cả hứng.

-Đi đâu?-Nó "ngốc nghếch".

-Cô còn không biết à?

Nó nghe xong câu nói này của hấn thì ngẫm nghĩ.À!Nhớ ra rồi!Hôm qua nó với hấn hẹn nhau hôm nay sẽ lên sân thượng để...(Các bạn đợi một lát là sẽ biết án nha!)

-Đi!-Nó phấn khởi đứng dậy lon ton chạy trước.Đây là chuyện mà nó thích lắm nè!Hồi ở Mỹ đã có lần nó được trải nghiệm chuyện này. Ôi!Cảm giác ấy thật tuyệt! Tâm hồn nó bình yên đến kỳ lạ.Bây giờ chuẩn bị được thử một lần nữa, còn gì vui sướng bằng đây?(Các bạn biết chị ấy chuẩn bị trải nghiệm chuyện gì một lần nữa rồi chứ?^^)

Trên sân thượng...

Nó và hấn đang cùng ngồi trên mái ngói trường Royal chờ đợi thứ đó xuất hiện.Đúng là một buổi sáng mùa thu có khác!Không khí mát mẻ ghê!Nhưng đây chỉ là cảm nhận ban đầu thôi! Chứ ngồi một lúc nữa sẽ bị cảm lạnh đó!Vì sao ư?Vì nó và hấn đang ở trên tầng 5-sân thượng của trường. Với gió đang thổi lồng lộng, cộng thêm đang ở một vị trí cao như vậy thì bị cảm lạnh hay trúng gió là đúng rồi! Dễ dàng bị nhiễm lắm nếu ăn mặc phong phanh,không đầy đủ. Và nó là một trong những trường hợp này.

-Hắt xì!-Nó bất ngờ "hắt xì".

-Sao cô mặc có mỗi chiếc áo sơ mi mỏng tang vậy?Không sợ ốm à? -Hấn lên tiếng hỏi nó vẫn với cái giọng không cảm xúc đó.

-Tại sáng nay tôi vội...Hắt xì!!!-Nó trả lời chưa hết câu lại bị một cái "hắt xì" nữa.

Hấn liếc sang nó rồi khẽ chép miệng.Coi nó kìa! Co rú người thế trông đến thật là...

-Ồ anh làm cái trò gì vậy? -Nó đột nhiên nhảy cẫng lên vì hành động kì lạ của hấn.

-Ngồi xuống. -Hắn băng lãnh nói.(Ra lệnh thì có í!)

-Anh là gì mà tôi phải nghe theo? -Nó đưa hai tay chống nạnh lên lớn tiếng.

-Tôi bảo cô ngồi xuống. -Hắn.

-Ừ!-Nó.

-Đừng để tôi đứng lên.-Hắn.

-Thích thì đứng ai cấm?-Nó.

Hắn bực mình đứng dậy kéo nó ngồi xuống "quá nhanh,quá nguy hiểm " làm nó chưa kịp phản ứng gì.

-Hừ,cái tên này... Rồi đó,muốn giết?!!!-Nó giận dữ quát to vào mặt hắn.

Hắn đang cầm cái áo khoác da đen hàng hiệu đắt tiền của hắn định hành động mà thấy thái độ của nó như vậy cũng bực nên không thèm làm nữa.Con gái như nó,ma thèm yêu!(Có nhiều người nghĩ khác anh lắm đó!)

Ngồi một lúc thấy phản ứng của hắn là cầm chiếc áo khoác lạnh lùng quay qua bên khác nó như ăn phải cục tức í!Cái tên âm binh này!Rảnh quá hay sao mà kéo người ta xuống rồi chẳng nói chẳng rằng gì?Điên!!!

-Hừ,đồ khùng!!!-Nó tạt thẳng câu nói này vào mặt hắn rồi cũng bực mình quay mặt ra chỗ khác.Hắn đứng là tên đáng ghét,tên âm binh,tên thần kinh,...v...v...Nói chung là gồm hết sạch cái xấu của người ta mà!(Nhiều người không nghĩ như chị đầu ạ!)

Rồi 2 phút trôi qua,2 phút,"2 phút" đầy nhá!Hắn mặc dù đang nhìn về phía xa xăm vô định nhưng tâm hồn đã để quên nơi nó.Thình thoàng liếc qua,hắn thấy nó đang ngồi co ro ôm mình lại vì lạnh.Cho chưa tội hấp tấp.Dù vội đến mấy cũng phải lo cho bản thân trước chứ!Giờ thấy hậu quả có hối hận cũng muộn rồi!Ôm đi cho biết!(Anh đang quan tâm chị Linh Chi hay định chọc tức chị vậy?)Còn nó,đúng là hiện đang rất hối hận vì nếu có biết sáng nay đã mang theo áo khoác rồi!Nhưng đó là "hầu có biết".Ai đoán trước được chữ "Ngờ"?Ai biết tương lai sẽ ra sao,mình sẽ như thế nào?Vậy nên...Huhu.Giờ chị biết ngồi chịu lạnh thôi!

Hắn cứ 1 lúc lại liếc trộm qua nó,xem "tình hình" là nó thế nào(Khánh Sơn:Này,mày dùng từ "trộm" là bôi bác anh mày đó!Ai liếc trộm hả?Hả?*Ad:Vậy để em sửa."Lén" được không?*Khánh Sơn cho con ad cái cốc đầu điếng người rồi "phũ phàng" rằng:Không.*Ad:Huhu từ gì đây các bạn?Làm ơn giúp mình thoát kiếp bị bắt nạt đi!)Thấy nó thế,sau nhiều lần "đấu tranh tư tưởng",hắn quyết định cởi áo khoác ra và...khoác lên người nó.

-Anh...-Nó chả biết nói gì khi hắn đang hành động chắc đến chúa cũng chẳng ngờ tới.

-Trên này trời lạnh,đừng không quan tâm sức khỏe kéo lúc chết hối không kịp.-Hắn lãnh đạm nói,mặt lại quay qua chỗ khác,không nhìn nó lấy 1 cái.(Ngượng đó ạ!)

-Còn anh thì sao?Nói người khác mà không nhìn lại mình à?Trên người anh bây giờ cũng chỉ mặc 1 chiếc áo sơ mi mỏng tanh thôi mà!Người muốn chết là anh đấy!Này,mặc vào!-Nó "quan tâm" hắn định cởi chiếc áo khoác ra nhưng chưa kịp thực hiện thì 1 cánh tay thon dài của hắn cản lại.

-Tôi không lạnh-Hắn vẫn không quay mặt sang nhìn nó.(Tại còn ngượng nữa đó!)

-Nhưng...-Nó chưa kịp nói thành câu thì lại bị hắn "chặn miệng":

-Mặt trời hình như mọc rồi kìa.

Nghe hắn nói xong câu đó,nó lập tức quay 90 độ về hướng Đông.Ừ!Quả là vậy thật!Bầu trời đang mang một màu mây trắng sữa pha với hồng dịu của sáng sớm ban mai.Nơi tường như phía cuối chân trời,cũng là hướng Đông đó bắt đầu xuất hiện những tia sáng màu đỏ rực làm chói lóa cả một vùng trời.Kìa!Ông mặt trời mọc lên rồi kìa! Quả cầu lửa khổng lồ đó đang từ từ đập xe lên đỉnh,nơi rực rỡ nhất khiến vạn vật bừng tỉnh,hứng khởi đón chào một ngày mới.Cây cỏ hoa lá,kể cả những chú chim đáng yêu cũng đang múa hát chào bình minh. Gió vẫn thổi lộng lộng làm những khóm hoa trở nên rung rinh nhất,hạt sương đêm còn vương trên lá khẽ rơi xuống,cây cỏ xào xạc,tiếng hót trong veo của những chú chim đó kết hợp cùng với những âm điệu của sáng sớm ban mai tạo nên một bản hòa ca chào đón bình minh vô cùng đặc sắc.Thanh thuần mà giản dị,đặc biệt khiến người ta cảm thấy khoáng khác này yên bình đến lạ.Đấy chính là cái gây ấn tượng của bản hòa ca.Khung cảnh của cả thủ đô nghìn năm văn hiến như được hiện ra hết vậy!Ồi!Tuyệt vời biết bao!Người ta nói:"Hà Nội,trái tim của đất nước" quả không sai!Mảnh đất "12 mùa hoa" này đúng là quá ấn tượng!Vừa mang nét cổ kính,trang nghiêm,vừa mang nét trẻ trung,hiện đại.Một nét riêng về cảnh quan không thể nhầm lẫn nơi nào. Nó và hắn,cùng nhau ngắm mặt trời mọc,cùng nhau ngắm khung cảnh tuyệt vời của thủ đô Hà Nội trên tầng 5-sân thượng trường Royal,địa điểm tuy không cao lắm nhưng lại là nơi có thể nhìn toàn cảnh thủ đô của Việt Nam một cách đẹp nhất,đây chắc chắn sẽ là kỉ niệm khó quên!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

5 rưỡi,khi trời chưa sáng hẳn thì trên nẻo đường vắng tanh xuất hiện một "con ma tốc độ".Quả đúng với cái tên,"con ma" đang phi như bay trên chiếc SFxx của mình tới trường Royal.Nghe xong các bạn cảm thấy quen quen đúng không nào?Vâng,thật sự là vậy,"con ma" ấy rất dễ dàng gửi tới chúng ta.Bởi vì nó là...

Đạp xe trên đường với tốc độ bàn thờ,cuối cùng,"con ma" cũng đã đến trường Royal.Giờ nghỉ lại thật may mắn khi vài phút trước trên đường "con ma" đã đi không có 1 bóng người.Nếu không với vận tốc điện giật khi này thì không chắc sẽ không có tai nạn xảy ra.(=.=)

Cất xe xong,chưa kịp có thời gian để chờ thì "con ma" đã phải chạy vội lên lớp 11A1 vì một lí do,chỉ có thể thoáng nhìn thấy chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu đen sang trọng,bí ẩn cũng ở đó.

Lên đến lớp 11A1,"con ma" đi tới bàn cuối dãy giữa ném cặp xuống chiếc ghế bên tay phải rồi cũng thả mình tự do xuống ghế đó luôn.

-Học học...An...Anh đến...lâu chưa?-"Con ma" vừa thờ dốc vừa hỏi cái kẻ bên cạnh một cách khó khăn.Trong lớp lúc này chỉ có duy nhất "con ma" và kẻ ấy.

-Hơn 15 phút rồi,có vẻ cô đã vất vả và mệt nhọc quá nhỉ?-Tên bên cạnh trả lời.Là hấn,Hoàng Khánh Sơn.Vâng vậy thì "con ma" đó chỉ có thể là...

-Còn phải hỏi nữa à?May nhờ có ông trời phù hộ mà lúc này khi đi trên đường tôi mới không đâm trúng ai đấy!-Nó,Nguyễn Nhật Linh Chi,chính là "con ma tốc độ" kia đã đỡ một hơn,hoi thờ đã đồng đều hơn và trả lời cũng đã không còn khó khăn nữa.(Tội chị ghê!)

- Giờ đã bớt mệt chưa?-Hấn cất chất giọng "muôn nghìn cảm xúc như một" lên hỏi.

-Đỡ nhiều rồi.-Nó đáp.

-Vậy thì đi!-Hấn đứng dậy,tay rút túi quần định đi trước bỗng nó hỏi một câu ngớ ngẩn khiến mắt hết cả húng.

-Đi đâu?-Nó "ngốc nghếch".

-Cô còn không biết à?

Nó nghe xong câu nói này của hấn thì ngẫm nghĩ.À!Nhớ ra rồi!Hôm qua nó với hấn hẹn nhau hôm nay sẽ lên sân thượng để...(Các bạn đợi một lát sẽ biết đáp án nha!)Trời ạ!Chính nó là người hào hứng đề xuất mà lại quên được,trần đời mà!Hihi!

-Đi!-Nó phấn khởi đứng dậy lon ton chạy trước.Đây là chuyện mà nó thích lắm luôn nè!Hồi ở Mỹ đã có lần nó được trải nghiệm chuyện này.Ôi!Cảm giác ấy thật tuyệt!Tâm hồn nó bình yên đến lạ.Bây giờ chuẩn bị được thử một lần nữa,còn gì vui sướng bằng đây?(Các bạn biết chị ấy chuẩn bị trải nghiệm chuyện gì một lần nữa rồi chứ?^^)

Trên sân thượng..

Nó và hấn đang cùng ngồi cạnh nhau trên mái ngói trường Royal chờ đợi thứ đó xuất hiện.Đúng là một buổi sáng mùa thu có khác!Không khí mát mẻ ghê!Nhưng đó chỉ là cảm nhận ban đầu thôi!Chứ ngồi một lúc nữa sẽ bị cảm lạnh đó!Vì sao ư?Vì nó với hấn đang ở trên tầng 5-sân thượng của trường.Với gió đang thổi lồng lộng,cộng thêm đang ở một vị trí cao như vậy thì cảm lạnh hay trúng gió là đúng rồi!Dễ dàng bị nhiễm lạnh với những ai ăn mặc phong phanh,không đầy đủ.Và nó là một trong những trường hợp này.

-Hắt xì!-Nó bất ngờ "hắt xì".

-Sao cô mặc có mỗi chiếc áo sơ mi mỏng tang(Đối với lúc này)vậy?Không sợ ốm à?-Hấn hỏi vẫn với cái giọng không cảm xúc đó.

-Tại sáng nay tôi vội...Hắt xì!!!-Nó chưa trả lời hết câu thì lại bị 1 cái "hắt xì" đáng ghét nữa ngăn lại.

Hấn liếc sang nó rồi khẽ chép miệng.Coi nó kia!Co rú trông đến thật là...

-Ồ anh làm trò quái gì vậy?!!!-Nó nhảy cẫng lên vì "hành động lạ" của hấn.

-Ngồi xuống.-Hấn băng lãnh nói.(Ra lệnh thì có í!)

-Anh là gì mà tôi phải nghe theo?-Nó chống nạnh lớn tiếng.

-Tôi bảo cô ngồi xuống.-Hấn.

-Ú.-Nó.

-Đừng để tôi phải đứng lên.-Hấn.

-Thích thì đứng,ai cảm?-Nó.

Hắn bực mình đưa cánh tay phải thon dài,chắc khỏe kéo nó ngồi phụp xuống "quá nhanh ,quá nguy hiểm" làm nó chưa kịp phản ứng gì.

-Hừ,cái tên này...Rồi đó,muốn giết????!!-Nó giận dữ quát to vào mặt hắn.

Hắn đang cảm chiếc áo khoác da đen hàng hiệu đắt tiền của mình định "hành động" mà thấy thấy thái độ của nó như vậy cũng bực nên không thèm làm nữa.Con gái như nó,ma thèm yêu!(Có nhiều người nghĩ khác anh lắm đó!)

Ngồi một lúc thấy phản ứng của nó là cảm chiếc áo khoác lạnh lùng quay qua bên khác,nó như ăn phải cục tức !!Rảnh quá hay sao mà kéo người ta xuống rồi chẳng nói chẳng rằng gì?Điên!!!

-Hừ,đồ khùng!!!-Nó tạt thẳng câu nói này vào mặt hắn rồi cũng bực mình quay mặt ra chỗ khác.Hắn đứng là tên âm binh,tên thần kinh,...v...v...Nói chung là gồm hết sạch thói xấu của người ra mà!(Nhiều người không nghĩ như chị đâu ạ!)

Rồi 2 phút trôi qua,2 phút,đứng "2 phút" đấy nhá!Hắn dù đang nhìn về phía xa xăm vô định nhưng tâm hồn đã để quên nơi nó. Thỉnh thoảng liếc qua,hắn thấy nó đang ngồi co ro ôm mình lại vì lạnh.Cho chưa tới hấp tấp. Vội đến mấy cũng phải lo cho bản thân mình trước chứ!Giờ thấy hậu quả có hồi hận thì cũng đã muộn rồi!Ôm đi cho biết!(Anh đang quan tâm chị Linh Chi hay chọc tức chị vậy?)Còn nó,đứng là đang rất hối hận vì nếu biết trước được sáng nay sẽ ra sao thì đã mang theo áo khoác rồi!Nhưng đó là "nếu có biết".Ai đoán trước được chữ "Ngờ"?Ai biết tương lai sẽ ra sao,mình sẽ như thế nào? Vậy nên...Huhu.Giờ chỉ biết ngồi chịu lạnh thôi!

Hắn cứ 1 lúc rồi "liếc trộm" qua nó,xem "tình hình" nó thế nào.(Khánh Sơn:Này,mày dùng từ "trộm" là bôi bác anh mày đó!Ai liếc trộm hả? HẢ?!!!!)*Ad:Vậy em sẽ sửa.Hum...A!"Lén" được không?*(Khánh Sơn cho con Ad ăn 1 cái cốc điếng người rồi "phủ phàng" rằng:Không!)* Ad:Huhu!Từ gì đây các bạn?Làm ơn giúp mình thoát khỏi kiếp bị bắt nạt đi!)Thấy nó thế,sau nhiều lần "đấu tranh tư tưởng",hắn quyết định cởi áo khoác ra và...Khoác lên người nó.

-Anh...-Nó chẳng biết nói gì khi hắn hành động đến chúa cũng chẳng ngờ tới.

-Trên này trời lạnh,đừng không quan tâm sức khỏe kéo lúc ốm hời không kịp.-Hắn lãnh đạm,mặt lại quay sang chỗ khác,không nhìn nó lấy một cái.(Ngượng đó ạ!)

-Còn anh thì sao? Nói người khác mà không nhìn lại mình à?Trên người anh bây giờ cũng chỉ mặc mỗi một chiếc áo sơ mi mỏng tang thôi mà!Người muốn chết là anh đó! Đây, mặc vào!-Nó "quan tâm" hắn,định cởi chiếc áo khoác ra nhưng chưa kịp hành động hắn đã nhanh tay giữ lại.

-Tôi không lạnh.-Hắn vẫn không quay mặt sang nhìn nó.(Tại vẫn còn ngượng đấy!)

-Nhưng...-Nó chưa kịp nói thành câu lại bị hắn "chặn miệng":

-Mặt trời hình như mọc rồi kìa.

Nghe hắn nói xong câu đó,nó lập tức quay 90 độ về hướng Đông.Ừ!Quả là vậy thật!Bầu trời đang mang một màu mây trắng sữa pha với hồng dịu của sáng sớm ban mai.Nơi tường như phía cuối chân trời,cũng là hướng Đông đó bắt đầu xuất hiện những tia sáng màu đỏ rực làm chói lóa cả một vùng trời.Kìa!Ông mặt trời mọc lên rồi kìa!Quả cầu lửa khổng lồ đó đang từ từ đập xe lên đỉnh,nơi rực rỡ nhất khiến vạn vật bừng tỉnh,hứng khởi đón chào một ngày mới.Cây cỏ hoa lá,kể cả những chú chim đáng yêu cũng đang múa hát chào bình minh.Gió vẫn thổi lồng lộng làm những khóm hoa trở nên rung rinh nhất,hạt sương đêm còn vương trên lá khẽ rơi xuống,cây cỏ xào xạc,tiếng hót véo von,trong trẻo của những chú chim kết hợp cùng những thanh điệu của sáng sớm ban mai tạo nên 1 bản hòa ca chào đón bình minh vô cùng đặc sắc.Thanh thuần mà giản dị,đặc biệt khoảnh khắc này khiến người ta có cảm giác bình yên đến lạ.Đây chính là cái ấn tượng của bản hòa ca.Khung cảnh của cả thủ đô nghìn năm vẫn hiện như được hiện ra hết vậy.Ồi!Tuyệt vời biết bao!Người ta nói:"Hà Nội,trái tim của đất nước" quả không sai!Mảnh đất "12 mùa hoa" đúng là quá ấn tượng!Vừa mang nét cổ kính,trang nghiêm,vừa mang nét trẻ trung,hiện đại.Một nét riêng biệt về cảnh quan không thể nhầm lẫn với nơi nào.Nó với hân,cùng nhau ngắm mặt trời mọc,cùng nhau ngắm tuyệt cảnh thủ đô Hà Nội trên tầng 5-sân thượng trường Royal,Nơi tuy không cao lắm nhưng có thể ngắm "toàn cảnh" thủ đô Hà Nội một cách đẹp nhất,đây chắc chắn sẽ là kỉ niệm khó quên.

Chap 35 này nếu bạn nào đã đọc khi mình vừa viết xong cách đây khoảng 1 tuần thì biết rồi ha!Mình chỉ viết lại với chỉnh sửa đôi chỗ.Cũng chỉ tại tật nghịch dại của mình lần đó nên mới lỡ tay xóa chap đó đi,giờ phải viết lại khổ quá!(T^T)Cũng may khi ấy lướt xem ít,chưa nhiều người đọc được nên mình khỏi lo khoản đó.Mình phải chép lại chap này từ một web khác đăng truyện mình đó!Thấy nhiều lỗi quá nên cũng sửa luôn.Nhưng vẫn còn chưa tốt lắm nên các bạn thấy vướng chỗ nào góp ý để mình sửa hay rút kinh nghiệm nhé!Đặc biệt là đoạn tả cảnh ngắm mặt trời mọc nha!À mà ai sắp thi học kì cũng như HSG rồi nhì?Chiều nay mình thi HSG,tuần sau thi học kì nè.Ồi!Hồi hộp quá đi thôi.Cuối lời,những bạn nào thi rồi đã biết được kết quả nếu là cao thì mình xin chúc mừng nhé!Còn không cao thì đừng buồn,năm sau cố gắng hơn là được!Còn bạn nào thi rồi nhưng chưa biết kết quả thì mình mong điểm của các bạn sẽ cao.Ai chưa thi giống mình thì cố gắng lên nhé!Mình cũng đang cố gắng nè!Thôi,hết rồi,mình phải đi ôn đây,bye nha các độc giả thân iu!Byeeee!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 37

Thời gian thấm thoát trôi nhanh,mới đây mà "Bộ ngũ siêu đẳng" đã bên nhau hơn 3 tháng trời.Chắc chắc,khủng khiếp thật!Nhớ mấy lần cứ mỗi khi gặp nhau là nó với hân lại khẩu chiến,một nóng một lạnh bất phân thắng bại mà giờ lại đồng hành với nhau hơn 3 tháng,12 tuần,84 ngày rồi đó!Vậy mới thấy câu nói "thời gian như một con gió vô tình vụt ngang qua" quả không sai.Trong vô thức,cả 5 đã có những tình cảm nhất định từ lúc nào chẳng hay.(Câu "châm ngôn vĩ đại" lúc này là của 1 đứa bạn mình quen đây ạ!Này,mày có đọc được thì lên nhận hàng nè!^^)

Trong 3 tháng vừa qua,nó và hân vẫn thế.Gặp là chiến,gặp là chiến,đấu võ mồm không bao giờ có hồi kết.Cậu cũng vẫn như trước.Vẫn ôn nhu,điềm đạm,quan tâm và vô cùng ảm áp với "Bộ ngũ siêu đẳng",lạnh lùng như một tảng băng di động với người ngoài.Bên cạnh "Bộ ngũ siêu đẳng",cậu còn handsome như vậy với gia đình.Tính cậu là thế,vẫn thế,mãi thế trừ khi trời có biến,và cậu cũng tin rằng chắc chắn rằng sẽ không có biến.Nhưng đời người mà!Ai lường trước được tương lai?Biết đâu lỡ có biến thật thì sao?Thôi bỏ đi,đến khi ấy rồi tính.

Có lẽ thay đổi nhất trong "Bộ ngũ siêu đẳng" là mối quan hệ giữa Vân Anh và Gia Huy.Các bạn biết không?Bỏ qua sự ngại ngùng thì họ thường xuyên nói chuyện với nhau lắm đó!Một khi đã buồn thì đến cả thiên niên kỉ sau cũng chưa chắc hết chuyện.Được cái hai người này "tám" rất từ tốn,nhẹ nhàng chứ không sôi nổi như đa số những người khác,điển hình có thể nhắc tới nó.(Linh Chi:Ồ cái con này,sao tự xưng lại "gọi hồn" chị hử?*Ad:Em nói có sai đâu!Chị mà tám chuyện gì với người nào thân thì cứ như...*Linh Chi:Như gì?*Ad:À...À mà thôi bỏ đi nha chị!Hihi!*Linh Chi:Không,chị này muốn nghe.Nói đi!*Ad:Dạ...Như...-Lâm bầm-1...2...3...-Hết tướng-THÔI EM BÀI BÀI ĐÂY!SỢ BỊ CHO ẮN CỐC LẮM!!!!*Linh Chi:Đội đã,chưa nói xong chuyện mà!!!!*Và rồi một cuộc thi marathon chính thức được ra =.=)Mà không chỉ nói chuyện với nhau thôi đâu,khi đi cùng "đàn" thì hay nhìn nhau cười nây,thỉnh thoảng còn "đánh lè" 3 đứa bạn còn lại cùng đi chơi riêng nữa cơ!Thân thiết lắm!Ngọt ngào lắm!Mối quan hệ này xem ra đã có gì đó mờ ám rồi.Đến nó đôi khi còn cảm thấy mình đi bên cạnh con bạn thân mà cứ như người đứng ở xa !Hân với cậu cũng vậy.Nhiều lúc tám nhảm đủ thứ trần đời rõ vui mà nhìn sang hai cái con người kia mà đúng là...Chắc chắc.

Bây giờ đã là mùa đông rồi.Những cơn gió bắc tràn về tạo 1 đợt không khí lạnh dài hạn khiến người ta buốt đến tận thấu xương.Nhiệt độ ngày hôm nay chắc xuống tới 14 độ.Thật khắc nghiệt.Gió thổi vào vù.Cái lạnh khiến người ta càng "lưu luyến","không muốn lìa xa" chiếc giường êm ái,ấm áp.Chỉ muốn nằm ngủ nướng mãi trong chăn,không thích thức dậy hoạt động chút nào!Ủ,thức dậy đi làm việc gì đó để cơ thể dẻo dai,cứng cáp trong những ngày đông hanh khô,lạnh giá còn không thích thì nói chị đến đi ra ngoài đường dạo như tập thể dục luôn?Hoạt động của mọi người giờ đây gác lại khá nhiều rồi.Rất ít người ra ngoài.Thế đấy,mùa đông tới là hầu như ai cũng đều lười biếng hết. Phở xa ít người qua lại,có lúc vắng tanh.Nhưng chỉ vào đầu sáng sớm thôi.Chứ bắt đầu từ tầm 6 giờ thì mọi hoạt động lại diễn ra náo nhiệt.Làm sao mùa đông có thể cản trở toàn bộ công việc của mọi người được?Nơi đây còn là thủ đô của 1 đất nước nữa chứ!(Mình không ở Hà Nội nên viết theo tưởng tượng ra thôi nha các bạn!Dù có đến đó vài lần rồi nhưng không chịu để ý hay tìm hiểu.Vậy nên có gì hoang đường hay bị vướng thì cho qua phần này hoặc góp ý mình với nhé!)

Tại ngôi biệt thự nguy nga,tráng lệ mang đậm phong cách phương Tây như tòa lâu đài trong truyện cổ tích,có 1 cô gái cá tính đang nằm trên chiếc giường sang trọng,rộng lớn ở phòng của mình onl face với bạn thân.Cô gái ấy mặc áo phông trắng có in dòng chữ lớn "I am the best",quần short jean đen thoải mái,tóc búi củ tỏi cao,tay đeo đồng hồ điện tử Casio màu đen năng động.Set đồ ở nhà đơn giản nhưng vẫn khiến cô nổi bật.Phải thôi,sinh ra đã có nhan sắc trời phú thì phối kiểu gì chả đẹp.Mỗi tội tính khí thất thường,hay nóng giận và...chần lừ.Nhưng đẹp thì có quyền.Thế thôi!

"Khi nào mày về?"-Nó nhắn cho cô bạn ở tận bên kia nước Mỹ.Người bạn nó đang chat thì chắc các bạn đoán ra rồi ha!

"Bí mật!"-Kiều Linh nhắn trả lời nó,kèm theo icon đầy sức khiến người ta tò mò.

"Nói đi!!!!!!!!!(Kèm theo icon nũng nịu hết sức dễ thương)-Nó.

"Bí mật!!!!!(Lần này là icon mặt gian tà)-Kiều Linh.

"Này con kia,mày có nói không thì bảo ạ????!(Icon hình cú boxing)-Nó hét như chú mèo đáng yêu mà lên giọng đầy uy quyền.(Á!!!Ác quỷ hiện hình!!!)

"Tao cứ không nói đóá!Làm gì được nhao nào?Hehe(Icon lè lưỡi châm chọc)"-Kiều Linh.

"Ya!!!!!"-Nó.

"Giê?Định ăn thịt tao à?"-Kiều Linh vẫn cứ ngang nhiên trêu chọc "con sư tử cái" như sắp nổi giận.Nó là bạn thân của cô mà.Cô hiểu chứ.Nó sẽ không "xù" cô được đâu.Nếu có có khi cô còn bật lại cho á!(Ad:Đanh đá thế còn khoe.ÁÁÁÁÁ!*Vừa dứt lời bị ăn ngay quả cóc đầu đau điếng.Các độc giả biết rồi đó,ai còn có thể "tặng miến phở" thứ này cho con Ad ngoài...*Biểu cảm Ad bây giờ:T_T)Mà trường hợp gần gũi và chính xác nhất là...1 đứa ở Mỹ,1 đứa ở Việt thì làm chi nhau được?

Tưởng nó sẽ quát lên,nhưng không,dòng tin nhắn nó gửi khiến Kiều Linh vừa buồn cười vừa không lấy làm lạ lắm vì cô đã quá quen với con bạn "thất thường":

"Nói đi mà Linh,Chị mún bít mò!!!!!(Giọng bông ngọt đột xuất =.=)

"Chi à!"-Kiều Linh cũng cố bắt chước theo giọng nó.Trời ơi,nén cười lắm luôn đó!

"Oì!"(Má oi con không tưởng tượng ra được cái điệu này nói lên thật sẽ ra sao.Chắc...Trời ui!)

"Linh..."

"Linh sao ạ?"

"Linh...KHÔNG TIẾT LỘ ĐẤU!!!!Khi nào về rồi mày biết.Thế nhá!!!!Tao off đây!!!!Há há"-Xong rồi Kiều Linh cũng off máy luôn,cứ liên hồi cười lớn như đứa tự kỉ í!

"Linh Chi à,tao muốn cho mày sự bất ngờ nên không nói đâu! Ráng chờ đến lúc tao về,sẽ có quà đền bù cho mày.Còn giờ thì tiếp tục tò mò đi nhá!Haha!!!"

Trong khi Kiều Linh đang sung sướng vì đã cho con bạn "iu quái" ăn dưa bỏ được một bữa no nê thì con bạn "iu quái" đó lại đang tức lộn ruột vì mình bị troll.Đã hạ giọng ngọt sớt tới vậy mà kết cục nhận được là thế này.

"Mày được lắm Kiều Linh!Lúc nào về rồi thì chết với tao.Dám đùa với Linh Chi này à?Cứ đợi đến lúc ấy đi rồi biết! Haiz,mà Kiều Linh đã nói cái giọng đấy thì chắc vẫn còn chưa muốn về nước mà. Linh ơi là Linh!Có biết mọi người nhớ mày lắm không? Hơn 3 tháng chỉ được nhìn thấy nhau qua mạng xã hội,chẳng biết mày sống có tốt giống thế không nữa?Linh ơi, mày mau về đi!Mọi người sẽ đợi mày, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn thôi. Nếu mày vẫn chưa chịu về thì đừng nhìn mặt tao nữa đó!Mau về đi!"

Hai người bạn thân ở cách nhau nửa vòng trái đất.Đang nghĩ về nhau,nhớ nhau,lo lắng cho nhau, đều mong sẽ sớm gặp lại nhau. Rồi họ sẽ tề tựu lại bên nhau,điều này là chắc chắn. Nhưng phải đến khi nào hai người ấy mới gặp lại nhau?Cùng ôn lại kỷ niệm? Cùng quây phá đủ thứ trần đời? Đó mới là cái đáng nói. Để biết diễn biến tiếp theo, các bạn nhớ theo dõi truyện nhé!Tạm biệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Trời đông lạnh giá,gió thổi vù vù khiến bao người ngoài kia buốt đến tê dại.Ai ra đường cũng phải trang bị cho mình những chiếc áo ấm to "cồng kềnh" như chiếc chăn bông khổng lồ để giữ nhiệt cho cơ thể.Phố xá vắng hơn mọi khi.Vì là cuối tuần,mọi người được nghỉ nên chỉ muốn kéo dài thời gian ngủ nướng của mình trong chăn ấm đệm êm mãi thôi,đặc biệt là với thời tiết này.Nhưng nếu cứ vậy hoài cũng chán,phải có cái gì đó thay đổi mới vui.Thế nên,cậu và Vân Anh quyết định...

"Ting!"-Tiếng chuông trước cổng biệt thự nhà nó vang lên.Hôm nay Nguyễn lão gia và Nguyễn phu nhân cũng nghỉ ở nhà nên nghe thấy tiếng chuông thì tự ra mở cửa,không cần phiên tới giúp việc.

-Ai đó?-Nguyễn phu nhân vừa mở cổng ra liền cất chất giọng nhẹ nhàng của mình lên hỏi.Đập vào mắt bà là "những vị khách quý",những người bạn thân trong "Bộ ngũ siêu đẳng" của con gái bà, khá thường xuyên gặp mặt trong hơn 3 tháng qua.-Ồ,Khôi Nguyên,Vân Anh,Gia Huy và...Khánh Sơn đó hả?!!-Nguyễn phu nhân tươi cười thân thiện với "các vị khách quý",nhìn sang thấy hần,bà bỗng hứng thú hơn cả.(Con rề tương lai mà lì!)

-Dạ,chúng cháu chào bác!-Cả hội đồng thanh,lễ phép cúi đầu chào.Trên môi cũng đều xuất hiện nụ cười tươi tắn đẹp "chất ngất".(Trừ hần không cười)

-Ừ,vào nhà mau lên mấy đứa,trời lạnh lắm đó!-Nguyễn phu nhân niềm nở,ân cần.

-Vâng!-Rồi cả đám cùng vào trong.Nguyễn phu nhân đóng cửa,không giấu nổi niềm thích thú khi 4 đứa cậu đến chơi,quan trọng nhất là...có hần.

Nguyễn lão gia đang vừa ngồi đọc sách,vừa uống trà một cách thư thái.Thấy "4 thành viên" trong "Bộ ngũ siêu đẳng",ông bất ngờ gạt bỏ sách và trà sang 1 bên,mừng rỡ đứng bật dậy đến gần chào đón "khách quý".

-Chúng cháu chào bác ạ!-Khôi Nguyên,Vân Anh,Gia Huy và hần lại cúi đầu lễ phép chào.Nguyễn lão gia cười rạng rỡ vỗ vai từng người,vui vẻ đùa:

-Ừ,bác chào các cháu!Ái chà,xem ra hôm nay nhà bác nhiều "khách quý" ghê nhỉ?

Nấy đứa bật cười.(Vẫn trừ hần.Đúng là tàng băng ngàn năm không tan mà!)Nguyễn phu nhân bước vào.Hai vợ chồng họ Nguyễn mời "khách quý" ngồi xuống ghế uống nước và ăn trái cây.Trò chuyện vui vẻ một lúc,Vân Anh lên tiếng hỏi.

-Thưa 2 bác,Linh Chi có ở nhà không ạ?

-À,có cháu ạ!Nó ở trên phòng ấy,đang...-Nguyễn lão gia định nói gì đó thì ngưng lại,nét mặt có vẻ vừa hơi ngại ngùng mà cũng vừa buồn cười,quay sang nhìn "vợ iu đầu".Hai vợ chồng nhà Nguyễn gia nhìn nhau rồi chỉ biết nín cười.Chả biết nên nói gì,đúng là ngại với "khách quý" quá.

Tụi cậu liền hiểu ra ý nghĩa đằng sau biểu cảm đó của vợ chồng Nguyễn gia, bật cười thành tiếng (Trừ hấn =.) Đây không phải lần đầu tiên hay lần 1 lần 2 mà N ngày như thế rồi đấy. Trong hơn 3 tháng qua, hầu như những lúc đến biệt thự nhà nó đều gặp tình huống này. Nó mà, con sâu lười ham ăn, ham chơi, ham ngủ nên trách sao cho cải thiện tốt lên nhiều được? Thôi, cứ như vậy cũng chả vấn đề gì mà nó còn tăng thêm độ đáng iu về tính cách của mình nữa. Linh Chi trẻ con, nóng nảy, chần lừ (Ad: Điều này có lẽ đúng nhất với anh Khánh Sơn nhỉ? *Khánh Sơn: Người ta như thế còn chả đúng à?) nhưng cũng hơi bị cute đó nha! Tuy không điệu, hiền dịu hay nữ tính như những cô nàng chuẩn thực nữ nhưng nó vẫn có sự dễ thương theo cách riêng, sự dễ thương theo cách "đòn ông, đánh đá", đảm bảo ai bắt gặp những khoảnh khắc như vậy sẽ đổ gục luôn, cả nam lẫn nữ, yêu quá mà!

Một cuộc hội thoại nhỏ...

Linh Chi: Ê con kia, lúc này chị đây nghe có ai đó nói chị "đánh đá". Mày biết là đứa nào không? *Ad hoảng loạn lắp bắp: E... Em k... không biết! *Linh Chi: Thế à? Lát nữa chị mà gặp sẽ cho nó 1 trận toi bời. Đứa đó láo quá ha? *Ad buốt cả sống lưng. *Linh Chi không kiên nhẫn nữa: Mày định không nhận mày nói hả? Định để chị ra tay mới mở miệng à? Chị đây lớn hơn mày 4 tuổi lận đó! Khi chị ra đời 4 năm thì mới đến lượt mày đó! Cảm nhận cuộc đời cũng hơn mày 4 năm đó!...v...v... Thế mà mày dám nói chị vậy à? *Ad mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nét mặt sợ hãi: C... Có n... người dạy em mà! *Linh Chi: À? *Anh... *Khánh Sơn: Tôi. *Linh Chi: Hà? Lại cái tên đáng ghét nhà anh sao? Anh to gan lắm rồi nha!!!!!! *Khánh Sơn: Thì sao? *Linh Chi: Còn hỏi được à? Anh muốn anh đập lăm sao?!!! *Khánh Sơn: Cô giỏi thử đi. *Linh Chi: Anh dám thách thức tôi à? *Khánh Sơn: Sao không?... bla blap... vân vân & mây mây... Nhân cơ hội chiến tranh giữa một nóng một lạnh đang hồi gay cấn, con Ad nhanh chân chuồn không khỏi tiếc nuối: Nếu không để bảo toàn tính mạng thì mình đã ở lại xem kịch rồi! T^T

-Đề bác đi gọi Linh Chi dậy nhé! -Nguyễn phu nhân nở nụ cười đôn hậu.

-Dạ bác cứ để cháu. Sợ bạn ấy buồn quá không chịu dậy. (Bạn ấy?) -Vân Anh.

-Vậy cũng được. Phiền cháu rồi, ngại quá! -Nguyễn phu nhân.

-Không sao đâu ạ! -Vân Anh cười, một nụ cười chứa đầy sự dịu dàng vốn có trong con người cô. (Dạo này cải thiện đó ạ. Chỉ hiền dịu khi chơi với anh Gia Huy, giờ chơi nhiều nên thay đổi tính cách luôn đấy. Chứ đợt trước các bạn biết rồi ha! Mình mới nói vài câu trêu chọc thôi đã bị ăn cốc đau điếng người T^T) Rồi đứng dậy nhẹ nhàng đi đến phòng con bạn thân. Haiz, gọi nó cũng là 1 công cuộc cách mạng đầy gian truân và khổ sở đó! Phát ngại.

"Cốc cốc cốc" -Vân Anh gõ cửa.

-Linh Chi ơi, tao đến nè! -Kết quả nhận lại đương nhiên là...không 1 lời phản hồi. Nó vẫn vùi đầu vào chăn êm đệm ấm, chả cần biết trời trăng mây đất gì nữa.

"Quên mất, con này làm sao chịu dậy bằng mấy lời nói dịu dàng chứ? Phải dùng biện pháp mạnh." -Vân Anh trầm nghĩ, gạt gù rồi tự mở cửa. Cửa bên trong không khóa. Dù biết không đơn giản chỉ gọi thôi là nó sẽ dậy nhưng Vân Anh vẫn cứ thử một lần để lát nữa nó có muốn trách cũng chẳng được.

-Dậy đi Linh Chi-Lay lay con sâu lười đang vùi sâu trong chăn gối.

-Có dậy không thì bảo? -Lần 2 vẫn như trước.

-Đừng trách tao nhé! -Nói rồi Vân Anh đi vào nhà tắm lấy 1 cốc nước lạnh mang ra đến gần giường rồi... (Ad: Trời ơi! Đừng nói chị hắt cốc nước 1 cách phũ phàng lên người chị ấy đó nha! Tội nghiệp giúp việc nhà này lắm! Lại phải đi giặt rồi phơi trong cái thời tiết khô hanh này. *Vân Anh: Yên tâm, chị đây đâu có ác thế. Quan tâm mọi người lắm đấy nhá! *Ad bủi môi, lăm bắm: Thế mà nhớ hồi nào toàn đi cốc đầu người ta. Hiền quá cơ! *Vân Anh: Nói gì vậy? *Ad: Á... Á không có chi đâu chị!)

Rồi... Vân Anh lấy nước lạnh trong cốc hắt hắt nhẹ vài giọt lên người nó. Chỉ đúng vài giọt thôi nhưng lại vô cùng hiệu quả.

-Cái tên điên nào dám hắt nước lên người ta?!!!! Biết trời này lạnh lắm không hả?!!!!!! -Nó hét toáng lên khi những giọt nước lạnh làm khuôn mặt trở nên tái tê. (Có vài giọt trúng trên mặt ă! Khiếp, chị ấy mới ngủ dậy, chưa mở mắt mà đã to tiếng như 1 bản năng. Bái phục bái phục!)

-Tao nè, tên điên mày nói đây. -Vân Anh cất chất giọng nồng nặc âm khí làm nó giật mình tỉnh hẳn, có thoáng run. (Chị mà cũng biết sợ là gì à?)

-Ồ...L... Là mày hả? -Nó cười nhăn nhó, lắp bắp.

-Không tao chả nhẽ là ma? -Vân Anh.

-S...Sao mày đến nhà tao sớm thế? -Nó.

-Tại không muốn con sâu lười là mày tiếp tục ngủ, tích tụ mỡ để tới lúc hết đông thành lợn luôn. Thôi dậy đi không cứ nằm mãi xương khớp cứng nhắc không làm được gì đâu. -Vân Anh.

-Kê, tao ngủ tiếp. -Nói rồi nó lại thả lưng tự do xuống chiếc giường sang trọng.

-Dậy! Không tao dùng biện pháp mạnh này! -Vân Anh đe dọa và cầm cao cốc nước, khuôn mặt chứa đầy sự gian tà. (Khiếp)

-Axxxx!!!!-Ngủ thôi nó cũng không được yên,đánh dậy vậy.-Bạn bè gì mà toàn hành người ta.-Nó hậm hực bỏ xuống giường,đi thay quần áo,VSCN.

-Đang chữa bệnh lười cho mày đấy!-Vừa nói Vân Anh vừa thản nhiên ngồi xuống giường vắt chân kiêu quý sờ tộc,chôm luôn quyển Conan trên bàn ngủ đoc.

-Hừ.-Nó mặt nặng mày nhẹ.

Đúng 5 phút sau,Vân Anh hớn hờ bước ra ngoài cùng con bạn thân trong ánh hào quang chói lọi.Vậy là cô đã hoàn thành xuất sắc công việc gọi nó dậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 38,2

Sao?Nhờ ơn nhờ phước của mày mà tao bị pama "đuổi" ra khỏi nhà và bắt đi chơi với tụi mày rồi đó!Giờ đi đâu?-Nó hậm hực vừa hỏi vừa có ý như trách móc cô bạn Vân Anh.Nhìn qua là biết vẫn chưa thoát khỏi tình trạng ngái ngủ. Trông đến là tội!

-Chờ chút đi!Khôi Nguyên đang lấy xe mà!-Vân Anh trả lời câu hỏi của nó kèm theo nụ cười dịu dàng để dập tắt ngọn lửa không mấy lớn nhưng đủ sức khiến người ta khiếp sợ đang bập bùng trong nó.

-Chơi với chả bồi,ở nhà đắp chăn ngủ còn sướng hơn!-Nói xong nó ngáp ngắn ngáp dài rồi vuron vai mệt mỏi.(Ad:Chị đã làm gì đâu mà mệt?*Linh Chi:Thức dậy đã là một việc quá mệt rồi!)

-"Ngủ với chả nghe,cứ nằm ườn ra đấy rồi hết đồng thành lộn luôn giò!"- Vân Anh trầm nghĩ,nhưng đó chỉ là trầm nghĩ thôi!Cô không thể nói thẳng thừng ra được vì bây giờ nó giống như 1 con mèo hoang còn chưa tỉnh ngủ,thử động xem,bị cào rách mặt hời hện không kịp đâu!

Gia Huy nhìn Vân Anh mà đoán ra được suy nghĩ của cô.Anh chỉ biết bật cười trước đôi bạn có 1-0-2 này thôi!(Ad:Ôi giỏi ghê!Nhìn vào mà biết luôn à?*Gia Huy:Chuyện!3 tháng luôn luôn bên nhau thì sao anh không thể hiểu cô ấy?*Hả?Luôn luôn bên nhau?Ày da,coi bộ chuyện của anh chị hay à nha!Kể em nghe zoi!*Gia Huy:Kể gì?Nhiều chuyện!)Trái ngược với thằng bạn,hắn-Hoàng Khánh Sơn lại chả có phản ứng gì.Đứng im cạnh đó,mắt nhìn 2 "nhân vật tiêu biểu" đó,tai nghe những gì 2 người ấy nói đó,nhưng như vậy thì sao?Chả có chi hay cả!Hắn vẫn lạnh lùng như 1 tảng băng và vô cảm như một hòn đá.Không phải hắn không hiểu cái hay trong câu chuyện mà là...Bản tính hắn lâu năm đã thế rồi!(Chắc chắc,bỏ tay!)

Chợt 1 chiếc BMW đời mới màu đen cực kì "s-ì-n" của cậu tiến đến.Cả đám thấy vậy thì vui vẻ bước lên xe.Chiếc BMW bắt đầu lăn bánh rồi đi phóng thẳng về phía ngoại thành Hà Nội,nơi thanh bình,ít ồn ào hơn thủ đô của Việt Nam nhưng không phải là không có gì vui.

Quả thật là chiếc xe rất xịn nha!Bên trong vô cùng rộng rãi,đầy đủ tiện nghi.Tốc độ thì khỏi nói.Đặc biệt,có 5 chỗ đấy nhá!Ồ trên 2 ghế gồm 1 ghế lái,ở dưới 3 ghế cực kì rộng rãi,thoải mái.Và chỗ ngồi nữa,thứ vị không kém đâu!Đây nè,sơ đồ vị trí ngồi của "Bộ ngũ siêu đẳng" này!

-Ồ trên:Khôi Nguyên(ghế lái)_Nó

-Ồ dưới:Hắn-Gia Huy-Vân Anh

Trên đường đi,mọi người nói chuyện vớ nhau rôm rả rất vui.(Hắn thì không nhập hội nha!Ngồi im như tượng nhìn lũ bạn thay nhau bà tám.Nói chung lạc loài!)Điều đáng nói là có 2 "vị" nào đó luôn thay phiên dành cho nhau những hành động ngọt ngào,thân mật và mờ ám quá mức cho phép.Các bạn biết không?Nào là...

-Vân Anh có mệt không?Có bị say xe không?-Gia Huy đặc biệt để ý cô gái bên cạnh.

-Vân Anh không sao,còn Huy?-Vân Anh trả lời,cùng với đó là 1 nụ cười nhẹ nhàng đón tìm ai kia.

-Huy cũng vậy,Vân Anh uống nước ép hoa quả đi!Gia Huy cũng tươi cười,tiện tay đưa cho Vân Anh chai nước ép.

-Huy uống trước đi!

-Không,Vân Anh uống trước đi!

-Ừ,rồi Huy cũng uống nhé!

-Ừm,Vân Anh uống đi!

...bla blap...

Thế đấy à! Cứ buồn đưa lê bán đưa chuột với mấy đứa bạn được một tí là 2 người này lại "đáng ngờ" vậy đó! Trời ơi, nhìn cảnh này mà ai trong cuộc cũng nổi da gà hết cả rồi!

-E hèm!-Nó già ho,ám chỉ 2 người nào đó nên dừng lại hành động "không bình thường" của mình.

Rất hiệu quả!Tự nhiên có 2 "nhân vật" ngại ngùng nhìn nhau,nhìn 3 đứa bạn rồi cúi đầu xuống với khuôn mặt đỏ hơn quả gấc chín.Việc này nó chỉ biết cười như 1 "con điên",cậu cũng không tránh khỏi bật cười,còn hấn thì...ngồi im nhìn chả khác gì ma-nơ-canh.

Khi gần đến nơi,bỗng một điều xui xẻo xảy ra.Khôi Nguyên chợt nhận được 1 cuộc gọi bất ngờ.Không biết nội dung là gì nhưng cậu đã phải vội vã quay về ngay tức tốc.Trông có vẻ khá cấp thiết.Trước khi đi,cậu định để lại chiếc BMW cho tụi nó tiếp tục di chuyển đến địa điểm đã lên kế hoạch trước.Nhưng vì thấy cậu rất khẩn cấp nên 4 đứa còn lại quyết định nhường cho cậu,mình thì tự lo sau.Và sau 1 hồi đòi co(Chưa đến 2 phút),cậu đã chấp nhận ý kiến của tụi nó,nhanh chóng phóng vù về thủ đô Hà Nội,trong lòng không thể không lo cho 4 đứa nó.Không biết tụi nó sẽ đến đó bằng gì đây? (Anh khéo nghĩ quá!)

-Giờ bắt taxi hả?-Nó hỏi 3 đứa còn lại.

-Uhm...Thôi,bắt taxi chán lắm!Hay đi bộ đi!-Vân Anh với Gia Huy nhìn nhau,khẽ cười bí hiểm rồi quay lại nói với nó và hấn.

-Hả?Đi bộ dưới trời lạnh thế này?2 người rảnh quá!-Nó phản đối.

-Đi đi để giảm cân,lấy lại vóc dáng hoàn hảo.-Vân Anh dụ nó.

-Tao không tăng cân và cũng chả quan tâm!-Nó.

-Nếu đi sẽ có phần thưởng.-Gia Huy.

-Gi?-Nó nghe đến phần thưởng thì sôi nổi hẳn lên.

-Một chiếc Audi đời mới nhất.-Gia Huy.

-Tôi thừa khả năng để mua.

-1 tập truyện Conan từ tập 1 đến tập 93.-Vân Anh.

-Tao có cả rồi!

-1 tháng đi ăn miễn phí.-Gia Huy.

-Nhà tôi có LC Restaurant mà!

...v...v...& mây mây...

-Nói tóm lại,mày phải đi bộ,à không,chạy đi!Chạy cùng Khánh Sơn.-Lời kéo mãi không được,Vân Anh chốt hạ bằng 1 câu cứ như ra lệnh ý.

-Cái gì?Mơ à?!-Nó phản pháo lại.

-Vậy mày muốn cái thẻ ATM hàng triệu USD của mày không còn giá trị không?Tao mà nói thì 2 cô chú sẽ sẵn sàng cắt ngay!Đặc biệt là khi có cả Khánh Sơn.-Vân Anh cười nham hiểm,nó nghe xong tịt luôn.Mất thẻ coi như hết đời rồi còn gì?

-Sao mày ác thế?Chúng ta là bạn à?-Nó méo máo trông vừa tội mà vừa...yêu.Dễ thương lắm lun ý!

-Thế mày đồng ý đi!-Vân Anh lại chuyển sang đồ ngọt.

-Hừ,ừ thì có thể tao đồng ý đấy,nhưng còn tên "tàng đá" kia thì...-Nó.(Biệt danh mới của anh Khánh Sơn mà chị Linh Chi hay gọi đó à!)

-Khánh Sơn,mày sẽ...-Gia Huy nở nụ cười dụ dỗ người ta.

Nó hướng ánh mắt đầy long lanh đầy hy vọng về phía hấn.Hấn sẽ chẳng chịu đâu!Bao giờ chả thế.Đành dồn hết tâm nguyện về phía hấn,mong hấn sẽ không làm thất vọng.Chạy vừa mệt lại vừa khổ,vội lại,chạy cùng hấn nó tụt hết hứng thú rồi!Tuy nhiên,ở đời,cái quái gì cũng xảy ra được.

-Tùy.-Câu trả lời của hấn khiến Gia Huy và Vân Anh mừng rỡ không nói nên lời Trái ngược lại,nó,sững sờ này,bực mình này,nói chung chả khá gì núi lửa sắp sửa phun trào.Chả biết tên "tàng đá" hôm nay bị đột biến hay lú lẫn nữa.Nếu như mọi lần,hấn sẽ nhất quyết phản đối mà!Vậy mà..."Khánh Sơn,lát nữa anh chết với tôi!")

-Cảm ơn anh/mày nhiều lắm!-Vân Anh và Gia Huy cười nhăn nhăn nhờ nhờ rồi rút cảm ơn nó,rồi lại quay vô việc chính.-Bắt đầu thôi nhè?

Nó ỉu xiu như cái bánh bao những nước đi đến chỗ cạnh hần và bắt đầu hoạt động chân tay, à đầu có, chân thôi! Thế là 1 cuộc chạy bộ thú vị chính thức diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 39

Nó ỉu xiu cùng chạy bộ với hần. Nói là chạy chứ thật chẳng ra làm sao. Chân vẫn cứ nhảy lên nhảy xuống đều đều nhưng 1 bước chạy chỉ bằng nửa bước đi của người ta. Trông khuôn mặt đẹp đến từng milimet mà tệ hại hơn bao giờ hết của nó hiện tại đúng là chả biết nói gì. Nên cười hay nên ỉu xuống luôn đây? Hết biết!

Điều khiến nó bức mình hơn cả là tại sao nó phải chạy cùng tên "tàng đá" như hần chứ? Còn nữa, 2 cái đứa kia sao cứ chạy sau hoài vậy? Cảm giác giống hệt kiểu có ai đó đang theo dõi mình. Quay xuống mà ngửa cả mắt!

-Hứ!!!-Hần vô tình lọt vào 2 con mắt nó. Đương nhiên nó không thể vui vẻ mà phải "Hứ!!!" 1 cái thật "nhẹ nhàng".

-...-Hần chẳng nói gì. Dù sao suốt 3 tháng qua điều này vẫn luôn diễn ra như 1 lẽ thường rồi!

Chợt...

-Á!!!!-Nó số nhọ vấp phải 1 hòn đá chết tiệt. Tình huống quá bất ngờ nên bạn Linh Chi nhà ta không kịp phản ứng mà chỉ biết hét lên rồi nhắm mắt chuẩn bị tinh thần về với đất mẹ thân yêu. Thế nhưng may sao...

Tương chừng sẽ được "hun" đất miễn phí. May sao có "thứ" gì đó to lớn, vạm vỡ, ấm áp, êm êm giúp nó đáp đất an toàn. Mở mắt ra...

-Á!!!!-Anh làm cái quái gì vậy?!!!!-Nó lại 1 lần nữa hét toáng lên khi vừa mở mắt, khuôn mặt "đập troai vô đối" của hần ập ngay vào mắt nó. Đã thế, 2 ánh mắt chỉ còn cách nhau vài centimet thôi kia chứ!

-Heo mập, cô định đè chết tôi luôn à?-Không chịu nổi sức nặng của nó, hần đành phải lãnh đạm cắt lời nhưng rất cấp thiết. (Những 2/5 tỉ trọng cơ thể của chị ý là bộ đồ đồng giữ nhiệt đó ạ!)

Sau câu nói ấy, nó vồm vàng đứng lên. Chưa kịp định thần lại chuyện gì vừa xảy ra thì hần cắt ngang bằng 1 câu xanh rờn:

-Heo mập, cô ăn gì mà nặng thế?

-Hả? Tôi nhờ anh đỡ à?-Nó bức mình tạt ngay vào mặt hần.

-Người ta tốt bụng không biết cảm ơn thì thôi, đằng này còn dám trả treo sao?-Hần nói chậm chọc. (Nhưng vẫn bằng giá vô cùng.)

-Hứ, ừ cảm ơn đấy! Có ai nhờ không?-Nó vênh mặt cái lại.

...bla...blap...

1 cuộc đấu khẩu nữa giữa nó và hần chính thức được khởi tranh. 2 đứa bên ngoài không thể chịu đựng được bèn vội vào can ngăn:

-Thôi thôi, sắp tới nơi rồi! 2 người rành quá đứng đó mà cãi nhau!-Vân Anh lên tiếng giảng hòa.

-Phải, hay tụi tôi đi trước cho 2 người khẩu chiến tiếp nhá?-Gia Huy cũng lao vào cuộc. ("Tụi tôi" á?)

Nó với hần chẳng nói gì thêm. Tuy nhiên, ánh mắt trao nhau không hề thiện cảm chút nào. Chao ôi! Kiểu giết người qua ánh mắt là đây!

Cùng "chạy" thêm 1 đoạn nữa thì Vân Anh và Gia Huy bảo rằng đã đến nơi. Cả bọn dừng lại và...Woa!!! Trước mắt tụi nó là gì đây? 1 vườn hoa hướng dương rộng lớn đẹp mê hồn!

-Oa! Đẹp quá!-Nó thích thú chạy tới nghịch ngợm những bông hướng dương vàng rực rỡ.

3 người còn lại từ từ đi đến. Vân Anh bật cười trước độ hồn nhiên của con bạn thân lém lỉnh. Gia Huy nhìn người ta cười mà vô thức cười theo. Hần thì...Nói như dư như thừa. Cái khuôn mặt lạnh lùng giết chết bao trái tim cô gái chẳng có lấy 1 gợn cảm xúc nào.

Cả 4 đã cùng nhau vui chơi ở vườn hướng dương mệnh mông, bát ngát này. (Nói là chơi chứ hần chỉ đi theo hay đứng nhìn lũ bạn mình chơi thôi!) Bầu trời trong xanh, không khí trong lành. Đường như cái lạnh ở thủ đô Hà Nội hoàn toàn trái ngược với thời tiết ấm áp nơi đây. Vườn hoa như 1 biển vàng góp

phần tô đẹp to lớn cho bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ này. Chim chóc bay liệng giữa không trung bao la và miêng thì lúc nào cũng tíu tít yêu đời. Ôi, còn gì sung sướng hơn khi được tận hưởng ngày nghỉ 1 cách trọn vẹn tại địa điểm lí tưởng như vậy chứ?

Nó với Vân Anh cùng đi hái hoa, kết thành vòng nguyệt quế và nô đùa cực kì vui vẻ. Gia Huy mỉm cười nhẹ trước hình ảnh đẹp đẽ này. Thấy nó và Vân Anh vui, anh cũng thấy vui theo. (Ad: Lạ lắm rồi nghen! *Gia Huy: Chuyện thường rồi!) Còn hấn, dù không bộc lộ cảm xúc bên ngoài nhưng tâm trạng hấn hiện giờ rất tốt. Đột nhiên, nó thấy cách đó không xa là 1 "sinh vật lạ".

-Nè Vân Anh, ở kia hình như có tảng đá to lắm kia. Ra đó chơi đi!-Nó.

-Đồng ý!-Nói rồi cô cùng con bạn thân chạy lon ton đến đó. Hấn và Gia Huy đi sau.

-Uôi! To ngoài sức tưởng tượng!-Nó trầm trồ trước kích thước của tảng đá.

-Ồ, màu xanh này cũng đẹp nữa!- Vân Anh cũng không khỏi ngỡ ngàng.

-Tụi mình khắc tên lên đây nha!-Gia Huy đưa ý kiến và nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt từ tụi nó:

-OK con tề tề!!! Phía trước hòn đá là nó và hấn, phía sau tảng đá là Vân Anh và Gia Huy. 4 đứa cùng cầm 1 hòn đá sắc khác lên khắc.

Bên nó...

Nó hứng thú bắt đầu công việc. Cứ ngỡ sẽ dễ dàng và thú vị lắm, nào ngờ "tưởng không khó mà khó không tưởng". Khắc đến tề tay mà có 1 chữ cũng chả nên hồn. Chữ nó đâu có xấu. Giải nhất "Nét chữ nét người" mấy năm liên tục ở Việt Nam đó nha! Từ khi 10 tuổi trở đi không còn là vì bên Mỹ người ta không tổ chức thôi, chứ có thì chắc khắp 4 góc nhà đầu đầu cũng là giải thưởng. Vậy mà bây giờ nét xiên, nét ngược, mờ mờ chẳng rõ là sao? Ax, bực mình rồi á!

-Hừ, chết tiệt! Mãi không được là như thế nào chứ? -Nó lăm lăm chữ thể rồi tự hỏi bản thân mình (Ad: Chị nên đi hỏi ông trời thì hơn! *Linh Chi: Bằng cách nào? *Ad: Bắc thang. *Linh Chi: Cái thang dài bao nhiêu? *Ad: Có chúa mới biết. *Linh Chi: Chúa ở đâu? *Ad: Aiz, xuống cầu Diêm Vương cho nhanh! *Bóp!!! *Á!!!)

-Đồ ngốc, không biết khắc mà bày đặt. Đưa đây!-Hấn vừa mĩa mai vừa nói với nó như ra lệnh.

-Ừ đưa, anh đã làm được đến đâu mà lằng xằng nhiều chuyện? -Nó lên giọng đáp trả.

-Xong rồi.-Hấn buông câu lạnh lùng.

-Gi? -Nó nhìn hấn bằng ánh mắt nghi ngờ rồi lại nhìn sang phần đá bên cạnh. H...Hả?!!! Xong thật kia!!! Ô my gót! Thật không thể tin nổi. Không chỉ hoàn thành mà các nét chữ còn rất rõ ràng và cực kì đẹp nữa.

Nó vẫn còn ngạc nhiên vô biên, hấn là thiên tài hay sao? IQ của nó cao ngất ngưỡng nhưng tới hiện tại 1 chữ còn chưa khắc nổi. Vậy mà không chỉ chuyện này, những việc khác cái gì hấn cũng biết làm, cái gì cũng xử lí được tất. Ài chà chà, chắc hôm sau phải lôi hấn đi kiểm tra IQ thôi!

-Tôi khắc cho.-Hấn vừa nói vừa đưa tay ra.

-Nhưng tôi muốn tự khắc, hay...anh dạy tôi.-Nó nói lí nhí 3 từ cuối nhưng hấn thừa sức nghe rõ, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, lần đầu tiên nhờ người ta dạy kiểu này đó. Ngại thật!

-Được thôi.-Chẳng hiểu sao hấn lại nhếch mép cười, 1 nụ cười hoàn hảo không mấy đều cang. (Nhưng cũng có không mấy đều cang còn gì!)

Hấn cầm hòn đá nhón lên khắc. Nó chăm chú nhìn theo rồi học tập. Ra là thế! Ra là do nó không biết cách nên không khắc được. Giờ thì hiểu rồi.

-Ê, đẹp không? -Nó hào hứng khoe thành quả của mình với hấn.

-Còn xấu chán.-Hấn băng lãnh phán.

-Hả? -Nó nhú mày khó chịu tỏ ý không vừa lòng. Vậy mà còn không đẹp à? Đồ thiếu thẩm mỹ!

-Tạm.-Hấn thay đổi câu trả lời. Có chút khác biệt theo chiều hướng tích cực hơn, song nó vẫn chưa hài lòng.

-Thấy đẹp thì khen thẳng luôn đi, sĩ diện! -Nó bĩu môi trước lời nhận xét của hấn. Nhưng dù sao cũng thấy vui vui vì tên Khánh Sơn nói thế là có ý khen rồi. Mà lời khen thốt từ miệng hấn cực kì hiếm nên coi như nó đây chính là thần đồng!

Bên Vân Anh...

-Ôi-Vân Anh bỗng kêu lên nho nhỏ,nắm chặt bàn tay phải nhỏ nhắn tội nghiệp.Dù đã cố gắng không bộc lộ ra ngoài nhưng ai nhìn vào cũng biết là cô đang đau.

-Vân Anh có sao không?Tay bị tê rồi à?Có cần nghỉ một lát không?Đau lắm sao?...v...v...-Gia Huy hốt hoảng,ân cần quan tâm cô gái bên cạnh bằng 1 tá câu hỏi khiến người ta nhưc ình đầu.Phải trả lời câu nào trước,câu nào sau đây?

Vân Anh không sao,đừng lo lắng!Vẫn viết tiếp được mà!-Cô tươi cười trấn an chàng trai đang cảm thấy đau hơn cô gấp bội lần.Sau đó lại cố gắng khắc tiếp những dòng chữ còn dang dở.

Bỗng 1 bàn tay của con trai đặt lên tay cô.Bàn tay trắng trẻo,mịn màng tới nỗi con gái phát ghen tỵ ấy từ từ nắm lấy,điều khiển nhẹ nhàng giúp cô hoàn thành 3 từ "Huỳnh Vân Anh" một cách xuất sắc.Không chỉ rõ chữ mà còn vô cùng nắn nót.Tóm lại bằng 1 từ:tuyệt vời.Vân Anh đỏ mặt,không dám nhìn vào khuôn mặt handsome của Gia Huy.Thấy 2 má đỏ hây hây vì thẹn thùng của cô nàng,anh chẳng muốn bật cười thành tiếng lắm nhưng vẫn kìm chế được.Các bạn biết đấy,người con gái xinh đẹp như Vân Anh thì trong hoàn cảnh nào cũng lung linh hơn sao sa.Ngay ngừng hay thẹn thùng cũng vậy.Đáng yêu chết mất!

Buổi đi chơi ngày hôm ấy rất vui.Quả là kỉ niệm đáng nhớ ở vườn hoa hướng dương rực rỡ nơi ngoại thành Hà Nội.Đặc biệt hơn,trên tảng đá to lớn có màu xanh đậm trong đó,những dòng chữ được khắc sâu,nét thanh nét đậm cực kì đẹp mắt:

"Hoàng Khánh Sơn"

"Nguyễn Nhật Linh Chi"

"Đường Gia Huy...+...Huỳnh Vân Anh(Dấu "+")?)

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 40

Vẫn như mọi khi,hết ngày chủ nhật,tụi nó và biết bao học sinh khác lại trở về với công việc học tập.Một tuần mới bắt đầu.Ngoi trường Royal dạo này tất bật hẳn lên.Cũng phải,sắp tới là thi học kì I rồi,không muốn học thì cứ việc chơi.Đến lúc kết quả thấp quá thì chỉ bị bố mẹ cho ăn vãi con trạch thôi mà!Sướng lắm!

Cuối cùng,sau 5 tiết học căng thẳng thì tiếng trống trường giòn giã cũng vang lên.Học sinh lũ lượt "come back home".Riêng tụi nó thì hôm nay,địa điểm tụ tập tới phiên nhà hần.Hần đã ra ở riêng.Một căn biệt thự không tệ.Rộng trên 3000 mét vuông,khuôn viên đẹp đẽ,thoáng mát,giao hòa với thiên nhiên.Nội thất hoàn hảo,thiết kế theo phong cách Á Âu.Vừa có nét trang nghiêm,mỹ tục của phương Đông,vừa có nét cổ kính,tráng lệ của phương Tây.Sự kết hợp này thật sự không thể chê vào đâu được.Có điều,tông màu chủ đạo là trắng và đen.Trông hơi lạnh lẽo và lập dị nhỉ?(Khánh Sơn:Người ta thích là được rồi,nhiều chuyện!)

Cả đám đang vừa solo game trên màn hình TV 100 inch,vừa thưởng thức bím bím,bánh kẹo,trái cây,nước ngọt,...v...v...trên bàn.Hần chẳng muốn như vậy tí nào.Nhưng tới lượt nhà mình là căn cứ "no secret" thì cũng phải làm sao để tránh mang tiếng kì bo,bùn xin,không bằng mấy đứa còn lại.(Sĩ diện! *Bóp!!! *Á!!!)

"Hây da...Hấp...Huych...Bóp!!!!.Bình!!!!"-Những âm thanh sống động phát ra từ màn hình TV y chang thật.Chả là hiện tại,có 1 trận chiến solo đánh nhau "áo" cực kì gay cấn giữa nó và Gia Huy.Trò chơi mới được chính anh,hần và cậu cải tiến hôm bữa.Quả nhiên là thú vị hơn gấp bội nha!Âm thanh lời cuốn,hình ảnh đặc sắc,có nhiều tình huống bất ngờ hơn,gây hồi hộp hơn và kịch tính hơn.Không chơi thì thèm mà chơi thì nghiện,chắc chắn!

-Đánh...Đám...Đá...Trời ơi,sắp thua 1 đứa con gái nữa rồi!-Gia Huy lẩm bẩm,khuôn mặt đẹp zai hiện lên những đường nét nhúu mày nhúu mắt thật buồn cười ah!(Gia Huy:Anh mày đang lo lắng,khổ sở vì chuẩn bị bị thua mà mày còn cười được à?Sửa ngay,tội nghiệp mới đúng! *Ad:Anh thích làm kẻ đáng thương à?Mà em không sửa đâu,buồn cười nhì phải không các độc giả?Hehe! *Gia Huy:Mây...)

-Này thì đám,này thì đá,này thì...bla blap...Haha,sắp hạ màn rồi!-Nó cũng "tự kỉ" chẳng kém,trên môi còn vẽ nên 1 nụ cười nửa miệng "ác quỷ" đắc thắng.

Đúng như lời nó nói,trận solo đánh nhau "áo" này đang đi vào hồi kết.Ước chừng không lâu nữa,khoảng 30 giây thôi thì kết quả chung cuộc sẽ có.Không khó để đoán,chiến thắng đương nhiên sẽ thuộc về tay nó.Sắp rồi sắp rồi!Hãy đếm ngược khoảnh khắc này nào!

30;29;28...25;24...18;17;16;15...4;3;2...

Tuy nhiên,vào giây phút quan trọng nhất,hào hùng nhất,mang tính quyết định lịch sử cao nhất thì 1 giọng nói chen ngang làm khí thế trong nó tụt giảm trầm trọng.Cả bọn hướng về "sinh vật lạ" từ hành tinh khác đến chơi.Tâm trạng của nó bây giờ khá tệ,tên nào to gan dám nó chứ?Có biết thời khắc chiến thắng quan trọng ra sao không?Sẽ là lần thứ 1001 nó liên tục đánh bại Gia Huy đó!Kì lục vĩ đại đó!Hừ,bực mình lắm rồi ghen!

-Khánh Sơn,Khôi Nguyên,Gia Huy ơi,xây ra chuyện lớn rồi!Ủa,Linh Chi và Vân Anh cũng ở đây à?Huhu,góp tớ với!-Nhân vật mới xuất hiện.Dáng chuẩn,ương mặt vô cùng soái ca,có điều mếu máo,khóc lóc (Khóc không ra nước mắt hay á nha!) trông đến tội (phát hài).

-Ơ Bảo Nam,mày về hồi nào?-Gia Huy ngờ ngàng,sao thằng bạn "iu quí" lại ở đây?

-Kiều Linh đâu?-Vân Anh ngạc nhiên không kém,chợt nhớ tới con bạn.

-Kiều Linh...-Bảo Nam ngập ngừng,mặt mũi vẫn tèm nhem

-Kiều Linh đâu?-Nó thấy Bảo Nam như thế thì lo lắng,gọng nói sốt ruột chen pha tức giận.

-Kiều Linh...-Bảo Nam vẫn không nói hết câu làm sự sốt sắng trong nó mỗi lúc một tăng cao. -Sao hả?-Nó và Vân Anh thúc giục.

-Kiều Linh...giận tớ rồi!-Nói đến đây,Bảo Nam nghẹn ngào,khuôn mặt hiện rõ vẻ đau khổ.

Cả bọn thờ phào nhẹ nhõm.Ax,cái tên này,có vậy mà làm ai nấy phát hoảng.Tưởng gì nghiêm trọng lắm,chuyện này xảy ra như cơm bữa hà!

-Lí do giận?-Câu hỏi.

-Tụi tao bí mật trở về không báo cho ai biết vì muốn mọi người bất ngờ.Ở sân bay Nội Bài,khi đi lấy hành lý,tao chỉ đứng trò chuyện với mấy em chân dài tí thôi mà cô ấy nói đợi lâu rồi đi tìm,thành ra thấy cảnh này.Huhu,góp tao với Khôi Nguyên ơi!Kiều Linh cho tao ăn 1 cái tát hiện tại vẫn còn in 5 ngón tay rồi đòi chia tay kia!Tao xin lỗi cầu xin các kiểu con đã điều mà cô ấy không chịu,dĩ thế còn từ mặt tao luôn rồi!-Bảo Nam tường thuật lại mọi chuyện,vừa nói vừa khóc nức nở.

-Lại vậy nữa hả?Sao cứ thấy gái mất cậu lại sáng như sao thế?Lần thứ n cậu làm con Linh giận vì chuyện này rồi đấy!Đến tôi còn không chịu nổi huống chi nó?-Vân Anh nghe xong thì tức giận giáo huấn cho tên lằng nhằng kia 1 trận ra trò.

-Huhu,có ai muốn vậy đâu!-Anh chàng thút thít nói.

-Không muốn?Hừ,tôi sẽ cho cậu biết thế nào là đại gái!-Nói rồi,tay nó nắm thành quyền giương cao trước mặt Bảo Nam làm anh cực kì hoảng hốt.Nắm đầm ấy di chuyển nhanh chóng xuống khuôn mặt nể nam vạn người mê với lực rất mạnh.Tuy nhiên,khi khoảng cách sát sạt rồi thì có 1 cánh tay vững chắc chớp nhoáng giữ chặt lại từ lúc nào không hay.Nó ngược lên nhìn,là hấn.

-Giờ đánh nó là cách tốt nhất à?-Hấn cất tiếng âm lãnh.

-Khánh Sơn nói phải,chúng ta nên đi giúp thằng Nam và Kiều Linh làm lành thì hơn!-Cậu đưa ra ý kiến.

-Ừ ừ,góp tao với!Bảo Nam gật đầu lia lịa.

-Còn nói được à?Không biết xấu hổ hay sao mà suốt ngày cứ tán gái linh tinh?-Gia Huy châm biếm bản tánh xấu của thằng bạn.

-Biết rồi,khổ lắm nói mãi!-Bảo Nam hơi bực khi cứ bị nhắc hoài chuyện đó.Cho chừa,ai bảo đào hoa cơ?

Rồi sau đó,cả đám lái xe tới chỗ Kiều Linh-nhà nó.Nơi đầu tiên cô muốn đến sau khi trở về nước là nhà con bạn Linh Chi này.Vừa để vui mừng sau bao nhiêu lâu chỉ được thấy mặt nhau qua video call,vừa để trút giận vì chuyện của tên Bảo Nam đại gái kia. Thế nhưng khổ nỗi,con bạn "quý hóa" của cô không có nhà,bắt cô phải ngồi đợi,ôm theo cục tức to lớn trong lòng."Được lắm Linh Chi,về đây mày sẽ chết với tao!"

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Trước cổng nhà nó là sự xuất hiện của 3 chiếc siêu xe với 3 màu sắc khác nhau. Từ chiếc xe màu đen u ám nhưng thời thượng,hấn cùng Bảo Nam bước xuống như 2 vị thần(Thần chết à?Cốc!!!*Mày muốn châu Diêm Vương luôn không?Bọn anh cho 1 vé!) Từ chiếc xe màu trắng trang nhã và lịch thiệp,Vân Anh cùng Gia Huy bước xuống như 2 vị thiên sứ. Từ chiếc xe màu bạc sang trọng và đẳng cấp,nó cùng cậu bước xuống như 2 vị thánh chúa.(Thánh Đức Chúa Trời?Bốp!!!*)6 con người đều bước vào trong,nơi có 1 cô gái xinh đẹp,quyến rũ đang trưng bộ mặt "bà la sát" ngồi trong phòng khách.

-Kiều Linh,mày về rồi!Tụi tao nhớ mày lắm có biết không?!-Nó và Vân Anh không cảm được cảm xúc,chạy ồa đến ôm chầm lấy cô gái kia.

-Tao cũng nhớ 2 đứa mày!Xem ra tụi mày còn béo tròn hơn video call nhỉ?-Kiều Linh vui mừng chẳng kém,vẫn hài hước buông thêm 1 câu nói đùa.

-Đương nhiên,1 ngày 3 bữa,mỗi bữa 3 bát mà lị!-Nó vui vẻ đùa lại.Bầu không khí quanh 3 người đang khá thoải mái,tuy nhiên 1 nhân vật xuất hiện làm

nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Kiều Linh bỗng dưng dập tắt.

-Kiều Linh...-Bảo Nam e đề đi sau hấn,cậu và Gia Huy,mặt hơi cúi xuống,Chỉ dám khẽ ngược nhìn cô bạn gái,chắc là đang hối lỗi lắm đây!

-Hừ.-Đáp lại vẻ ăn năn chân thành đó của Bảo Nam,Kiều Linh "Hừ" 1 cái rồi khinh bỉ.

Thấy sự việc chưa gì đã có mùi căng thẳng,3 người con trai đứng ngoài vội giải tỏa bớt đi.

-Kiều Linh à,lâu quá không gặp!-Gia Huy tươi cười với cô gái đang tức giận kia.

-Ồ,lâu quá!Mới tối qua chat thôi mà!-Kiều Linh không thèm quay đầu,giọng nói vô cùng lạnh nhạt.Bình thường cô sẽ vui vẻ chào lại và luyên thuyên cùng đồng bọn cả buổi nhưng bây giờ thì khác,từ khi Bảo Nam cất lời,thái độ cô khó chịu hơn hấn,không bắt kẻ là với ai.

-Đi máy bay về sau chặng đường dài có mệt quá không?-Khôi Nguyên quan tâm.

-Cái mệt này thấm thía gì với con tức giận vì tên mê gái nào đó chứ!-Kiều Linh nói ý bóng.Ai nghe cũng hiểu.Tên mê gái "vĩ đại" mà cô nàng nhắc tới còn có thể là ai khác ngoài bạn trai cô,Vũ Hoài Bảo Nam.

-Tao mới nghe chuyện. Thật ra hấn ta đâu có bắt chuyện với nhỏ đó trước đâu!-Nó nói.Mục đích chủ chốt là muốn giúp 2 người kia làm lành.

-Thế người ta bắt chuyện là đứng đó nói luôn được à?Có biết tao đứng chờ mỗi chân lấm lấm không?-Giọng Kiều Linh có chút tức giận.Chẳng lẽ tên Bảo Nam còn chưa biết quy tắc sống của cô sao?

-Mày nên suy nghĩ lại đi!Nam không có ý làm mày bức mà.-Vân Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ.Nhưng những lời này làm gì có tác dụng với Kiều Linh cơ chứ?

-Không có ý bao nhiêu lần rồi?Lần nào cũng lấy mỗi cái lý do cũ rích ấy ra tưởng tao động lòng à?-Cô nàng vẫn giữ thái độ cứng nhắc ấy.

-Kiều Linh à,cho nó 1 cơ hội nữa đi!Sẽ là lần cuối cùng,chắc chắn!-Gia Huy.

-Cách đây không lâu,hấn ta cũng xin tôi cơ hội lần cuối cùng rồi.Không còn cơ hội nào nữa đâu!-Kiều Linh "phũ phàng".

Hết lời để khuyên,mấy đứa nó nhăn mặt nhìn nhau.Thậm nhất là Bảo Nam,mặt anh chàng nghệt ra,chả còn cách nào nữa sao?Huhu,Nam mắt Linh thật rồi!(Đáng thương đáng thương!)Chợt,hấn lạnh giọng lên tiếng.

-Nếu cậu chịu tha thứ thì thằng Nam sẽ phải làm theo những gì cậu muốn.

Nghe đến đây,Kiều Linh lập tức quay ngoắt lại về phía hấn.Bảo Nam không kìm nổi bất ngờ cũng nhìn về phía hấn.Hấn vừa nói gì?Làm theo những gì Kiều Linh muốn sao?Son ơi,mày giết tao thật rồi!

Nó thích thú thì thầm gì đó bên tai con bạn thân Kiều Linh,tiện thể lôi luôn Vân Anh vào "cuộc họp hội đồng ngắn".Chẳng biết 3 đứa này nói những gì nhưng sau khi bàn bạc xong,đứa nào đứa nấy còn nở nụ cười ác quỷ làm người ta lạnh toát sống lưng.

-Tôi đồng ý tha thứ cho anh.-Kiều Linh nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh nhạt của mình.Câu nói này của cô nàng khiến Bảo Nam vui mừng khôn xiết.Tuy nhiên, trên môi chưa kịp nở nụ cười thì câu nói tiếp làm anh lo lắng.-Với 1 điều kiện.

-Điều kiện chỉ?Cứ nói đi thằng này sẽ đáp ứng hết.Phải không?-Gia Huy nhìn sang thằng bạn,nở 1 nụ cười triu mến chả ra triu mến mà đều cằng chả ra đều cằng.

-À à...Ừ.Miễn sao Kiều Linh quên chuyện vừa rồi đi thì được.-Ngoài miệng Bảo Nam nói vậy nhưng trong lòng lại bất an vô bờ.Điều kiện của Kiều Linh là gì đây?Trồng cây chuối?Viết 100 cái bản kiểm điểm?Chắc chắn 1 điều là sẽ rất oái oăm.

-Anh sẽ phải làm theo những gì tôi sai bảo trong vòng 1 tháng.Mà không đơn giản chỉ vậy.Anh phải phục vụ theo yêu cầu của 5 đứa đây mỗi đứa một ngày,những ngày còn lại là tôi.Được không?-Kiều Linh đưa ra điều kiện.Nó và Vân Anh bùm miệng cười.Hấn,cậu và Khôi Nguyên lúc đầu khá ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười khúc khích.Duy chỉ Bảo Nam mặt chữ A miệng chữ O.Thế này khác gì osin chứ?

-Vậy Nam phải làm giúp việc cho mọi người sao?-Giọng nói của Bảo Nam nghe thật tội nghiệp.

-Đúng,nếu nói sang hơn thì là osin.Những người này có công thuyết phục tôi giúp anh nên phải trả ơn người ta chứ nhỉ?Có được không?-Kiều Linh.

-Được.-Bảo Nam đau khổ trả lời.Tội nó cười lên vui sướng.Nam ơi,xác định là rơi vào tay bọn này thì số thảm rồi nha!Hahaha!

Tối đó cả đám ở LC Restaurant ăn mừng cặp đôi Linh-Nam trở về.Cứ tưởng các vị pama sẽ bất ngờ lắm,ai ngờ có 2 người nào đó quē ra trò khi các vị ý đều đã biết cả từ trước.Coi như vụ này Kiều Linh và Bảo Nam thất bại đi,nhưng dù gì cũng làm mấy đứa bạn kia ngạc nhiên thì thành công được một phần rồi!Ừ,họ biết họ giỏi mà!(Tự an ủi bản thân)Đề lũ trẻ có không gian riêng tư "tâm sự",các vị pama chu đáo sắp xếp

Chương 43: Chương 42

Như các bạn đã biết ở chap trước, khi Bảo Nam quay trở lại phòng của anh và lũ bạn "quý hóa" thì chẳng có lấy 1 bóng người. Sau đó, anh chàng lại trở về nhà của mình cùng sự lo lắng khôn xiết về cái tai họa mình vừa gây ra mặc dù đã chi rất nhiều để xóa đi dấu vết. Vậy tụi nó đã đi đâu? Tai họa đó là gì? Bắt đầu vô truyện nào!

Trong lúc anh chàng Bảo Nam tội nghiệp phải xử lí cả núi bát đĩa của những thành phần ăn như heo gộp lại (Trong đó có anh nữa đấy!) thì tụi nó lại tranh thủ "bay" đến một phương trời nào để chơi và bốc thăm tìm ra người làm chủ ngày đầu tiên, làm chủ ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm của osin Bảo Nam. Kiều Linh không cần tính vì sau khi osin "phục vụ các chủ" hết năm ngày thì 26 ngày còn lại trong tháng, cô nàng sẽ được hưởng hết. (Sướng ghê!) Và kết quả của đợt "bốc thăm cướp osin" cực kịch tính là:

- Yeah, tôi làm chủ ngày thứ nhất rồi!! - Nó nhảy cẫng lên sung sướng.

- Thế ai của ngày thứ 2? - Kiều Linh vừa hỏi hớp vừa hớn hờ.

- Tôi. - Hần trả lời ngắn gọn.

- Thứ 3. - Khôi Nguyên tươi cười giơ lá phiếu bốc thăm lên cho mọi người cùng xem.

- Thứ 4. - Vân Anh.

- Thứ 5. - Gia Huy.

- Được rồi, giờ chúng ta thư giãn đi! - Kiều Linh thích thú đưa ra ý kiến. - Ai lên "quẩy" với tớ? - Nói rồi cô nàng đứng dậy chuẩn bị lên sân, hướng ánh mắt đầy sự hào hứng về phía tụi nó.

- ... - Cả đám chẳng nói gì, đã thế còn nhìn Kiều Linh bằng ánh mắt có ý gì đây không biết.

- O, tôi đã nói gì sai mà mọi người nhìn tôi cứ như 1 con tâm thần thế? Đến bar chỉ ru rú ngồi đó uống rượu thì còn chi thú vị? - Kiều Linh chau mày khó chịu.

- ... - Tất cả vẫn im lặng và trao cho cô nàng ánh mắt chỉ có chứa mới hiểu ý nghĩa đằng sau.

- Hay nhì? Không đi thì thôi sao cứ nhìn người ta như thế? - Kiều Linh.

- ...

- Hừ, không ai đi tôi đi một mình. - Kiều Linh hậm hực định quay gót lên vũ trường. Vẫn chẳng ai thêm nói nửa lời.

1s

2s

3s

- Thôi, tôi không đi nữa. - Kiều Linh ỉu xiu quay lại ngồi xuống ghế. 6 con người mà có mỗi mình mình lên thì ngại thật. Đành ở lại uống rượu và tám chuyện với mấy đứa "dở hơi" này vậy.

Sáng hôm sau...

"Ting" - Tiếng chuông cổng nhà nó vang lên inh ỏi. Ax, mới 6 giờ 30 mà ai đến quấy rối vậy trời? Bực mình!

- Ai đấy? - Nó ra mở cửa kèm theo bộ mặt cau có khó chịu. Tại mới ngủ dậy còn đang mơ màng mà.

- Tớ đến đón cậu đi học. - Giọng nói của Bảo Nam từ ngoài cổng ỉu xiu không kém. Đã thế bộ mặt còn chẳng khá khảm hơn là bao. Quá thiếu sức sống.

-Hả?Sao cậu...À à,osin osin.Hôm qua con Linh báo cậu hôm nay tôi chính là chủ của cậu hả?-Nó cười cườu thích thú.

-Biết rồi còn hỏi,nhanh lên không trễ học!-Bảo Nam sau khi nghe nó lên từ osin thì dị ứng luôn.Đời này,công từ họ Vũ như anh phải làm giúp việc cho tụi nó đúng là nổi nhục lớn nhất mà.

-Còn lâu mới trễ.Gớ,m osin hoành hoạc chủ kinh nhẽ?Muốn bị phạt không?Hả?Hả?-Nó uy quyền chống nạnh ngẩng cao mặt lên nói chuyện với Bảo Nam

-Vâng vâng,chị làm ơn nhanh lên cho em nhờ với!-Bảo Nam bỗng thay đổi 180° làm người ta suýt choáng váng Giọng nói ngọt sớt,nụ cười tươi tắn(giả tạo)phát ghê.Eo ôi,kinh dị quá!

-Chờ chút.-Nói rồi nó quay gót trở vào nhà.Osin Bảo Nam đành phải chấp nhận số phận hẩm hiu ngồi đợi trên xe ô tô.Bảo là chờ chút nhưng nó lại khiến người ta tốn những 30 phút liền. Trời ơi,điên mất thôi!

-Bảo Nam hả cháu?Lâu ngày không gặp vẫn đẹp trai phết ha!Vào nhà chơi đi!-Nguyễn lão gia rạng rỡ khi thấy anh chàng Bảo Nam

-Cháu chào bác!Dạ thôi bác ạ,cháu phải đưa bạn Linh Chi đi học rồi!-Bảo Nam lễ phép cúi chào.

-Ồ,vậy phiền cháu nha!Hai đứa đi cẩn thận nhé!-Nguyễn lão gia.

-Vâng thưa bác.

-Bye papa,con đi học đây ạ!-Nó chạy lon ton từ trong nhà ra ngoài.Đi qua người cha iu dáu không quên vẫy tay chào.

-Ừ,tạm biệt hai đứa!

-Cháu chào bác,chúng cháu đi đây!-Bảo Nam lại cúi chào 1 lần nữa rồi bước vô xe,nơi có 1 người chủ "quý quái" đã lên sẵn kế hoạch "hành hạ" anh chàng

-Tạm biệt!-Nguyễn lão gia đưa tay lên vẫy vẫy,mắt nhìn theo chiếc BMW I8 đang chuyển bánh rồi đi và miệng khẽ mỉm cười.Con gái ông có cậu bạn Bảo Nam đưa đi học thì chắc là an toàn rồi.(Chỉ "chắc là" thôi sao?)

-Khôi Nguyên ơi!!!-1 giọng nói "lánh lút" từ đằng sau làm Khôi Nguyên đang định vô xe phải khựng lại ngoái nhìn.

Nó cười tươi rồi chạy chỗ cậu bạn thân khoác vai rất chi là tự nhiên.Cậu cười rạng rỡ không kém nói:

-Linh Chi!Kia là thằng Nam hả?

-Ừ,đang làm nhiệm vụ của một osin ý mà!Cậu cũng chuẩn bị đi học à?-Nó.

-Ồ,hay tụi mình...-Rồi 2 người đó cứ thì thầm một lúc mới thôi.Mà trông cái mặt kìa.Còn từ nào diễn tả chuẩn xác hơn là từ "gian" cơ chứ?(Mờ ám mờ ám)

Ước chừng khoảng 2 phút sau,nó quay lại đến chỗ Bảo Nam hăng giọng nói:

-E hèm,này osin!

-Gì?-Bảo Nam

-Hả?

-À dạ.

-Nghe đây,bây giờ cậu tạm được giải thoát. Tôi sẽ đi cùng Khôi Nguyên.Nhưng trong khoảng thời gian tôi ở trường thì cậu phải đến nhà Kiều Linh chơi,nó không tiếp cũng phải tìm cách vào gặp nó cho bằng được.Nhớ chụp ảnh rồi gửi cho tôi.Nếu không,hậu quả cậu sẽ phải gánh lấy chẳng biết khủng khiếp ra sao đâu.-Nó nói một lèo khiến Bảo Nam choáng váng.

-Nhưng...

-Cấm phát biểu.-Nó cắt ngang câu nói của Bảo Nam.Anh chàng đành im lặng vì tính mạng của bản thân nhưng trong lòng không thôi ám ức. Thấy osin ngoan ngoãn rồi,nó tươi cười:

-Thế nhá,tôi đi.

Vậy là mọi chuyện xảy ra như đúng mong muốn của nó.Bảo Nam phải đi tới nhà của Kiều Linh làm nhiệm vụ,lòng nửa vui nửa sợ.Vui vì được gặp cô,nhưng sợ vì cô có thể nhớ lại chuyện cũ mà cho anh mấy cái tát.Nhưng biết làm sao được?Dù gì cũng phải thế,cố gắng lên Bảo Nam ơi!

Còn nó và Khôi Nguyên...

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43

Cậu thấy osin Bảo Nam có phúc không? Nó hỏi.

-Phúc gì cơ?-Khôi Nguyên miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn thẳng,tay vẫn điều khiển vô lăng cực chuyên nghiệp.

-Phúc khi có người chủ tuyệt vời như tớ!-Nó tự sướng khiến cậu chỉ muốn bật cười thành tiếng.

-Phúc khi có người chủ tuyệt vời như cậu?

-Chứ sao?Tớ thử hỏi cậu nhá,có ai lại ra lệnh cho osin đi hẹn hò không?Không sai bảo làm việc mà còn tạo điều kiện cho 2 bên có khoảng không gian riêng tư,sướng thế còn gì?-Nó giải thích.Bấy giờ cậu mới cười lên khe khẽ.Không hề to,cũng như không quá lớn.Tuy nhiên lại lọt vào tầm mắt của nó.

-Cười giê?-Nó nhú mày.

-À...Thấy hạnh phúc thay thằng Bảo Nam ý mà!-Cậu nói dối không chớp mắt.Nhưng nói dối ở đây là nói dối có tâm,tránh làm nó không vui và đồng thời...bảo toàn tính mạng cho cậu.

-Thế chứ,haha.

-À mà có nên đi đón mấy người kia không?-Cậu.

-Khôi,tớ dám chắc hôm nay cặp Anh-Huy lại đánh lè cho xem.Tôi qua thì thăm to nhỏ gì tớ biết hết.-Nó.

-Ừ.-Cậu.

-Ó,nhưng còn tên "tàng đá" Khánh Sơn?-Nó bỗng nhớ đến 1 nhân vật vô cùng quan trọng.

-Giờ chúng ta sẽ đến đón.Mà dạo này cậu có vẻ quan tâm Khánh Sơn quá nhỉ?-Như bị câu hỏi của cậu đánh trúng tim đen,nó thoáng đỏ mặt rồi vội vàng chối bỏ:

-Gì chứ?Loại lạnh lùng,kiêu ngạo như hấn tớ để tâm làm chi?Có cho 10000000000000000 tỷ cũng chẳng ma nào thêm yêu.Thôi,cậu miễn đón hấn.Có chân tay đầy đủ ắt sẽ tự đi được.

-Ừ-Nghe nó nói vậy,cậu cảm thấy lòng mình vui vui.Mặc dù có lỗi với thằng bạn thân này nhưng cậu hi vọng nó thật sự không để ý tới hấn."Khánh Sơn,tao xin lỗi!"

Trước cổng nhà Kiều Linh...

"Ting!-Sau một hồi đấu tranh tư tưởng dữ dội,cuối cùng,Bảo Nam cũng dũng cảm bấm chuông.Không biết thấy anh,Kiều Linh sẽ phản ứng ra sao nhỉ?Đánh,đấm,đá hay vui mừng?Huhu,đừng nói là tiếp tục chiến tranh đấy nhé!Anh sợ lắm rồi,ngán lắm rồi,không muốn thêm bất kì 1 lần nào nữa đâu!

-Chào cậu,cậu là...-Chị giúp việc ra mở cửa,ngờ ngợ khi thấy khuôn mặt điển trai của Bảo Nam

-Em là Bảo Nam.Chị Lan,chị không nhận ra em à?-Anh chàng nở nụ cười tươi rói mà bao thiếu nữ phải đau tim làm chị Lan giúp việc vui mừng khôn xiết.

-Bảo Nam,em về rồi!!!À không,phải nói là hôm nay em đến chơi à mới đúng!!!Nào,vào đi!Ông bà chủ lúc 4 giờ sáng đã đi công tác rồi,còn bé Linh đang ngủ trên phòng ý!-Chị Lan không giấu nổi sự mừng rỡ.Đồng thời cũng đứng tránh sang 1 bên cho Bảo Nam vào trong.

-Vâng.-Anh chàng mỉm cười nhẹ rồi bước vào nhà,trong lòng thầm nghĩ:"May quá,cô ấy ở nhà."

Chị Lan lấy nước và trái cây mời khách rồi lịch sự đi lên phòng gọi Kiều Linh dậy.Nói là khách nhưng từ lâu chị Lan đã coi Bảo Nam là cậu chủ tương lai rồi.Sau này anh chàng và Kiều Linh tổ chức hôn lễ thế nào chả thế.Haha,nếu gọi "cậu chủ" từ bây giờ chắc cũng không sao đâu nhỉ?Nhưng để Bảo Nam thoải mái hơn thì cứ xưng chị em vậy.(Sau vụ hôm qua có lẽ cơ hội trở thành cậu chủ tương lai của chị Lan đối với anh chàng đào hoa này đã nhỏ hơn nhiều rồi!)

-Biến ngay đi!-Kiều Linh không ngại phũ phàng.

-Vậy Nam đi một lát sẽ quay lại,nhớ là phải hết giận người ta nha!-Sau câu nói đó,không gian lại trở nên im ắng.Bảo Nam đi thật sao?Đúng là đồ ngốc mà!

-Hừ,não ngắn thật!-Kiều Linh không còn nghe thấy ai đó lải nhải nữa thì đi ra mở cửa phòng,đến 1 bóng ma cũng không có thì người lấy ở đâu ra?Nghĩ vậy là an toàn,cô nàng ngồi thụp xuống ngay trước cửa lăm bầm 1 mình,độc thoại không khác gì...tự kỉ cùng với sự hụt hẫng xen lẫn khó chịu:

-Thực ra người ta đã hơi nguôi giận từ đêm qua rồi,chỉ nói vài câu thử lòng mà tưởng thật ư?Vậy mà còn bảo sẽ đứng mãi cho tới khi người ta tha thứ chứ!Tên ngốc kia,sao người ngày thơ vô (số) tội thế hả?

Bống...

-Ú ồa!!!Lời Linh nói là thật sao?Hết giận từ hôm qua à?Ồi,cho Nam ôm cái đi!Mừng quá!-Bảo Nam không biết từ hướng Đông,Tây,Nam,Bắc nào nhảy vô ra làm Kiều Linh được phen giật bắn mình.Ax,xuất hiện kinh khủng hơn cả quỷ thần thiên địa,bộ muốn hù chết người ta sao?Mà nhảy ra lúc nào không nhảy lại vào lúc này.Vậy là Bảo Nam đã nghe thấy hết rồi.Hừ!Mất mặt chết mất!

-Sao anh lại ở đây?Chẳng phải vừa mới đi thôi à?-Cố gắng kìm nén sự xấu hổ,Kiều Linh vô cớ gất lên cùng gương mặt đỏ bừng.

-Linh bảo Nam đi thì sẽ hết giận nên Nam xuống lấy lon coca rồi quay lại.-Bảo Nam cười sung sướng rồi cầm lon coca trên tay giơ ra trước mặt Kiều Linh.

-Ai nói anh đi thì sẽ tha thứ chứ?

-Chính Linh nói mà!

-Tôi chỉ bảo "Biến ngay đi!" thôi!-Kiều Linh đĩnh chính lại.

-Haiz,thôi nào,lúc này Linh độc thoại điều gì Nam nghe hết rồi!Cảm ơn vì đã bỏ qua cho Nam,Nam hứa sẽ không bao giờ tái phạm.-Nói rồi Bảo Nam giang tay ôm chầm lấy Kiều Linh,mặc cho cô nàng hết sức chống cự.

-Buông ra,ai cho anh làm thế?Muốn tôi cho 1 trận à?

-Nam ôm 1 cái thôi,rồi Linh muốn xử lí Nam ra sao cũng được.Tôi qua không nhắn tin với nhau,Nam nhớ Linh lắm đó!-Nghe câu nói này của Bảo Nam,ai đó đang đỏ mặt lại càng đỏ hơn.Đồ đeo mềp,chọc tức người ta rồi lại nói những lời đường mật sao?Đáng ghét đáng ghét mà!(Nói thẳng ra là chị ý đang bay trên 9 tầng mây ạ!)

Tranh thủ lúc nàng không ngờ nguy mà để yên cho ôm thật chặt,Bảo Nam rút điện thoại ra và "Tạch!" Một bức hình ngọt hơn đường giữa đôi nam nữ mới làm hòa với nhau sau trận giận dỗi "kinh thiên động địa" được gửi tới cho nó kèm theo dòng tin nhắn:"Hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc!" Không mất vài giây sau,1 tin nhắn đến với thông điệp:"Tốt,trưa nay cùng nhỏ bạn này đến đón tôi,11h30." từ nó.Vậy là mọi chuyện đã đầu vào đấy.Vừa làm hòa được với Kiều Linh,vừa vượt qua nhiệm vụ của nó giao cho.Haha,Bảo Nam biết mình giỏi mà!

-Làm gì đó hả?Lại nhắn tin với con nào à?-Kiều Linh thoát khỏi cái ôm ấm áp của Bảo Nam,đưa ánh mắt đờ đờ sát khí đầy nghi ngờ lên nhìn bạn trai.

-Đ...Đâu có!Linh coi nè,là bà Chi nhắn nói trưa hai chúng ta đến đón.-Bảo Nam đưa điện thoại ra làm chứng.

-Sao tôi cũng phải đi?Cái con dờ hơi!-Kiều Linh thăm rủa nó.Không biết chị Linh Chi nhà ta mà nghe được sẽ làm gì nhỉ?Đương nhiên là Kiều Linh tới số rồi!

-Kệ,bây giờ chúng ta đi chơi đi!-Bảo Nam hào hứng đưa ra ý kiến.

-Đi đâu?

-Cứ ra đường rồi biết thôi!

-Đứng đó để xe đi qua tông chết à?Ở nhà!

-Ayyo,Kiều Linh à...

Trong ngôi biệt thự nhà Trần Gia,có đôi bạn trẻ đang i ới mãi về việc đi chơi hay ở nhà.Và cũng ở nơi đó,có 1 bóng người đang đứng ngoài cửa phòng nghe lén cuộc trò chuyện."Cứ tận hưởng đi,không lâu nữa niềm hạnh phúc ấy sẽ không còn đâu cô chủ nhỏ ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 44

Tiết học thứ 5 của lớp 11A1 đang đi vào những phút cuối. Vì bài học đã kết thúc, cộng thêm chẳng bao lâu nữa sẽ tan trường nên ai nấy đều tự do đùa nghịch, kể cả giáo viên. Nó ngã người ra sau ghế, tai đeo headphone, mắt nhắm hờ lại. Cảnh tượng vô tình khiến người ta liên tưởng đến 1 nhân vật hầu như luôn làm hành động này trong tất cả các tiết học. Quen thuộc đến nỗi trở thành form đáng huyền thoại quẩy rũ chết người mà hàng loạt fangirl tồn không ít tiền đề đi truyền máu. Ôi giờ ơi, giờ đến lượt nó, đám boys biết sống sao đây?

Nhắc đến hắn mới nhớ, từ sáng tới giờ cứ sao sao! Không biết có uống nhầm thuốc không mà mồm mép như dừng hoạt động cả buổi. Vẫn lạnh lùng, vẫn kiêu ngạo là thế nhưng sao hôm nay...hiền vậy? Thường ngày không trêu nó dù chỉ 1 câu là ăn không ngon, ngủ không yên mà! Đàng này nửa lời cũng chẳng buồn nói. Chẳng lẽ nó đắc tội gì với hắn chăng? Đầu có, lục lại trí nhớ rồi, nó dám thề là hôm nay chưa chọc giận hắn lần nào. Không tranh thủ lúc hắn đứng dậy kéo ghế ra hay đổ mực lên ghế, không vẽ bậy vào sách cũng như "tặng" cho hắn bánh mì kẹp 5 quả ớt cay(hạng khủng), không...không...v...v...v...Nó đã và đang làm người tử tế với hắn. Mà nếu có gài thì thể nào hắn cũng biết và trả đũa đáng ghét hơn. Ví dụ như: Kéo ghế ra thì hắn làm cho gãy ghế luôn, đổ mực hắn đổ lại keo 5-0-2, vẽ bậy hắn vẽ lại nặng xì ngầu lên mặt (Lúc chị Linh Chi ngủ gật), tặng bánh mì kẹp ớt hắn cho xoi Oreo nhân kem đánh răng...bla...blap...Hay...do sáng nay nó đi học không rủ hắn?

"Cộp!"- Tiếng gõ bàn nhẹ lần 1.

-...-Không phản ứng.

"Cộp!!!"- Tiếng gõ bàn ở mức trung trung lần 2.

-...- Vẫn chẳng í ư.

"Cộp!!!!!!"- Tiếng gõ bàn chọc trời lần 3.

-Anh định khủng bố thính giác của người ta à?!!-Nó tức tới gất lên. Suýt chút nữa phải đi khám tai rồi!

-Tôi biết bản thân mình đẹp trai, nhưng việc cô cứ nhìn chăm chăm mãi như vậy là bất lịch sự đó!-Hắn lạnh giọng lên tiếng, thập phần trêu chọc.

-Áo tưởng!-Nó nói như chửi vào mặt hắn rồi quay phắt về hướng khác. Dù không quay ra nhìn nhưng nó biết hắn đang cười, 1 điệu cười thích thú. Mà khoan đã, hình như...Hắn bình thường lại rồi kìa! Xem ra bệnh chưa nặng lắm, mắt công nó suy nghĩ này giờ! Coi như tạm yên tâm! Ax, cái tên này,...Hahaha!(Chỉ để ý anh ấy ghê nhỉ?)

Tan học...

Sau 1 hồi trống giông giã, học sinh từ các lớp phi như bay trở về nhà. Nhưng như 1 thường lệ, trước khi đi về thì phải làm gì ta? Đương nhiên là...ngắm hotboy và hotgirl rồi!

Nó, hắn, cậu, Vân Anh và Gia Huy bước xuống sân trường làm bầu không khí náo loạn hẳn lên. Ai nấy cũng hò hét ầm trời. Người thì: "Oppa à! Em yêu tất cả các anh!!!", người thì: "Hoàng Khánh Sơn, Thái Khôi Nguyên, Đường Gia Huy, sao các anh không thể ngừng làm trái tim em thổn thức vậy?!", người thì: "Này Linh Chi, Vân Anh, nhất định các em sẽ thuộc về tôi!!!", người thì: "Đề hôm nay tớ đưa 2 cậu về nhé các nữ thần của tớ!!!",...bla...blap... Vô số vô số lời cảm thán, tỏ tình, đề nghị từ những nam, nữ sinh cứ thế dành hết cho tụi nó. Có câu thì ngọt đến tan chảy, có câu thì làm hơi quá (Sến). Đôi khi tụi nó cảm thấy thật phiền phức. Vì vậy trước khung cảnh này, còn việc gì thích hợp hơn là cho qua và ung dung tiến về phía trước? Chính xác, tụi nó đã làm thế. Bao nhiêu câu nói này tụi nó đã quá quen rồi. Không nghe cũng biết nội dung là gì thì bỏ ngoài tai chắc cũng không quá đáng. Cùng lúc này, bỗng từ 1 chiếc siêu xe mui trần màu đỏ nổi bật bên ngoài cổng trường, 2 nhân vật 1 nam 1 nữ bước xuống oanh tạc khắp Royal School. Trong khi chàng trai bánh bao và cuốn hút thì cô gái lại sang chảnh và quẩy rũ chết người. 2 người này trông có gì đó rất ngổ ngáo nhưng không thể hiện ra ngoài. Cặp đôi nhan sắc không chỉ gây chú ý vì đẹp đến không thờ nổi mà họ còn khiến mọi người ngạc nhiên bởi cứ ngang nhiên đi tới trước mặt tụi nó. Và rồi 1 cuộc hội thoại chính thức được bắt đầu:

-Hello, học vui không? -Bảo Nam và Vân Anh cùng lên tiếng. Thời điểm 2 người này gỡ kính xuống cũng là lúc hình ảnh 1 playboy chính hiệu, 1 quý cô quẩy rũ tan tành mây khói. Không còn khí chất cao ngạo, quyền quý nữa mà thay vào đó cả 2 như biến thành vitamin vui vẻ làm người khác muốn cười.

-Cũng như mọi ngày thôi, cảm ơn 2 đứa mày đã quan tâm! -Gia Huy và Vân Anh đồng thanh trả lời.

-E hèm.-Chợt nó ho nhẹ làm mấy đứa bạn bên cạnh chú ý. Nhưng dường như sau hành động đó Bảo Nam vẫn không hiểu cái quái gì. Đang ngây thật hay ngây giả vậy không biết?

-Ồ cái tên osin này, gặp chủ và các bạn của chủ mà không biết chào từ tế à? Kính ngữ bỏ đi đâu? -Lúc này anh chàng mới thực sự ngó người. Nó thật là...Nói nhẹ nhàng thôi không được hay sao mà cứ hét ầm lên 2 chữ "osin" thế? Đầu chỉ tụi nó nghe mà các học sinh khác cũng biết hết rồi kìa! Mắt mặt chết mất! Ôi đời tôi!

-Nhỏ tiếng thôi má ơi! -Bảo Nam vừa ra hiệu, vừa nói nhỏ với nó và ngó ngang hàng nghìn học sinh xung quanh.

-To nhỏ gì?Người ta nói không biết chính đốn ngay mà còn ra điều kiện à?-Nó vẫn không chịu nhún xuống.Từ đầu tới chân đều toát lên 1 vẻ uy quyền làm Bảo Nam thoáng ngột.

-Được rồi được rồi,xin kính chào cô chủ và các bạn của cô chủ!Ok chưa?-Để chuyện này trôi qua lẹ,Bảo Nam miễn cưỡng chào hỏi tụi nó thật "kính cẩn".Chẹp chẹp,nhìn mà phát buồn...cười!

-Chưa,nghe có vẻ như bị ép buộc quá!-Dù cậu bạn đã cố gắng làm sao cho "very good",nhưng xem ra nó vẫn chưa hài lòng.

-Này,quá đáng vừa vừa phải phải thôi nhá!Mày chả đang ép buộc người ta là gì?Phải để cho anh ấy thở tí chứ!-Thấy người thương chịu nhiều "bất công",Kiều Linh ở bên cạnh vùng lên bảo vệ.Ngờ đâu những lời mình vừa nói lại là mục tiêu để đám bạn "quý hóa" khơi trò.

-Hả?Mày bênh Bảo Nam à?Hôm qua còn khời tóa ngút trời mà bữa nay đã vậy rồi!Nam,tôi rất phục cậu!- Vân Anh trêu chọc nhỏ bạn.Mới mấy câu thôi mà khuôn mặt ai kia đã đỏ bừng bừng.Haha,Kiêu Linh thật "nhạy cảm".

-Nè Nam,có chiêu gì hay dạy tao với!-Gia Huy cũng không kém cô gái đứng cạnh anh,nhưng đối tượng công kích lại hướng về Bảo Nam.

-Thôi thôi,đừng trêu 2 người đó nữa.-Khôi Nguyên lên tiếng.Cậu đang bảo vệ Bảo Nam và Kiều Linh ư?Ôi,cảm ơn nhiều nhé Khôi Nguyên!*Cảm động,chấm chấm nước mắt.*-Kéo...Họ phải nhập viện vì sướng quá thì chết!-Giữa lúc couple Linh-Nam đang thấy biết ơn mình thì cậu lại phán 1 một câu làm 2 người đó như muốn tá hỏa.Gì đây?Muốn người ta tức chết hả?

Cả đám cười ha hả,duy chỉ có 2 con người là sắc mặt thay đổi còn hơn thời tiết.Lúc đó lúc đen,rất đáng nguy cấp.Chợt,vị cứu tinh thực sự của đời họ xuất hiện cực đúng lúc.

-Về hay ở lại khỏi hài cho thiên hạ?-Giọng nói lạnh lùng âm nghìn độ của hấn làm cho mọi thứ quay trở về đúng quỹ đạo.

-Ờ phải rồi,đi thôi!-Gia Huy nhìn lên đồng hồ rồi nói.

-Bảo Nam,cho cậu nợ lời chào lúc nãy.Nhất định tôi sẽ tính lãi nặng hơn!-Nó như đầu gấu gior nắm đấm ra trước mặt Bảo Nam khiến anh toát mồ hôi hột.Sau đó,tất cả lên xe.Còn hấn đi cuối cùng,cặp Linh-Nam liền đứng trước mặt chân thành nói:

-Thanks vì đã cứu tụi tao/tôi 1 bàn trông

thấy!

-Chỉ là vô tình như giúp 2 người thôi.-Nói rồi hấn lên xe,cặp Linh-Nam kia cũng lên xe.Sau đó người ta thấy 4 chiếc siêu xe phóng nhanh trên đường quốc lộ với vận

tốc khủng khiếp.LC Restaurant rất vui lòng khi một lần nữa được tiếp đãi khách quen!

LC Restaurant...

Khi tụi nó bước xuống xe là lúc không khí bên ngoài như có động đất.Tất cả chỉ vì vẻ đẹp quá đỗi thần thánh của cả 7 đũa.Đặc biệt hơn,2 vị khách mới cũng chính là tâm điểm của sự bàn tán ra vào.Tuy nhiên,trong số đó có 1 cô nhóc chừng 10 tuổi lại không quan tâm đến nhan sắc của tụi nó,vấn đề chính là...

-Các huynh,các tỷ à!-Cô nhóc đó đang ngồi ở 1 chiếc bàn là trung tâm dễ nhìn thấy nhất,đưa tay lên vẫy vẫy ra hiệu với tụi nó.

-A Yên Nhiên,cô em họ đáng yêu của tôi đây mà!-Kiều Linh không kiềm chế nổi bản thân mà phi như bay tới ôm chầm lấy cô nhóc kia.

Tụi nó mỉm cười rồi cùng đi đến,riêng có Bảo Nam là đang nhiu mày để nhận dạng đó là ai.Chưa đến 1 giây sau,bộ não "siêu đẳng" IQ 50 của anh đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc,ra là "em vợ" tương lai đây mà!(Nói vậy chứ thực tế IQ của anh Nam cao hơn nhiều ạ!)

-Hi nhóc,lâu không gặp giờ đã lớn tướng thế này rồi à?-Bảo Nam cất lời chào thân mật sau khi cô nhóc họ được Kiều Linh rời ra lưu luyến.

-À,ông anh đào hoa!Chào!-Cứ tưởng sẽ được nhóc con này đáp lại nồng nhiệt lắm,ai biết con nhỏ lại dám gọi Bảo Nam là "Ông anh đào hoa" cơ chứ?

-Nhóc đúng là con nhỏ đáng ghét anh không muốn gặp nhất khi trở về mà!Giờ?Chào lại coi!-Bảo Nam cau có.

-Anh nói sao?Chị Linh!-Cô nhóc này không những không sợ mà còn uy quyền nhìn sang Kiều Linh.

-Được rồi tiểu bảo bối,chị sẽ phạt hấn sau cho em!-Kiều Linh ngọt ngào nựng má cô nhóc.

-Không,em muốn bây giờ!-Nhóc con khó tính này nhất định không chịu.

-Chị sẽ trừng phạt cậu ta cho em.Nào,em muốn hình phạt là gì?-Nó nói.

- Yeah, chị Linh Chi là nhất! Em muốn... - Cô nhóc reo hò sung sướng rồi hất cằm về phía chú chó lông xù ở đằng sau chân Bảo Nam.

Tất cả cùng hướng về phía cô bé chỉ. Và ngay sau đó thì...

- Á, chó!!!!!! Cứu với, cứu tôi với!!!!!! - Tiếng la hét thất thanh này không ai khác là của... Bảo Nam. Sau khi phát hiện chú chó màu nâu xinh xắn đang ở ngay phía sau mình, anh chàng đã không khỏi hoảng sợ mà chạy vòng vòng như bị ma đuổi làm nó, Vân Anh, Kiều Linh và Khôi Nguyên hết sức ngạc nhiên. Riêng hấn và Gia Huy... mặt cắt không còn một giọt máu. Tình cảnh đang hỗn loạn, bỗng có tiếng cười trẻ khiến mọi người để ý - Cô nhóc kia đang ha hả như được mùa.

- Vậy là sao hả Yên Nhiên? - Vân Anh nhẹ nhàng hỏi, khuôn mặt tỏ rõ sự thắc mắc.

- Hihi, chẳng qua là... - Cô nhóc đang định nói thì 1 giọng nói lạnh âm nghìn độ, 1 giọng lạnh 0 độ cùng vang lên:

- Yên Nhiên! - Là hấn và Gia Huy. Vì Bảo Nam đang lo chạy trốn chú chó nên 2 người này đại diện thay thế.

Cô nhóc Yên Nhiên này tự dưng không nói thêm gì nữa, tuy nhiên vẫn cười như điên như dại làm sự tò mò của mấy đứa nó tăng lên đến tột cùng.

- Em có chuyện gì hay mau nói cho bọn chị nghe đi tiểu bảo bối! - Kiều Linh.

- Nhưng...

- Em đừng lo mấy người đó, có Khôi Nguyên giải quyết rồi phải không ạ? - Nó nói rồi quay sang nhìn cậu.

- Ủ... Cậu.

Nhận được lời động viên từ mấy đứa nó, Yên Nhiên quyết định phanh phui ra toàn bộ câu chuyện bất chấp 2 cặp mắt đờ đờ sát khí đang hướng về mình. Chuyện này vui mà! Không chia sẻ là 1 tội lớn đó!

- Chuyện là...

Câu chuyện bí mật cô nhóc quý quai Yên Nhiên muốn kể là gì. Liệu có thực sự thú vị như cô nhóc nói? Để biết được tường tận nội dung các bạn nhớ đón đọc chap sau nhé! Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 45

Chuyện là cả ba anh Khánh Sơn, Bảo Nam và Gia Huy đều sợ... chó! - Nói xong Yên Nhiên lại tiếp tục cười sảng sặc như kẻ điên vừa trốn trại. Điều này vừa làm 4 người nào đó bất ngờ hết sức, vừa làm 2 người nào đó không biết nên giấu mặt đi đâu. Còn Bảo Nam, tội nghiệp thay, anh chàng càng chạy thì chú chó lông xù càng hứng thú đuổi theo.

- Th... Thật á? - Nó như không tin nổi vào sự thật. Vân Anh, Kiều Linh và Khôi Nguyên cũng vậy. Đường đường là những đại thiếu gia công tử giàu có, quyền lực bậc nhất mà lại sợ loài động vật đáng yêu thế kia sao? Hơ hơ, chắc chỉ có chúa mới tin.

- Thật á! Ngày nhỏ... - Cô nhóc Yên Nhiên đang định bắt đầu câu chuyện thì 1 lần nữa bị giọng nói âm tử độ ngăn lại:

- Y.Ê.N.N.H.I.Ê.N! - Hấn gần từng chữ thật đáng sợ. Những vị khách xung quanh dù không hiểu đang có chuyện gì xảy ra nhưng ai nấy cũng đều phải rùng mình. Kiểu giết người bằng giọng nói là đây!

- Thôi, giấu còn ích gì nữa đâu ạ! Anh nên chia sẻ chuyện buồn cho nhiều người biết để bớt "đau lòng". Lỡ đâu các anh các chị ý lại cảm thông dành cho anh những lời an ủi sâu sắc rồi anh vùng lên nổi sợ thì sao? (Đem ra làm trò cười thì có!) - Cô nhóc Yên Nhiên vẫn tỉnh bơ, thậm chí còn hào hứng hơn trước tiếng gằn đe dọa của hấn. Ôi, những lời cô nhóc vừa nói "triệt lý" làm sao!

Hấn im lặng, không gằn giọng hay í ư thêm gì nữa. Tuy nhiên, đôi mắt hình viên đạn hướng về Yên Nhiên cùng sát khí tỏa ra nghi ngút không những không thuyên giảm mà còn khủng khiếp hơn gấp bội. Eo ôi, đừng nhìn vào nhé! Kéo mắt mạng vì yếu tim như chơi!

- Ngày xưa, có 1 lần 3 anh Khánh Sơn, Bảo Nam và Gia Huy đi học về chợt thấy 1 chú cún nhỏ lông trắng rất xinh. Khi cuộn tròn mình lại trông giống như cục cơm nắm không lồ cực dễ thương. Vì thích thú cộng thêm tính hiếu kỳ của trẻ con, 3 anh ý không ngần ngại mà vuốt ve chú cún rất chi là tự nhiên. Bỗng không biết từ Đông, Tây, Nam, Bắc nào, 1 con chó to lớn có bộ lông cũng màu trắng giần dữ tiến đến, nhe hàm răng nanh đáng sợ rồi lao vào các anh ý "xử lý". Bị tấn công bất ngờ, các anh ý không kịp trang bị nên chỉ có thể đứng lên chạy thật nhanh. Thật đáng tiếc, tốc độ của 3 đứa trẻ con 6 tuổi không bằng của 1 con chó trưởng thành. Vậy nên mỗi anh đều bị nó ngọam cho 1 miếng, đây gọi là "đánh dấu vết tích riêng". Anh Gia Huy bị ở bụng chân, anh

Khánh Sơn thì bị ở bị ở đùì,còn anh Bảo Nam bị ở...mông! Hóa ra là các anh ấy vừa nghịch ngợm trai cung của con chó mẹ đó.Sau lần ấy,có lẽ vì bị ám ảnh kinh hoàng nên thành ra đến giờ vẫn sợ chó.Sao nào,em kể chuyện có hay không?-Kể xong rồi,Yên Nhiên chờ đợi tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng những lời khen ngợi mãi không ngớt từ mấy đứa nó.Tuy nhiên,tất cả đều chết sững trong vài giây vì câu họ cảm thấy câu chuyện quá phi thực tế.Nhưng sau đó...

1s...

2s...

3s...

-Hahahahaha!!!!!!!!!!!!!!-Tràng cười như pháo nổ của mấy đứa nó làm người ngoài tưởng nhà hàng sang trọng,đẳng cấp quốc tế này lại đón tiếp những kẻ điên.Cô nhóc Yên Nhiên cũng hòa vào hội cười cho sượng miệng,để những ai kia vừa lườm cháy da cháy thịt,vừa hận bản thân không thể bóp chết được 1 nhóc tí 10 tuổi.

-Tha...Thảo nào....Thảo nào mấy lần gặp chó,Bảo Nam... lại mặt mày tái mét và...và đề phòng đến vậy.-Kiều Linh cười nhiều đến nỗi nói không ra hơi.Còn bạn trai cô chỉ biết ngượng chín mặt vì cô bạn gái chuyên bóc phốt anh và con em họ tiểu quý của cô ấy.À mà nếu các bạn đang thắc mắc tại sao Bảo Nam lại ngồi ở đây mà không đi làm bạn với chú chó lông xù kia thì nguyên vẫn là thế này:Anh vừa lập nên "kì tích" mà trong 3 đứa "sợ chó" tại anh chưa chắc có đứa nào làm được.Chạy ra đến cổng,anh chàng mệt quá nên tiện tay ném miếng gà rán của vị khách gần đó ra thật xa.Kết quả,con chó háu ăn tìm ra được mục tiêu mới và phải nhanh chân đi "hốt" ngay nên không thèm ngo ngàng đến anh nữa. Vậy là Bảo Nam thoát nạn!Thở phào nhẹ nhõm xong,việc đầu tiên anh chàng làm đương nhiên là...bồi thường tiền cho vị khách kia do miếng gà rán vừa ném.Tiếp theo,chắc chắn anh phải chạy đến chỗ tụi nó thật nhanh để khoe thành tích có 1-0-2 rồi.Ai ngờ,vừa khi anh đến nơi cũng là lúc mà người con gái anh yêu nhất đang bóc phốt bạn trai mình.Trời ơi!Sao lại có chuyện nhục nhã như vậy được cơ chứ?Thanh danh của đại công tử họ Vũ này đã mất tong chỉ sau 2 ngày về nước.Cái quái gì đang xảy ra thế này?Anh mún chót,anh mún chót!

-Haha,Gia Huy cũng thế!Cậu ấy thậm chí còn không bao giờ để lộ bụng chân nữa cơ!Chắc là sau lần ấy đã để lại sẹo!-Vân Anh không kém phần đứà bạn.Nhưng vốn bản tính đoan trang,hiền thực(Gớm,thời kì đầu bà hiền quá cơ!) nên cô nàng có phần dờ dừ dội hơn Kiều Linh đôi chút.

Còn nó,tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có 1.Khó khăn lắm mới nắm được điểm yếu của kẻ mà mình ghét nhất nên phải tận dụng triệt để.Nhân dịp này,nó nhất định phải làm cho hần xấu mặt xấu mũi đến mức không dám ra đường mới được.

-Chà trách mỗi khi gặp chó tên Khánh Sơn lại cố ý lướt qua thật nhanh.Bề ngoài tỏ vẻ cool ngầu như không có chuyện gì nhưng thực ra bên trong lại sợ muốn chết.*Quay qua hần giờ ngón tay trở*Khánh Sơn,anh diễn rất tốt!*Quay lại như cũ*Có điều,nếu con chó đó cắn ở vị trí khác phía trên sẽ tốt hơn!-Bị nó nói móc nói mỉa,lẽ thường tình là hần chẳng thể lấy đó là niềm vui,niềm vinh dự,niềm hạnh phúc.Tuy nhiên,sau khi nghe nó nói xong câu cuối,có 1 sự hiểu lầm không hề nhẹ ở đây ảnh hưởng đến cái thanh danh "very very chong xáng" của nó.

-Cô nói gì?Phát biểu lại!Chưa thấy đứa con gái nào biến thái như cô!-Hần nhủu mày nhủu mặt nhẹ nhìn nó.

-Hà?Anh nói tôi biến thái?Hơ hơ,có hiểu ý tôi muốn nói là gì không mà dám nói tôi như vậy?Tôi bảo lẽ ra con chó nên cắn anh ở vị trí khác phía bên trên.Biết là chỗ nào không?Chính là bản mặt đáng ghét của anh đó!Nếu như bị cắn ở đấy xem anh còn dám kiêu ngạo nữa không hả đồ tăng đả đen tối!!!!-Nó xô ra một loạt có cả giải thích lẫn giáo huấn vì hần dám nói nó không "chong xáng".Nghe xong,cả đám đều bùm miệng cười.Riêng hần,hần cảm thấy...hình như mình có đen tối thật!Ý nó không hề xấu xa như hần nghĩ.Có lẽ nguyên căn là do đầu óc hần suy nghĩ sâu xa quá thôi!

-Sao tụi mày chưa từng kể chuyện này cho tao lần nào vậy?-Câu nói của Gia Huy có lẽ là nhẹ nhàng nhất trong tất cả những người chưa biết chuyện.Không có tính chất trêu chọc,lại càng không có ý mỉa móc,đúng là thẳng bạn quý hóa mà!

-Phải,sao chưa từng nói chuyện này với tôi hả Bảo Nam?-Kiều Linh cũng tương tự,nhìn cậu bạn trai bằng ánh mắt chẳng mấy tốt đẹp.

-Tại Nam mà nói,Linh lại cười cho thôi mồi.-Bảo Nam e dè trả lời.Còn gì xấu hổ hơn khi phải nói điều đó chứ?

-Tụi tao giữ bí mật tại nó không đáng để kể,chuyện nhỏ thôi mà!-Còn Gia Huy,lời giải thích này mang tính chất bảo vệ sĩ diện của một thằng đàn ông.Tương vậy là đã ổn,thật chẳng ngờ chính người con gái đặc biệt trong lòng anh lại chọc khóc nó.

-Tớ/Em thấy chả nhỏ tí nào cả!-Vân Anh nén cười,thay vào đó là 1 câu nói đùa,Yên Nhiên cũng thế.

Gia Huy ngệt mặt chẳng biết nói sao,nhìn hình ảnh dễ thương này,nửa kia của cặp Anh-Huy bật cười thành tiếng.Không gian 1 lần nữa chìm trong 2 dòng cảm xúc:vừa ngượng vừa buồn cười.Chợt nó lên tiếng:

-Ngoài lẽ vậy là đủ rồi,Bảo Nam!

-Hà?-Bị người chủ của ngày hôm nay réo tên,Bảo Nam giật mình trả lời.

-Việc của anh bây giờ là dắt chú chó khi nãy đi dạo và chăm sóc nó cẩn thận.-Yên Nhiên nãy giờ im hơi lặng tiếng nhìn các anh các chị nói chuyện giờ mới có cơ hội nói lời đầu tiên sau mấy phút trật tự.

-Sao anh phải làm việc đấy?-Bảo Nam ngớ ngàng lẩn bàng hoàng.

-Sao cậu không phải làm việc đấy?Mau đi đi,lệnh chủ sai đó!-Nó.

-Cậu...À mà con chó đã tự đi rồi,tôi khỏi cần mắt công!

-Ai bảo?-Rồi nó hất cằm về phía trước,Bảo Nam quay lại và 1 lần nữa...

-Á...CHÓ!!!!!!CỨU,CỨU VỚI!!!!!!-Anh chàng sợ hãi chạy tán loạn.Ôi quý thần thiên địa ơi,con chó lông xù kia không biết từ lúc nào đã túc trực sẵn ở phía sau anh,lè lưỡi quấy đuôi tíu tít.Kinh quá,phải chạy ngay thôi.Tuy nhiên,khi đi qua chỗ nó,anh đã suýt ngã vấp mặt vì đôi chân thon dài của ai kia đã được giăng sẵn.May chúa,nếu không có Kiều Linh bên cạnh "nâng niu",chắc mấy cái răng của anh đã được "hòa cùng" đất mẹ rồi!

-Đi đi,nhớ đưa chú cún này ngao du khắp phố nhá!30 phút nữa không có mặt tại đây thì nhịn cơm trưa!-Nó vừa nói vừa ném cho Bảo Nam 1 cuộn dây buộc cổ chó.

Anh chàng cầm cuộn dây dè dặt đến gần con chó thật chậm rãi và cẩn thận.Vì sao?Bởi bây giờ đề phòng là trên hết.Đã gần lắm rồi,gì chỉ việc buộc vào cổ nó nữa thôi.

Còn 10 cm nữa...

Còn 8 cm nữa...Còn 5 cm nữa...

Còn 3 cm nữa...

Thế nhưng ở giây phút quyết định,chú chó đột nhiên nhảy cẫng lên nắm lấy tay Bảo Nam làm anh chàng giật mình rút tay lại và thêm 1 lần nữa bỏ chạy tán loạn,niệm vắn riu rít câu cửa miệng quen thuộc:

-CHÓ!!!!!!CỨU TÔI,CỨU TÔI VỚI!!!!!!

Chú chó thấy anh chàng chạy cũng cao hứng đuổi theo.Tụi nó nhìn theo 2 bóng dáng đang khuất dần trong làn người ngoài đường với vận tốc kinh hoàng mà bật cười khanh khách.Sợ gì không sợ lại sợ chó.Vậy thì đơn giản thôi.Sau này 2 người con trai còn lại cũng sẽ bị trêu như thế.Vân Anh nhìn Gia Huy đang toát mồ hôi hột với đôi mắt ánh lên tia cười.Nó cũng dành cho hấn cặp mắt thích thú và cực kì nguy hiểm.Hoàng Khánh Sơn,sau này anh sẽ chết với tôi!

Dặn là sau 30 phút nữa phải quay lại nhưng tới tận 1 tiếng sau không hơn không kém mới thấy Bảo Nam trở về,bộ dạng chẳng thể nào...tệ hại hơn.Quần áo sộc sệch,đầu tóc bù xù,1 tay cầm cuộn dây buộc cổ chó và chú cún lông xù tíu tít quấy đuôi theo sau.Nhìn qua có thể đoán ra chuyện "ngao du" vừa rồi của người và chó vật và cỡ nào.

-Bảo Nam uống nước đi,mệt lắm hả?Giờ ả,làm gì mà ra nông nổi này?Đánh nhau với ai?Xem còn ra thể thống gì nữa không?-Vừa thấy dáng người quen thuộc bước vào,Kiều Linh đã vội vàng chạy đến đưa chai nước rồi hỏi han đủ điều.Quan tâm tới nỗi người ta tưởng họ là 1 bà mẹ và đứa con thơ 3 "chuối".

-Mày sao không Nam?-Gia Huy ân cần.

-Đừng nói là đánh nhau bảo vệ gái nữa nhá!-Mặc dù khá lo lắng nhưng cậu vẫn buông 1 câu trêu đùa.

-Mày điên à?Có biết tao đưa con chó này đi chơi còn hơn bị tra tấn không?-Bảo Nam bây giờ gất lên.Bao nhiêu uất ức trong lòng sắp được giải tỏa.

-Sao?-Cả đám tò mò.

-Lúc tôi chạy ra đường vì bị con chó đuổi theo,may sao có 1 cậu bé tốt bụng giữ nó lấy giúp tôi.Đương nhiên sau đó tôi sẽ cảm ơn riu rít,tien thể,nhờ cậu bé buộc cuộn dây này vào cổ con chó luôn!-Bảo Nam bắt đầu thuật lại câu chuyện.

-Rồi sao nữa?-Cả đám

-Tôi cầm cuộn dây dắt nó đi dạo,vì con chó dơ bẩn nên tôi với nó giữ khoảng cách khá xa(Sợ thì nói đại đi!).Nhưng như thế chưa phải là xong đâu nhá!Không ngờ con chó này lại hư đồn như vậy!Cứ đi 1 quãng đường là bắt đầu tè bậy.Không biết học từ đâu cái tính thích lục lọi thùng rác.Nói hết cái hết nước cũng không được.Người ngoài nhìn vào tưởng tôi là chủ nó còn nói ra nói vào nữa chứ!Huhu,mất mặt quá đi!-Tới đây,Bảo Nam đau lòng "khóc sụt sùi" thật đáng thương.

-Hahaha,em mới mua con chó nên chưa kịp huấn luyện.Sau hôm nay có lẽ phải nhờ anh giúp quá!Hôhôhô,hahaha-Yên Nhiên vừa nói vừa cười hô hô làm Bảo Nam đáng thương tức đến xì khói:

-Em còn dám..

-Thôi thôi,vấn đề chính tiếp đi Nam!-Khôi Nguyên giăng giải.Nhờ đó mà Bảo Nam có thể tiếp tục câu chuyện đang còn dang dở.

-Không những thế,con chó hư thân mất nết này còn nhảy lên người tôi,đưa đôi chân dơ bẩn lên quần áo tôi.Nhìn xem có thảm họa không?Đề đưa nó về đây đối với tôi là cả 1 kì tích rồi đó!-Nói rồi Bảo Nam quay người lại phía sau cho các bạn của anh được tận mắt chứng kiến tác phẩm nghệ thuật do

chú chó tạo nên.Hàng loạt vết bẩn đang bám dính trên quần áo anh.Ôi,chàng trai trẻ mới đáng thương làm sao!

-Chộ ôi,tội nghiệp Bảo Nam đẹp zai của Linh quố à!Hahaha!-Chẳng biết Kiều Linh đang an ủi hay mỉa mai bạn trai mình nữa.Nói chung biểu cảm bây giờ của anh là...uất ức vô cùng.

-Nam nè,hôm nay cậu/mày đã rất very good đó!-Cặp Anh-Huy khen ngợi.Nhưng cái điệu vừa nói vừa cười này vẫn khiến cho Bảo Nam không biết mình đang được tuyên dương hay bị giễu cợt.

-Coi như lần này là cuộc huấn luyện để mày vượt qua nỗi sợ chó đi.-Đến lượt cậu.

-Chuẩn,sau này mà thành công được phải nhớ tới tôi đầu tiên đó!-Nó trêu.

-Chị Chi,phải là em chứ!-Yên Nhiên không bằng lòng.

-Được rồi,cả 2 chúng ta!-Nó bổ sung thêm.Sau đó,2 chị em nhà này lại cười ha ha ha ha.

Đột nhiên lúc này Bảo Nam cảm thấy "bỗng dưng muốn khóc".Chẳng ai tốt với anh hết.Không có lấy 1 lời an ủi từ tề,câu nào cũng nửa đùa nửa thật.Huhu,sao số tôi khổ thế này cơ chứ?

Tuy nhiên,vẫn có 1 người luôn tốt với anh,đó là hấn.Trong khi mọi người cười nói vui vẻ thì hấn vẫn im lặng.Dù cho đây vốn là bản tính của hấn thì điều này cũng làm cho Bảo Nam thấy biết ơn.Không chỉ vậy,đúng lúc này,hấn như vì sao hi vọng duy nhất của Bảo Nam khi lên tiếng:

-Mọi người định để bụng réo đến chiều luôn à?

Câu nói của hấn quả nhiên có tác dụng.Tất cả nghe xong đều ngay ngắn trở về bàn ăn,nghiêm túc như cũ.Thật đáng ngưỡng mộ.

-Chúng ta ăn thôi không nguội hết bây giờ!-Khôi Nguyên.

-May mắn cho cậu đấy Bảo Nam!Vì chúng tôi còn tí thương xót nên quyết định đợi cậu về.Chứ không như lời trước khi đi tôi đã nói thì cậu sẽ chẳng có miếng nào vào bụng đâu!-Nó lại lên giọng chủ-tớ.

-Biết rồi,cảm ơn được chưa?-Đáp lại nó là 1 lời cảm ơn có chút miễn cưỡng từ Bảo Nam.Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh Kiều Linh rồi cầm dao đĩa sẵn sàng.Bữa ăn chính thức bắt đầu.Nhưng như vậy đâu phải là đã xong.Bao nhiêu rắc rối đang còn chờ đón ở phía trước.Các bạn nhớ đón đọc chap tiếp theo để biết thêm về nội dung hấp dẫn của câu chuyện nhé!Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46

Bữa trưa bắt đầu chưa được bao lâu thì "bão tố" lại ập đến với anh chàng Bảo Nam.Nhưng trước đó phải kể cho các bạn nghe 1 số "sự kiện" diễn ra trên bàn ăn cái đã.

Mọi người cầm dao đĩa lên và bắt đầu dùng bữa.Yên Nhiên nhỏ tuổi nhất nên trước khi đưa thức ăn vào miệng đã lễ phép mời các anh chị com trưa.Thường cho sự ngoan ngoãn đó của cô nhóc lém lỉnh,ngịch ngợm này,tụi nó gấp thức ăn lia lịa từ bên ngoài vào trong đĩa của cô bé.Sau đó,ai lại về nhà này.Cặp Linh-Nam là sến súa nhất,làm như vợ chồng mới cưới không bằng!Gi mà."Hà miếng ra Linh coi nào!Hm,giỏi lắm!","Linh nói chữ A đi,A thật to vào nhé!Chu choa,dễ thương quá cơ!",...Eo ôi,nghe xong nổi hết cả da gà!May cho 2 người này là mấy đứa bạn kia đang bận chăm sóc "người ta" và cô nhóc Yên Nhiên đang bận ăn uống nên chẳng để ý.Chứ không thì chắc chắn lại bị đem ra làm trò hề thiên hạ rồi.

Cặp Anh-Huy thì nhẹ nhàng hơn đôi phần.Cả hai vốn có bản tính ôn hòa dễ chịu nên cách thể hiện cũng không thái quá như đôi kia.Đơn giản chỉ là:"Vân Anh ăn cái này đi,đậu có hàm lượng protein khá cao và giá trị dinh dưỡng tương đương với đạm động vật nên rất tốt cho sức khỏe.", "Gia Huy hãy thử món đây nè,cung cấp chất sắt bổ cho máu và có thể làm đẹp da đó!",...Nói chung là 2 anh chị ý ngọt ngào,dịu dàng thế đấy ạ!Tuy nhiên,cứ tình tình tứ tứ như vậy thì những ai FA thấy được sẽ ghen tỵ lắm đấy!

Còn 3 người còn lại.Nó với Khôi Nguyên làm 1 cặp,chăm sóc nhau ân cần và chu đáo đến phát hờn.Chưa ăn hết miếng này đã bị đối phương gấp thêm vào đĩa chất đầy chất đồng các thức ăn khác.Sweet còn hơn 1 cặp đôi thực thụ.Vậy nên,không thể tưởng tượng nổi cảnh các nam sinh nữ sinh trong Royal School thấy hình ảnh này sẽ ra sao ta?Chắc chắn không loại trừ phương án họ sẽ hò hét ầm trời vì 1 trong những hotboy và hotgirl nổi tiếng nhất trường quá quá quan tâm nhau rồi!Mà các bạn này giờ có thắc mắc hấn sẽ bắt cặp với ai không?Đương nhiên là với...không khí.Đám bạn ai cũng có "người ta" để quan tâm,mình lạc loài nên đành phải chấp nhận ra rìa.Có điều,nếu như hấn thấy vui khi 2 cặp Linh-Nam và Anh-Huy quan tâm nhau thì lại thấy có điều gì đó khó chịu và sục sôi trong lòng khi Chi-Nguyên gần gũi với nhau.Cảm giác này là sao?Thật kì lạ!Đã rất nhiều lần hấn có cảm giác này khi nó và cậu thân thiết.Chẳng lẽ,vì quá ghét nó,con nhỏ khó ưa chuyên đi bắt bẻ người khác nên thấy nó làm gì hấn cũng ghét?Có thể là thế,bởi còn giả thiết nào hợp lí hơn nữa đâu!(Cổ mà!)

-Anh Khánh Sơn ăn đi!Khổ thân,tự cấp tự túc chả được ai quan tâm!-Yên Nhiên ngược lên vô tình thấy hấn không được ai chăm sóc thì gấp cho hấn 1 miếng gà rán rồi nói bóng gió để những ai kia chú ý.

-Của mày này,xin lỗi tui tao hơi vô tâm!-Khôi Nguyên cũng gấp thức ăn cho hấn rồi nói lời hối lỗi.

-Số rỳ nga!Tại tui tao đũa nào cũng bận nên...-Bảo Nam chưa nói hết câu đã bị Gia Huy chặn lại.Vì sao?Bởi anh nói năng quá kém khôn khéo nên bạn anh,Gia Huy phải chữa vào.

-Mày ăn đi kéo nguội!-Gia Huy.Để Bảo Nam nói thêm vài câu nữa có thể hấn sẽ giận mà nổi đóa mắt!"Tại tui tao "bận" nên không thể quan tâm mày."Đến anh nghe xong cũng có chút hơi tự ái hướng hồ chỉ hấn.Nhưng anh biết hấn có tấm lòng "bao la",không chữa chấp những chuyện nhỏ nhặt và hơn cả là quá vô cảm nên chắc sẽ chẳng để ý đâu!Hấn tốt lắm,anh biết mà!

Vân Anh và Kiều Linh cũng gấp thức ăn cho hấn với sự chân thành không thể nào lớn hơn.Còn nó,thấy vậy cũng phải:

-Tăng đá như anh không tự lo được chắc?-Nói 1 đằng nhưng làm 1 nẻo.Thể hiện như mình chẳng thèm để ý nhưng nó vẫn gấp cho hấn 1 cọng rau muống đầy đủ vitamin.(Ad:Chị tốt ghê cơ,bao nhiêu món ngon không chọn lại đi lấy rau muống!*Linh Chi:Có vấn đề gì à?*Ad:À dạ không,hì hi!Ăn rau càng đẹp da chị nhỉ?)Được nó,con nhỏ khó ưa "chăm sóc",hấn có cảm giác...Còn 2 cặp ngoài kia cùng nhóc Yên Nhiên,họ có chuyện vui gì mà bùm miệng cười hoài vậy?(Mỗi cậu bình thường ạ!)

Và thật vậy,hấn rất tốt,không hề để bụng chuyện mình bị bơ khi này và đáp lại mọi người là 1 câu nói cực kì cực kì "ấm áp":

-Tự lo cho mình đi.

Gì chứ?Biết là hấn cũng có ý tốt.Nhưng không biết chọn cách nói nào phù hợp hơn à?Sao hấn không:"Cảm ơn mọi người,tôi có thể chăm sóc bản thân được nên mọi người cứ lo cho riêng mình đi!""Kiệm lời cũng vừa vừa thôi chứ!Ít hoạt động quá cũng có lúc bị tê liệt luôn cho coi!

-Mí anh mí chị ăn đi!-Yên Nhiên vừa nói vừa miễn phí vào đĩa cho mỗi người 1 miếng gỏi sứa.Tuy nhiên,khi gấp đến chỗ nó...

-Chà chà,phải con em lâu cá của tôi khôn.../Bé Nhiên tốt...-Kiều Linh và Vân Anh chưa kịp khen ngợi sự ngoan ngoãn của cô nhóc hết câu đã bị giọng của 2 chàng trai ngăn lại:

-Linh Chi bị dị ứng lạc!!!!-Hấn và cậu không hẹn mà cùng nói to câu giống nhau,cùng thời điểm giống nhau với thái độ hết sức khẩn thiết giống nhau làm mọi người giật bắn mình.Sau đó,ai nấy lại nhìn về cái món đang trên đĩa của cô nhóc kia.Đúng là có lạc thật,và đúng là nó cũng bị dị ứng lạc.Trời ơi,sơ suất tí nữa là chẳng may nó vô bệnh viện rồi.Lạy chúa,nhờ có cậu và hấn chặn lại kịp thời nên không sao.Mọi người bắt cần quá!

-Em xin lỗi,em không để ý!-Yên Nhiên chân thành hối lỗi.Nhìn về cư te ô mai que thế này thì giận sao cho nổi?

-Được rồi,chị còn chả quan tâm,trách chi em!-Nó nói rồi mỉm cười trêu mếu xoa đầu cô nhóc.

-Lần sau em phải cẩn thận nhé!-Cậu nhẹ nhàng khuyên bảo.

-Luôn nhớ việc này như thuộc bảng cửu chương.-Hấn.

-Dạ vâng!

Mọi người tiếp tục quay lại bữa trưa.Đang ăn ngon lành,bỗng...

-A,cậu thiếu gia hôm qua làm vỡ ba...-1 cậu phục vụ đi qua bàn tụi nó,thấy "gương mặt thân quen" bất giác hô to theo cảm tính.Khi cậu ta ý thức được việc mình làm cũng là lúc cốt lõi câu chuyện suýt bị phanh phui.Vội bịt miệng mình lại,trong lòng cậu ta thầm nghĩ:"Chúa ơi,con không cố tình đâu!"

Nghe đến đây,không hiểu sao Bảo Nam đang đánh chén no say bỗng bị nghẹn đột xuất rồi ho sặc sụa.Kiều Linh bên cạnh vội đưa cốc nước và khăn giấy cho anh.Tất cả mọi người đều lo lắng.Sắc mặt của anh chàng phải nói sao nhỉ?"Rực rờ" như bảy sắc cầu vồng và thay đổi nhanh hơn cả chong chóng.Ban đầu khi cậu phục vụ kia chưa nói gì thì hồng hào tươi tỉnh,nghe xong rồi tái mét đi,tiếp theo vì bị sặc nên đỏ hơn trái cà chua chín.Wow,thật đa dạng và phong phú!

Cũng chính từ đó,nó cùng những đứa bạn tính quái bắt đầu nghi ngờ về bí mật gì đó giữa Bảo Nam và cậu phục vụ kia.Tại sao bình thường Bảo Nam chẳng gặp vấn đề gì mà lại bị ho sặc sụa chỉ vì câu nói lấp lửng của chàng trai nọ chứ?Còn câu nói cũng có gì đó mờ ám.Nếu cậu ta đưa mắt hướng về bàn này thì chắc nói với tụi nó hoặc ai đó trong nấy đứa rồi!Nhưng nội dung sau có gì "khùng khiếp" mà cậu ta lại bịt miệng?Không ổn,thực sự không ổn.

-Anh kia,lại đây chúng tôi có chút chuyện.-Nó đưa tay ra hiệu cho cậu phục vụ tiến đến.

-Dạ có chuyện gì thưa cô chủ?-Cậu ta đi tới kính cẩn hỏi.

-À,thật ra cũng không có gì nghiêm trọng,chỉ là...-Nó đang nói dở câu thì Yên Nhiên chen vào nói hộ.

-Anh và ai trong bàn này có bí mật gì đó phải không?

-Đ...Đâu có ạ!-Cậu phục vụ ập ứng.

- Vậy tại sao khi này anh lại nhìn về bàn chúng tôi nói 1 câu lấp lửng? - Vân Anh đặt câu hỏi.

- Dạ... - Cậu phục vụ không biết phải giải thích như thế nào thì Kiều Linh lại nói tiếp:

- Này anh, trông gương mặt anh khá sáng sủa. Đừng nên giấu chúng tôi chuyện gì để không xứng đáng với vẻ ngoài đẹp trai của mình. (Lúc nào chị cũng quan tâm trai đẹp! - _ -)

- Dạ... Dạ...

- 1 là anh tự nói, 2 là tôi đi hỏi người khác, khi đó hậu quả khôn lường! - Nó dùng giọng rắn đe làm cậu phục vụ kia có chút hoảng sợ. Thôi thì đành nói ra vậy, nếu không mất việc như chơi.

- Thưa cô chủ, hôm qua cậu thiếu gia này đi rửa bát làm vỡ 1 lượng nhỏ bát đĩa của nhà hàng ạ! - Vừa nói cậu phục vụ vừa chỉ tay vào Bảo Nam.

Mọi người đồng loạt quay về phía Bảo Nam. Còn anh chàng thì khỏi phải nói, mặt hoảng hốt và bàng hoàng đến nhường nào. Hức hức, bí mật bại lộ rồi! Đã tốn không ít tiền bồi thường và bị miệng các nhân viên ở đây mà vẫn có kẻ dám "phản". Ôi! Cuộc đời bi thảm làm sao!

"Anh nhân viên kia, tôi thề lát nữa sẽ cho anh sống không bằng chết vì tội dám "phản" tôi!" - Bảo Nam thầm nghĩ, đưa cái lườm cay độc, oán hận về phía cậu nhân viên. Nhận tiền rồi, hứa sẽ không nói rồi mà giờ lại quay lưng à? Được lắm, nhất định Bảo Nam sẽ cho cậu ta biết tay! Nhưng, nếu muốn sống sót đến lúc xử lý cậu ta thì trước hết phải bảo toàn tính mạng cho bản thân cái đã. Ai chả biết làm gì tổn hại liên quan đến chuyện Linh Chi thì kết cục sẽ thảm. Huhu, nghĩ thôi đã đau lòng.

- Còn gì nữa? - Nó hỏi.

- Dạ... Anh ấy có dùng tiền bồi thường và... bảo chúng tôi phải im lặng ạ. - Cậu ta e dè nói hết câu. Vừa trình bày vừa lén nhìn Bảo Nam với vẻ mặt đầy hối hận. "Xin lỗi, do tôi lỡ miệng!"

Nó đưa ánh mắt bình thần nhìn Bảo Nam. Nhưng chỉ những người "thâm thúy" như anh và mấy đứa bạn của nó mới hiểu nội dung ẩn trong đôi mắt ấy: "Cậu dám giấu bọn tôi sao?"

- Vỡ bao nhiêu? - Nó hỏi tiếp.

- Dạ... không dưới 20 cái ạ! - Cậu nhân viên trả lời.

- Hả, sao thằng Bảo Nam lại làm vỡ nhiều vậy? - Gia Huy bất ngờ.

- Dạ, tại cậu thiếu gia này không may hươ tay đụng trúng chông chổng bát đĩa vừa rửa nên... - Cậu nhân viên ấp úng.

- Được rồi. - Nói rồi nó quay qua Bảo Nam, nở 1 nụ cười "triu mến" làm anh chàng nổi hết da gà.

- A hì hì, Linh Chi nè... - Bảo Nam cười nhăn nhó định dùng kẻ: "Chúng ta là bạn thân lâu ngày mà, bỏ qua mấy chuyện nhỏ nhặt này đi ghen!" Nhưng chưa nói hết câu đã bị nó chặn họng:

- Kiều Linh này, phiền mày cho tao mượn bạn zai của mày 1 ngày nữa rồi!

- O... Mày nói thế là có ý gì? - Kiều Linh thắc mắc. Tuy nhiên, câu trả lời cho cô lại là 1 câu nói của nó với Khôi Nguyên:

- Cậu có thể để đến ngày kia mới là chủ của tên gốc Bảo Nam này được không? Làm osin cho tớ thêm 1 ngày nữa là hình phạt của hần.

Nghe nó nói xong, Bảo Nam không khỏi bàng hoàng 1 ngày chưa đủ hay sao còn tăng lên 2 ngày? Muốn biến cuộc sống của anh là địa ngục à? Huhu, ông trời ơi! Kiếp trước con gây nên nghiệp chướng gì mà kiếp này phải khổ thế chứ?

- Ừm... Ừ! - Cậu đang không biết nên biết nên trả lời ra sao, chợt nhìn vào đôi mắt ẩn ý của nó thì... "Ừ!"

- Gia Huy và Vân Anh? - Nó.

Hai anh chị này nhìn nhau rồi cùng vui vẻ đáp lại:

- Đương nhiên là được chứ!

- Tốt lắm! Còn... anh thì sao? - Tươi cười với mọi người là vậy, nhưng khi nhìn tới hần, giọng nói và biểu cảm của nó đúng chuẩn với kẻ thù.

- Tùy. - Hần lạnh lùng và ngắn gọn.

- Kiều Linh à... - Hết ý định nài nỉ nó, Bảo Nam quay qua cô bạn gái quyền lực của anh mà cầu cứu. Khuôn mặt cún con tỏ vẻ đáng thương không động lòng không được.

-Giời ạ,gây họa cho lắm vào!-Lầm bầm với Bảo Nam là thế nhưng cuối cùng cô nàng vẫn năn nỉ nó hộ bạn zai.-À này Linh Chi ơi...

Chưa kịp để nhỏ bạn hé thêm từ thứ 5,nó đập tắt ngay bằng 1 câu nói giết chết tâm can của Bảo Nam:

-Thôi,mọi chuyện đến đây là kết thúc.Osin ăn xong rửa bát!

-Và ở lại phụ giúp nhà hàng,hôm nay đông khách!-Yên Nhiên tiếp lời.

-Chỉ có em hiểu chị!-Nó đưa ngón tay cái lên tỏ ý "like".Quay sangcậu phục vụ:-Anh và các nhân viên trong nhà hàng tôi sẽ nói chuyện sau.Chẳng lẽ không bỏ tôi đưa chút tiền là mua chuộc được sai?-Anh phục vụ nghe xong mặt mũi tái mét.Chết rồi,cái miệng hại cái thân.Lần này chẳng biết nó có phạt nặng không nữa?

Và 1 lần nữa không để Bảo Nam kịp ú ớ gì,2 chị em Chi-Nhiên đứng lên bước đi.

Rồi lần lượt Khôi Nguyên,Vân Anh,Gia Huy cũng rời đi.Khi lướt qua,ai cũng đưa ánh nhìn thương cảm lên với Bảo Nam,kèm theo đó có thể là 1 cái đập vai an ủi.Hức hức,làm vậy anh chàng còn đau lòng hơn ấy!Thà ngó lơ như người dưng chắc anh sẽ thấy mình đỡ khác biệt hơn với lũ bạn.Và như đúng tâm nguyện,hắn đi qua anh không thèm nhìn lấy 1 cái còn hơn người qua đường.Ở thế nhưng lúc này Bảo Nam lại muốn khác.Nếu được an ủi anh sẽ thấy tốt hơn.(Tâm trạng xoay như chong chóng)Còn lại Kiều Linh,Bảo Nam nhìn cô với khuôn mặt vô "sổ" tội.Tuy nhiên,cái kết nhận được là...

-Ồ lại làm ăn từ té kéo con Chi "hành" nữa cho!-Sau đó Kiều Linh cũng đứng dậy đi luôn.

Huhu,đến Kiều Linh cũng đi luôn.Sao từ lúc về Việt Nam tới giờ số anh đen hơn nhọ nòi thế?Ông trời ơi!Công lí ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47

Hôm ấy,LC Restaurant bỗng xuất hiện 1 nhân viên không công đẹp trai hết biết.Nhờ nó,nhờ mệnh lệnh của nó với tư cách là chủ-osin mà Bảo Nam được 1 buổi trải nghiệm thú vị ở nhà hàng.Dù hậu đậu và chậm chạp hơn hẳn so với các nhân viên khác nhưng bù lại,về ngoài điển trai,chói lóa của Bảo Nam giúp doanh thu chiều bữa đó tăng lên chóng mặt.Được tận mắt ngắm nhìn anh nhân viên phục vụ mới,khỏi nói cũng biết đám girls trong nhà hàng hạnh phúc và sung sướng cỡ nào.Nhưng điều ấy hôm nay không ảnh hưởng đến Bảo Nam.Chuyện khiến cậu suy nghĩ nhiều là...

-Thế nào Bảo Nam?Hôm qua vui hông?-Nó vừa bước ra khỏi nhà chuẩn bị đi học đã buông ngay 1 câu châm chọc tên osin "sợ chó" khi thấy đám bạn tri cốt đã hội tụ đầy đủ.

-Hừ,cậu nghĩ tôi vui được à?-Bảo Nam hậm hực,khuôn mặt tỏ vẻ giận dữ.Đến giờ toàn thân anh vẫn còn ê ẩm vì hôm qua làm việc "quá sức" đây này!

-Ay yo,nhìn biểu cảm của cậu là biết đã có rất nhiều chuyện hay.Để tôi đoán nhá!Nếu cậu không bị đau khắp người vì rửa cả chồng bát đĩa,đi tới đi lui phục vụ chẳng kịp nghỉ ngơi thì cũng vì bị đám con gái trong nhà hàng lôi kéo tranh giành nhau rồi!-Nó đưa ra suy đoán thập phần trên ghẹo.Bảo Nam ghen hờn,không biết nói gì hơn thì cô gái đứng cạnh chợt gầm gừ lên tiếng:

-Linh_Chi!!!-Kiều Linh gần từng chữ từ miệng cô phát ra.Nó thích đùa Bảo Nam sao cũng được,nhưng nếu nhắc đến "gái" thì...

-À à,tao xin lỗi,vô tình làm mày ghen...-Nó "chân thành" xin lỗi tới nhỏ bạn,nhưng chưa hết câu lại 1 lần nữa bị chặn họng:

-Này!!!!!!-Kiều Linh hét lên,nội công vốn dồi dào cùng với giọng nói ngày nào cũng "luyện thanh" chăm chỉ làm cả thành phố như vừa có động đất."Sư tử Hà Đông" hiện hình!

Thấy mới đầu sáng sớm mà đã có không ít chim chóc và côn trùng khác nhau từ già cuộc đời vì..."Ngộ độc âm thanh",4 anh chị còn lại ái ngại nhìn nhau rồi thống nhất vấn đề.Bây giờ,dập lửa là trên hết.

-Nào nào,hạ hỏa hạ hỏa!Mới sáng sớm đã xảy ra chiến tranh thì cả ngày hôm nay sẽ gặp nhiều xui xẻo đó!-Vân Anh giảng hòa.

-Phải phải,các cậu to tiếng thế không khéo bị hàng xóm xung quanh khởi kiện vì làm "ô nhiễm tiếng ồn" thì chết!-Gia Huy rối rít không kém.

-7 giờ 30 rồi,còn nữa tiếng nữa thôi!-Khôi Nguyên nhìn đồng hồ rồi nói.

-Muộn học.-Hắn buông 1 câu không đầu không đuôi rồi quay lại vào trong xe.Sẵn sàng xuất phát đến trường.Lúc này,3 đứa nó mới tạm bình yên và cùng đi lên xe.Ai về "nhà" nấy.Những chiếc xe bắt đầu di chuyển và sau đó phóng nhanh trên đường với tốc độ bàn thờ.Ngày mới bắt đầu khá thú vị,có lẽ không hẳn hôm nay sẽ nhàm chán đâu!

Tan trường,tại nhà Khôi Nguyên...

Khôi Nguyên cũng đã tự lập ra ở riêng như cậu bạn Khánh Sơn.Căn nhà cậu mới sắm không quá rộng lớn nhưng nó vẫn vô cùng tiện nghi,thoải mái và sang trọng.Giá cả chắc chắn chẳng mềm nhưng lựa chọn này hoàn toàn lí tưởng với 1 người thích nghiên cứu thiên nhiên như cậu vì nơi đây đã có sẵn 1 khuôn viên trồng toàn cây cảnh.Từ trước nhà,ban công,hành lang cho đến sân thượng,chỗ nào cũng có cây cảnh,đa dạng và phong phú,nhìn vào đã thích mắt.Quả là cậu rất có mắt thẩm mỹ!

-Thói quen của cậu bao năm rồi vẫn không thay đổi nhỉ Khôi Nguyên?-Kiều Linh vừa nghịch ngợm cành phong lan rừng vừa nói.

-Có đến già nó vẫn thích nghiên cứu thiên nhiên.-Gia Huy.

-Sở thích này rất thú vị mà!-Cậu.

-Thú vị?Tao thấy chán chết thì có!Suốt ngày quan sát sự phát triển của từng cây,làm thí nghiệm,phân tích những thứ gì gì đó,ghi ghi chép chép,nhớ nguồn gốc của từng loại cây một rồi lại cất công chăm sóc.Rắc rối!-Bảo Nam phán.

-Tớ thấy hay đó chứ!Vừa khiến ta vui,vừa tích lũy thêm kiến thức.Chắc tại cậu không hợp với công việc này.Mỗi người mỗi sở thích khác nhau.-Vân Anh.

-Bảo Nam thì hợp với việc gì được?Chỉ có tán gái là giỏi!-Kiều Linh.(Chị cũng là 1 trong số "gái" được anh ý tán đó!)

-Ừ hừ,sao Kiều Linh nỡ nói thế?-Bảo Nam bị tổn thương,đôi mắt ai oán chứa đầy sự oan ức.

-Sai lầm hay sao mà làm về mặt đó!-Kiều Linh chẳng những không dỗ dành lại càng trách móc hơn.Hừ hừ,ai cũng quay lưng với Bảo Nam hết!

-Ủa mà Linh Chi đi đâu rồi?-Cậu ngó ngang xung quanh,nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng người con gái ấy.

-Ừ,cả thằng Khánh Sơn nữa.-Gia Huy cũng nhận ra sự bất thường.

-Chắc hai người ấy đang đi cùng nhau ở một chỗ nào đó.Ta cứ vào trong trước đi,chắc lát họ sẽ về đó!-Vân Anh.

-Phải.Hai người họ suốt ngày chỉ chốc vẩy đấy,nhưng cứ nhân lúc hội đồng không để ý là lại đánh lè đi đâu đâu.Hà hà,ông bà ta cấm có sai:"Yêu nhau lắm cắn nhau đau."Có lẽ con Chi với Khánh Sơn thuộc trường hợp này!-Kiều Linh vừa nói vừa cười đắc chí.Nhưng đâu để ý rằng,nét mặt cậu đang dần biến sắc.Một vẻ u buồn khi người con gái ấy được gắn ghép với người khác không phải là mình.

Bảo Nam huyếch nhẹ tay cô gái bên cạnh,ra hiệu cho nhỏ ngừng cười lại.

-À...À tớ xin lỗi,Khôi Nguyên!-Nhận ra lỗi sai của mình,Kiều Linh lập tức cúi đầu ăn năn.

-Cậu có làm gì sai đâu mà xin lỗi.Thôi vào nhà đi!-Khôi Nguyên mỉm cười đáp lại.Cả 5 đứa cùng đi vô trong.Còn nó và hần,hai người này đang ở đâu và làm gì?Chuyến qua địa điểm khác nào!

Trong khu vườn tràn đầy các loài cây,hoa cùng những chú chim bé nhỏ...

-Xương rồng Echinopsis,xương rồng Eriosycc chilensis,xương rồng Mammillari herrerae,xương rồng...-Nó đang đứng bên 1 chậu tiểu cảnh xương rồng ghép đá toàn những loại quý hiếm.Nói là tiểu cảnh vì bố cục và cách trang trí của nó giống vậy.Nhưng thực ra,trông chẳng khác gì một phiên bản phóng to mê đắm lòng người cả.

-Parodia muricata,một loài xương rồng có nguy cơ tuyệt chủng ở miền Nam Brazil.Sự chuyển đổi đất trồng đang đe dọa sự tồn tại của loài này.-Một giọng nói âm trầm quen thuộc vang lên từ phía sau nó.

-Ồ,vậy là rất quý hiếm rồi!

-Ừ.

Nó vô tư phát biểu mà không nhận thấy điểm bất thường.Cho đến khi...

-Lại là anh?!!!!Nãy giờ theo dõi tôi hả?!!!!-Nó giật bắn mình vào thời điểm gương mặt ấy đập vào mắt nó ngay lúc nó vừa quay lại.

-Không rảnh.-Hần trả lời tỉnh bơ.Chà gấp gấp hay lúng túng gì.

-Thế sao anh lại ở đây?-Nó gắt lên.

- Thích.- Ngắn gọn nhưng đầy đủ.

- Vậy... Tôi hỏi anh đầu mà trả lời?- Suy nghĩ giây lát nó đã kiểm thêm có để bắt bẻ hần.

- Tôi có nói mình đang trả lời cô à?

- Anh...- Nó ghen hòng không biết nói gì.

"Cái tên từ trên trời rơi xuống, chẳng muốn gặp mà cứ chạm mặt. Đáng ghét!"- Nó thầm nghĩ. Sau đó, để tránh bị lây nhiễm căn bệnh tw3 từ ai đó, nó đã nhanh chóng nhảy từ chỗ chậu tiểu cảnh xương rồng này sang cạnh mấy khóm hoa kia. Tiếp tục công việc ngắm nghía+lâm bảm(như tự kỉ) đang dang dở mà bị phá hỏng.

- Hồng cổ Vân Khôi, um! Thơm quá! Hoa trà, Camellia!- Nó thốt lên thích thú. Mặc dù trong khu vườn rộng lớn và đa dạng còn có nhiều loại hương thơm đặc biệt khác nhưng cái mùi thoang thoảng có chút tựa hoa hồng này làm nó tít mề.

Và sẽ chẳng có gì để nói, nếu như...

- Đừng nhắc cái tên ấy!!!- Hần đột nhiên gắt lên. Âm lượng không lớn nhưng ngữ điệu đầy quyền lực và nồng nặc mùi sát khí làm nó hốt cả hên, í lộn, hết cả hồn. Làm gì mà căng thẳng dữ vậy? Cái tên đó? Sao? Có vấn đề gì à?

- H...Hả?- Nó vẫn chưa thể hoàn hồn hoàn toàn sau giọng nói đầy phần nộ kia. Chẳng lẽ con Linh Chi này vừa đắc tội gì?

Hần không nói gì, quay ngoắt 180° bỏ đi. Hần khí cùng sự tức giận vẫn chưa thuyên giảm. Sắc mặt mới vài phút trước còn tươi tỉnh và hồng hào thì giờ đây đang đỏ lên vì giận và phải kìm nén cơn thịnh nộ trong người.

- Mình vừa làm gì sai?- Nó đứng ngây ngốc tự đặt câu hỏi cho chính mình. Hoa trà? Camellia? Có chuyện gì mà hần dị ứng dữ vậy? Chịu! Rốt cục thì câu trả lời thu được là: Bỏ tay.com. Thế thôi, nó không suy nghĩ nữa, cũng chẳng đứng đây nữa. Chắc mọi người đã vào trong nhà hết cả rồi, hần cũng không ngại lệ. Vậy nó con đứng đây làm gì? Vào thôi!

- A thằng Sơn với bà Chi vào rồi kia!- Bảo Nam như đứa trẻ thấy mẹ mới đi chợ về.

- Này này, 2 người rủ nhau "hẹn hò" ở đâu mà bây giờ mới diện kiến tại đây hả?- Kiều Linh buống 1 câu nói đùa. Nhưng cô đang ở đâu mà chả thấy? À, ra là đang chén đồ ăn vặt dưới bếp. (Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng (=.=))

- Con ranh, tin tao xuống đó bẻ vụn cổ mày luôn không?- Nó phản ứng kịch liệt khi bị nói hẹn hò với tên "tàng đá" đáng ghét nào đó. Còn hần, vừa bước vào đã chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lên tầng với hần khí ngùn ngụt. Khôi Nguyên, Gia Huy và Bảo Nam xem tình hình này coi bộ có gì kinh khủng lắm đây. Và Kiều Linh cùng Vân Anh vào phòng khách, trên tay cầm đĩa trái cây thập cẩm, 1 đầu chấm hỏi lớn để cả bọn bàn tán xôn xao.

- Ấy ầy, mày với Khánh Sơn sao vậy?- Kiều Linh và Vân Anh tò mò.

- Chịu, tự dung lên con dở hơi.- Nó cũng chả biết lí do hần giận.

- Thằng Sơn không vô lí thế đâu? Chắc có gì kích động nó.- Khôi Nguyên ngẫm nghĩ.

- Ủ, thằng này kì quặc thật!- Gia Huy bắt đầu lao vào cuộc suy luận.

- Thỉnh thoảng nó tùy hứng chẳng kém cậu đầu Linh Chi, nhưng chưa bao giờ thái quá vậy.- Bảo Nam vuốt cằm như thể mình triết học lắm.

- Ya, ai tùy hứng cơ? Chỉ có thằng bạn điên của cậu mới thể thôi nhá!- Nó nổi đóa khi mình bị "nói oan". Nhưng sự thật... Đúng quá còn gì.

- Linh Chi, Khánh Sơn như vậy từ lúc nào?- Cậu hỏi.

- Um... Có lẽ vì 2 từ hoa trà, Camellia.- Nó nói.

Cậu và Gia Huy nghe 2 từ này mà giật mình. Trà và Camellia à? Thảo nào...

Còn Bảo Nam, phản ứng của anh là:

- Trời ơi, tên của người ấy!- Anh chàng hốt hoảng, câu nói quá nhanh, quá bất ngờ này của anh khiến cậu và Gia Huy chẳng kịp bịt miệng. Tên ngốc này, bí mật hần muốn chôn giấu. Bảo Nam là bạn của hần định làm người tiết lộ sao? Khác gì quay lưng với hần?

- Mày điên à?- Gia Huy lườm Bảo Nam cháy da mặt. Ý thức được những gì vừa nói, Bảo Nam lập tức cầm nín, khuôn mặt tím tái vì sợ mình đã làm sai 1 việc vô cùng to lớn.

- Ó, Camellia là tên ai à? Có quan hệ gì với Khánh Sơn mà cậu ấy tức giận vậy? Kỳ phùng địch thủ hay kẻ thù không đội trời chung?(Như nhau cả mà mấy chuy.)- Tụi nó hỏi dồn tụi cậu.

- À... Chuyện này...- Tụi cậu áp ứng.

-Nói đi Khôi Nguyên,rốt cuộc là...?-Nó.

-Ừm...-Câu ghen hờn.

-Bảo Nam,Linh muốn biết,Linh muốn biết!-Kiều Linh quay qua nhìn nụ Bảo Nam.

-Nhưng...Hừh...-Anh chàng cũng không biết trả lời ra sao.

-Gia Huy,Camellia?-Đến lượt Vân Anh hỏi chàng trai còn lại.

-Ồ...-Anh không ngoại trừ với mấy đứa bạn kia.

-Khôi Nguyên!-Nó sốt sắng,sự tò mò dâng cao hơn.

-...-Đáp lại là sự im lặng và khuôn mặt khó khăn của cậu.

-Gia Huy?-Nó lướt tới chàng trai thứ 2.

-...-Vẫn như cậu.

-Bảo Nam!!!-Nó nói lớn làm Bảo Nam tắt thở giật mình.Hu hu,sự uy quyền của nó anh còn lạ gì.

-Nhưng...tôi...-Đáp lại khá hơn hai người kia nhưng vẫn chưa tiết lộ được điều gì.

-Mời xách cặp cho cả bọn gồm 5 đứa đi học lúc về thôi nhì?Muốn vừa ôm chúng vừa hít đất hay vừa trồng cây chuối;Chạy quanh thành phố 5 vòng?À,đến LC Restaurant làm việc bữa nữa chắc chả sao đâu!-Nó đe dọa.Câu tiếp theo đây có Kiều Linh và Vân Anh góp sức.-Tôi/Linh Chi là chủ của cậu!

-Tôi...Huhu...-Tới bước đường này rồi thì Bảo Nam đành chịu chết thôi.Lòng thầm xin Lỗi Khánh Sơn!Quay qua nhìn 2 thằng bạn đang lờm lờm mình cháy mắt,Bảo Nam xin lỗi 2 người họ luôn.Và sau đây là câu trả lời:

-Camellia là bạn gái cũ của Khánh Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 48

Camellia là...bạn gái cũ của Khánh Sơn.-Bảo Nam ngập ngừng nói.

-Hả?!!!-Cả bọn cùng há hốc mồm,không ngoại trừ Khôi Nguyên và Gia Huy.

"Tàng đá như hấn/Lạnh lùng vô cảm như Khánh Sơn mà đã từng có bạn gái ư?"-Nó,Vân Anh và Kiều Linh cùng chung 1 ý nghĩ,khác mỗi cách xưng hô.

"Thằng điên này nói gì vậy?"-Còn đây là những gì Khôi Nguyên và Gia Huy đang thắc mắc trong đầu.Bạn gái?Khụ khụ,thằng bạn bất cần đời đó của các cậu thì làm sao có bạn gái được chứ?

-Ngày xưa,thằng Sơn và cô gái này rất "iù" nhau.Lúc nào cũng nghĩ về đối phương,xa 1 giây thôi là nhớ đến điên người.Ấy vậy mà cách đây 2 năm,cô gái ấy lại nhẫn tâm bỏ mặc thằng Sơn lúc nhà nó khủng hoảng để sang nước ngoài tìm cuộc sống mới.Thằng Sơn nó rất đau khổ,yêu quá nhiều rồi đau quá nhiều.Phải mất 1 năm,nó mới hồi phục tâm trạng lại bình thường.Cũng vì vết thương lòng ấy,ngày nay mới có 1 Khánh Sơn lạnh lùng,vô cảm đến thế!-Bảo Nam hòa tâm hồn mình vào câu chuyện,kể cho mọi người nghe bằng giọng đọc diễn cảm,cảm xúc dạt dào,lúc mơ màng lúc đau đớn,tựa như mình chính là người trong cuộc.Bảo Nam à!Nếu có danh hiệu nghệ sĩ diễn sâu nhất năm thì cả thế giới đồng lòng trao cho anh đó!

-Thật sao?-Vân Anh và Kiều Linh mắt chữ O mồm chữ A hỏi.Khôi Nguyên và Gia Huy thì đang trong tình trạng chết đứng lâm sàng.Còn nó,hoàn toàn bị đơ tịt lúc nào.

-Trong hoàn cảnh này mà tôi dám nói dối ư?-Bảo Nam khẳng định chắc nịch.

-Mây...-Cậu và Gia Huy chưa kịp nói thêm từ thứ 5 thì đã nhận được cái nháy mắt kín đáo của Bảo Nam.

-Vậy đó,thông cảm cho nó ghen!-Anh chàng quay qua nó nói.Nhưng thực sự lúc này,nó chẳng nghe thấy gì hết.Giờ đây trong đầu toàn là Camellia và Khánh Sơn.2 cái tên đó có gì đặc biệt mà nó phải nghĩ nhiều thế chứ?Thật chẳng đáng!Còn nữa,hấn là cái thá gì,tại sao khi nghe nói hấn đã từng có bạn

gái...nó lại khó chịu như vậy?

Ở một góc khuất cách nhà Khôi Nguyên không xa:

-Có vẻ anh sống rất tốt nhì,Khánh Sơn?

Ngày hôm sau...

Suốt từ hôm qua đến giờ,nó cứ thần thần thờ thờ rất khác mọi ngày.Không còn là Linh Chi hoạt bát,lém lỉnh,tinh nghịch nữa mà thay vào đó là 1 Linh Chi trầm lắng,ít nói,trong đầu cứ vướng bận 1 mối vòng vo.Phải,nó đã và đang suy nghĩ rất nhiều về 2 cái tên "Camellia","Khánh Sơn".Chẳng hiểu chúng có ma lực gì mà khiến nó tốn nhiều calo đến thế.Vì tò mò muốn biết bạn gái cũ của hắn là ai?Hay là 1 lí do nào khác nó chưa từng nghĩ đến và cũng không muốn thừa nhận?

-Linh Chi!-Giọng nói trong trẻo,nhẹ nhàng của Vân Anh vang lên lần 1,dường như chưa thể làm nó đoái hoài tới.

-...-Im lặng.

-Linh Chi!!!-Vận volume to lên một chút,lúc này Vân Anh mới thành công trong việc giúp cô bạn thân định thần trở lại.

-H...Hả?-Nó giật mình nói lắp.

-Mày bị sao thế?Ôm à?Trông vẻ mặt chả vui vẻ gì,ai bắt nạt mày?À mà mày chả thèm bắt nạt người ta thì thôi chứ ai dám động đến lỗ chân lông của mày,...bla blap...-Từ một câu quan tâm hỏi han,Vân Anh mở rộng vấn đề vượt luôn khỏi tầm ao làng,qua thành phố,xuyên quốc gia,xuyên lục địa và ra cả mệnh mông vũ trụ.Chep chep,cạn ngôn!

Nó bật cười trước độ so cùi của cô bạn,trấn an bằng 1 câu nói đùa:

-OK,tao fine!Mày liên thoáng thêm nữa là tao not fine đó mày!

-Được rồi,nghe mày nói vậy là tao biết con bạn khủng của tao đã bình thường trở lại.Thôi,cô giáo sắp vào lớp rồi,tám sau nha!

-Ừ,thượng lộ bình an!-Nó.(Từ chỗ chị đến chỗ Vân Anh unnie cách có vài bước chân thôi đó bà nội!)

Sau đó,Vân Anh nhanh chóng về ghế ngồi của mình,cùng lúc cô giáo dạy Văn(tiết đầu) vào lớp.

-Cả lớp...Nghe!!!-Lớp trưởng lớp 11A1 hô to đồng dắc,các thành viên trong lớp tất thấy cùng đứng dậy chào.

-Các em ngồi xuống đi.Kiểm bài c...-Giáo sư Trần(Cô giáo dạy Văn) chưa kịp nói hết câu thì 1 giọng nói khác chen ngang vào:

-Cô có thể cho tôi vài phút để cập nhật tình hình mới trong lớp học được không?-Điều bộ kiều kì,"sang choảnh" này không phải của bà giáo chủ nhiệm thì còn ai vào đây?

-Được chứ,chị cứ tự nhiên.-Giáo sư Trần.

Lại gì nữa?Bà giáo già mà cất công lên tận đây chắc chắn có chuyện quan trọng.Nhưng chuyện đó là chuyện gì?Nhắc nhở học sinh học hành tử tế vì sắp thi học kì I?Bà chả rảnh làm việc này lần 2 đâu,đã nói từ tuần trước rồi.Hay nhà trường sắp mở lễ hội?Nhưng có ngày lễ nào sắp tới đâu!Noel?Ặc ặc,vô lí quá!Vậy chỉ còn có thể 1 lí do...

-Lớp ta có thêm 1 thành viên mới,đề nghị các em nhiệt liệt chào mừng.-Bà giáo già bỗng đổi giọng nhẹ nhàng.Kiểu này chắc cái bạn mới tới là cậu ấm cô chiêu nào rồi,chỉ có những người quyền lực bà mới tỏ thái độ tốt như vậy.Thế sao Linh Chi chẳng tiết lộ danh tính đi nhì?

-Học sinh mới?Sao mới gần hết học kì I mà cái lớp 11A1 này lăm người chuyển đến thế nhì?-Nam sinh 1.

-Ừ,tính luôn lần này thì tổng cả là 3 lần rồi.Nhưng những lần trước toàn trai xinh gái đẹp nên có thể trông chờ vào người mới tới.Ôi,biết đâu là 1 cô gái xinh như thiên thần chuyển vào lớp ta để giúp tao thoát khỏi kiếp FA nhì?-Nam sinh 2.

-Mơ hão vừa thôi ông ơi!Vừa xấu,vừa lùn,vừa học dốt như ông ma mới ngó ngang.Chắc chắn người ấy là chàng hoàng tử trong mơ đến rước tôi về lâu đài rồi!-Nữ sinh 3.

-Cậu còn ảo tưởng hơn tôi.Không khéo hoàng tử của cậu rước cậu về làm lính canh ý!Cái loại mặt mộc dọa người nhìn thôi đã đủ chết khiếp.Lúc nào cũng dùng cả tán phấn để che đậy,đi tôi đâu phần bay tới đó.Ghê quá!-Nam sinh 2 mỉa mai.

-Cậu...-Nữ sinh 3.

...v...v...&...mây mây...

Những lời xì xầm, bàn tán không ngớt. Lớp học mà chả khác gì hội chợ quốc tế. Òn ào đến nỗi bà giáo già cũng không thể làm gì được. Thế nhưng khi 1 cô gái có vẻ như thành viên mới của 11A1 bước vào thì tất cả chợt im ắng bất ngờ.

1s

2s

3s

"Bóp bóp bóp!!!!!!Húuuu!!!!!!"-Tiếng vỗ tay, reo hò phấn khích từ phía dưới lớp "khủng bố" đến mức cô Trần, bà giáo già và bạn nữ kia phải đưa tay lên bịt tai. Cũng phải, da trắng, mắt nâu, mũi cao, môi đỏ, cô bạn mới tới xinh như vậy sao không hào hứng cho được.

-Đủ rồi đủ rồi, các anh các chị có trật tự cho bạn giới thiệu không? -Bà giáo già dùng chất giọng phù thủy vốn có của mình để đàn áp làn sóng khủng khiếp bên dưới. Quay sang học sinh mới bằng nhẹ nhàng bất ngờ: -Mời em!

-Chào các bạn, mình là Khiết Ngọc Trà, các bạn có thể gọi mình là Camellia. Mong các bạn sẽ quan tâm và giúp đỡ mình thật nhiều. -Giọng nói nhẹ tựa sương, ngọt như rót mật vào tai của cô bạn học sinh mới tới khiến ai nấy đều mê mẩn. Và nó, hần, Khôi Nguyên, Vân Anh, Gia Huy đột nhiên đồng loạt ngẩng đầu lên, còn hơn là phản ứng hóa học khi nghe đến từ "Camellia". Mỗi người 1 phong cách khác nhau nhưng đều có 1 đặc điểm chung là hết sức ngạc nhiên.

-Em đợi 1 chút nữa nhé, bảo vệ đang khiêng bàn ghế lên cho em rồi! -Bà giáo nở nụ cười triu mến với Camellia.

-Vâng. -Cô dịu dàng đáp lại.

Chỉ vài phút sau, 2 bác bảo vệ quen thuộc của Royal School đã lên đến lớp 11A1, trên tay đang khiêng 1 chiếc bàn đơn kèm ghế kê ở cuối lớp dãy giữa. (Đằng sau nó và hần a!) Camellia đi tới đó ngồi, khi bước qua hần, cô khẽ mỉm cười nhưng đáp lại là sự hững hờ, đứng đưng, lạnh buốt thấm thấu từng thớ thịt và đương nhiên 1 cái liếc mắt thôi cũng không có. Xong việc, bà giáo già đi khỏi lớp. Tiết học với giáo sư Trần tiếp tục diễn ra. Mọi thứ vẫn bình thường như mọi ngày. Nhưng trong tụi nó và tụi hần, cái gọi là bình thường ấy hình như giờ đây không tồn tại. "Camellia, sao cô ấy lại đến đây?"

Giờ ra chơi...

Khi tiếng trống trường vừa dứt, lớp 11A1 mang tiếng chăm ngoan bỗng hóa những evils bị phong ấn suốt 1000 năm mới được thả ra. Mới mấy phút trước còn là con ngoan trò giỏi chú ý nghe giảng mà mấy phút sau đã như lũ giặc già được trò quậy phá. Tiếng hò hét, đập bàn phấn khích và tiếng mọi người vui đùa tuy "khủng" nhất trường nhưng ngược lại rất vui. Nếu có một ngày thiếu đi "lũ quỷ tuổi vị thành niên" đó thì không biết sẽ buồn thế nào.

-Linh Chi, Khánh Sơn, 2 người có xuống canteen không? -Vân Anh bước tới bàn tụi nó, theo sau là Khôi Nguyên và Gia Huy.

-Ok con tề tề. -Nó cất sách xuống ngăn bàn rồi đứng dậy định đi.

-Camellia, em về từ hồi nào vậy? -Khôi Nguyên lên tiếng hỏi nhân vật phía sau bàn nó và hần.

-Cách đây vài ngày thôi anh. -Camellia mỉm cười với cậu, 1 nụ cười nghiêng nước nghiêng thành khiến ai cũng phải đồ rần rần.

-Sao không nói để tụi anh đi đón? Đạo này vẫn khỏe chứ? -Gia Huy.

-Cũng bình thường ạ. -Cô dịu dàng trả lời.

-Mà...Chân em đã hồi phục hoàn toàn rồi à? -Đến câu hỏi này, giọng cậu bỗng nhỏ dần.

-Vâng, nhưng bác sĩ nói cũng có thể một lúc nào đó bị biến chứng. -Camellia có vẻ buồn buồn.

Trong khi nó và Vân Anh chẳng hiểu cái mô tê gì thì tụi cậu như chết lặng, không ngoại trừ hần. Biến chứng? Một lúc nào đó? Chẳng lẽ tại nạn ấy kinh khủng đến vậy sao?

-Chào 2 bạn, mình là Camellia, tụi mình làm bạn nhé! -Camellia đưa tay ra giữa nó và Vân Anh tỏ ý muốn làm quen.

-À...Ồ, tớ là Vân Anh. -Nói rồi Vân Anh đưa một tay của mình ra nắm nhẹ lấy tay Camellia. Một cái bắt tay mở đầu cho 1 tình bạn.

Rồi bàn tay ấy của Camellia lại hướng về nó. Lúc đầu nó còn chần chừ. Vì sao? Vì...*Nói nhỏ* Camellia là bạn gái cũ của Khánh Sơn

Bạn đang đọc truyện *Nói Nhỏ Cho Nghe Nè, Tui Thik Cậu Thiệt Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

